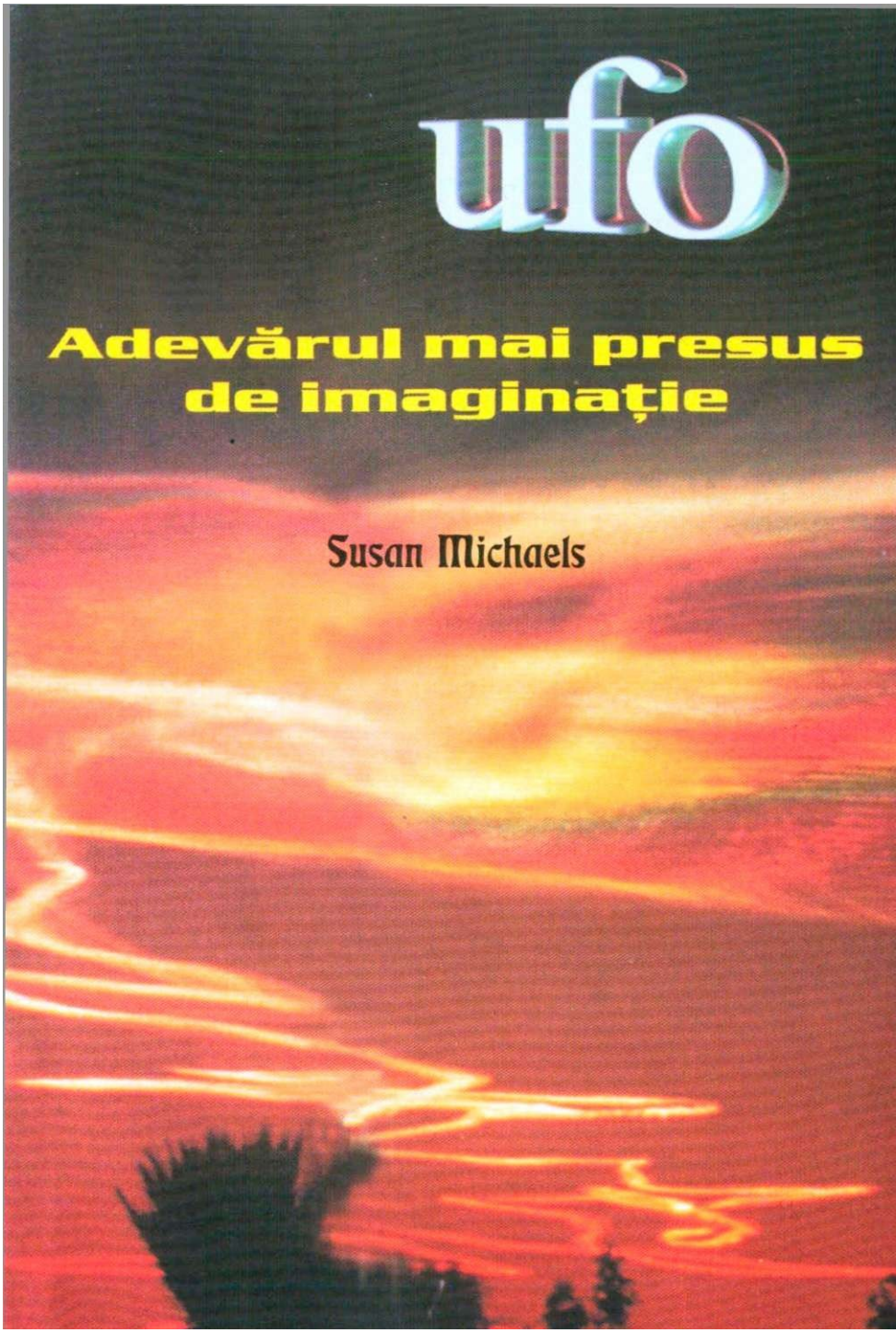
ufo
Adevărul mai presus de imaginație
Susan Michaels

Susan Michaels

UFO

Adevărul mai presus de imaginaţie

Traducere de: *Radu Şerban*

Editura LUCMAN

Editor: Lucian Borleanu Redactor: Constito Dmnitni Coperta: Grupul DOCOMY Tehnoredactarea: Mihaela Bârloiu

Editura *LUCMAN*

ISBN 973 – 9439 – 84 – 5

CUPRINS

FARFURII ZBURĂTOARE 7

Farfurii zburătoare deasupra Washington-ului 8

Farfuriile zburătoare sunt reale 1.24

Cine construieşte farfuriile zburătoare 38

CONEXIUNEA NUCLEARĂ 53

Înşelătorie deliberată – 54

OZN-ul de la Edwards 65

Vizitatorul tăcut 77

Intenţii clare 91

CONTACT 102

Neidentificat în Exeţer 103

OZN-uri pe Tărâmul Sfânt 114

Invadator în poligon 129

Vizită în Zimbabwe 143

ÎNTÂLNIRI AERIENE 154

Uitare 155

Codul tăcerii k...170

Întâlnire la 13.000 de metri altitudine 213

RĂPIRI 229

Urmăririle răpirilor. 230

Amintiri comune despre răpiri 241

Abducţii inter-generaţii 253

INCREDIBIL 270

Oamenii în negru 271

Viaţa pe Marte 286

Filmul autopsiei de la Roswell 302

FARFURII ZBURĂTOARE

Farfurii zburătoare deasupra Washington-ului

Marea invazie americană de OZN-uri

Forţele Aeriene nu au negat niciodată posibilitatea existenţei navelor spaţiale interplanetare. În aviaţie sunt mulţi oameni care cred în OZN-uri.

Al Chop, fost corespondent de presă, Forţele Aeriene ale Statelor Unite în 1952, au fost raportate mai multe apariţii de OZN-uri decât în orice alt an, dinainte sau de

după acesta. Abia fusese iniţiat Proiectul Blue Book al Forţelor Aeriene pentru colectarea şi analizarea rapoartelor referitoare la apariţia OZN-urilor şi, ca la un semn, un val fără precedent de noi rapoarte de astfel de evenimente a început să se acumuleze în biroul Proiectului Blue Book. Până la sfârşitul anului, existau 1501 de apariţii confirmate ale OZN-urilor, zărite de către civili, personal militar şi piloţi comerciali, o creştere de 1.000 la sută faţă de anul precedent. Multitudinea de farfurii zburătoare a fost poreclită *invazie*, denumirea prescurtată a unui val constant de apariţii a mai multor OZN-uri.

Punctul culminant al acestei invazii istorice de OZN-uri din 52 a avut loc în două nopţi consecutive de la mijlocul verii, când militari cu grade înalte din Forţele Aeriene,

controlori de trafic aerian şi membri ai presei s-au strâns în jurul ecranelor radar de la Turnul de Control al Traficului Aerian de pe Aeroportul Naţional Washington. El a urmărit, uimiţi „timp de peste cinci ore, cum o revărsare de spoturi neidentificate a traversat spaţiul aerian interzis de deasupra Casei Albe, Capitoliului şi Pentagonului. Ce erau aceste obiecte, capabile să genereze reflecţii radar solide şi care zburau deasupra capitalei naţiunii?

OZN-urile şi-au început plimbările peste America în martie 1952. Apariţia lor nu a produs uimire. Navele ciudate au fost privite imediat drept o ameninţare serioasă îtopotriva securităţii naţionale, atât de către public, cât şi de către guvern. Era perioada de mijloc a Războiului Rece şi în mintea tuturor exista posibilitatea unui atac al

Uniunii Sovietice. Era an electoral şi Harry Truman candida având ca bază o platformă rigidă a continuării Războiului Rece. Senatorul Joseph McCarthy era în mijlocul unei campanii Utere de realegere şi alimenta isteria anti-comunistă. Armata era pe cale să detoneze prima bombă H din lume, la Emwctok, în Pacificul Central. Sirenele de raid aerian urlau în mod obişnuit la prânz în oraşe din întreaga Americă, adăposturile aeriene înlocuiau grătarele din curţi, devenind cel mai căutat accesoriu casnic din suburbii, iar elevii erau învăţaţi să se ascundă sub bănci, pentru protecţie, în cazul unei explozii nucleare.

Pe acest fond de suspiciune şi teamă a început marea invazie din 1952 din America. În ziare apăreau aproape zilnic articole care povesteau ultimul „atac”

executat de avioane neidentificate. Apariţiile începuseră în vest, traversaseră rapid ţara şi ajunseseră pe coasta de est, unde aveau să fie raportate cele mai multe OZN-uri. De obicei, martorii raportau apariţia bruscă a unui grup de lumini alb-albastre, care traversau rapid cerul, cu o viteză uimitoare, sau care pluteau la orizont. Unele rapoarte includeau descrierea unor farfurii zburătoare metalice sau a unor nave iară aripi, în formă de ou. Cea mai mare parte a observaţiilor erau făcute de civili, de la sol, şi erau luate în desconsiderare de armată, ca simple halucinaţii produse de isterie. Asta până când un mare număr de OZN-uri a fost raportat şi de piloţi militari şi operatori radar, care le întâlniseră în timp ce executau zboruri pe avioane militare sau

comerciale.

Deşfnici unul dintre aceste OZN-uri nu a fost raportat ca aterizând efectiv sau interacţionând în vreun fel cu oamenii, martorii se simţeau ameninţaţi de acele „lumini înfricoşătoare de pe cerul nopţii”, cum le descriau ei. Conform spuselor cercetătorului ufolog Barry Greenwood, care a studiat cu atenţie invazia din 52, era foarte natural ca americanii să presupună că acele lumini anormale aveau o origine sinistră. „Anul 1952 a fost o perioadă de adevărată paranoia, de suspiciune excesivă”, spune Greenwood, „iar îngrijorarea produsă de fenomenul farfuriilor zburătoare avea la bază ideea că era posibil ca o parte dintre acele obiecte să fie arme secrete sau dispozitive de spionare, fie ale vreunei ţări comuniste, fie din spaţiu.

Oamenii erau foarte serios îngrijoraţi că intimitatea noastră era invadată de străini”.

Această îngrijorare era resimţită şi de Forţele Aeriene, care au insistat ca invazia din f52 să primească statut de înaltă prioritate în cadrul Proiectului Blue Book şi la Centrul de Informaţii Tehnice Aeriene de la Wright Field (acum Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson), din Dayton, Ohio. Richard Hall, fost membru al Forţelor

— Io –

Aeriene şi în prezent preşedinte al Fondului non-profit de Cercetare a OZN-urilor, îşi aminteşte că fiecare divizie a informaţiilor militare crezuse iniţial că OZN-urile erau de origine sovietică.

„Pe vremea aceea, Uniunea Sovietică era înaintea noastră în cursa spaţială”, spune Hall. „Orice lucru nou sau diferit

apărea, noi bănuiam că la originea lui erau ruşii. Ei erau sperietoarea din spatele a tot ceea ce nu înţelegeam. Astfel, apăruseră aceste lucruri ciudate care zburau prin zonă, iar piloţii noştri vedeau lui Yiini stranii şi semnale pe radar. Primul nostru gând a fost că Uniunea Sovietică a reuşit un mare salt tehnologic”.

Dar Forţele Aeriene au eliminat rapid posibilitatea ca OZN-urile să vină din URSS. „Divizia de Tehnologie Străină din Dayton a aflat aproape imediat că aceste lucruri nu erau produse de Uniunea Sovietică”, explică Hall., Aveam sisteme sofisticate de urmărire şi nu exista absolut nicio probi” că acele nave veneau din Uniunea Sovietică”.

Apariţiile au continuat, atingând punctul culminant în iulie 1952. După spusele lui Barry Greenwood, Forţele Aeriene erau

copleşite. „Erau îngropaţi în rapoarte”, spune Greenwood. „Bazele aeriene încercau să ţină legătura între ele. Să urmărească evoluţia OZN-urilor executând apeluri de la bază la bază, solicitând întoarcerea radarelor într-o anumită direcţie. S-a făcut un efort considerabil pentru susţinerea informaţiilor din aceste rapoarte. În 1952 nu numai că au fost mai multe apariţii de OZN-uri decât în orice alt an dar, totodată, s-a înregistrat şi numărul cel mai mare de obiecte necunoscute pe raport. Şi aş spune că valorile reale erau de cinci până la zece ori mai mari decât cifrele Forţelor Aeriene, căci numai un număr mic de rapoarte erau trimise surselor militare. Cea mai mare parte a oamenilor nu au vorbit despre ceea ce văzuseră decât ani de zile mai târziu”.

Pe 2 iulie 1952, armata a reuşit să

prindă pe film un eveniment de observare a unui OZN, tipic pentru multe altele care aveau să urmeze, în apropiere de Tremonton, Utah Vezi Foto 1). Un gâtip strălucitor de lumini alb-albastre a apărut pe cer, la mijlocul după-amiezii. Luminile păreau să se mişte de la vest la est, în perechi, în cele din urmă dispărând în depărtare. În urma unor analize ulterioare făcute la Centrul de Interpretare Fotografică al Marinei SUA, avea să se ajungă la concluzia că aceste obiecte erau surse de lumină ce zburau cu aproape 1.000 de kilometri pe oră. Identitatea lor a rămas necunoscută până în prezent. În cadrul Forţelor Aeriene şi chiar în cadrul Proiectului Blue Book, au existat ofiţeri care şi-au exprimat deschis opinia, şi anume că această apariţie şi multe altele din vara lui

1952 au fost probabil de origine extraterestră.

Printre cei care au fost de părere că invazia din 52 putea fi considerată o dovadă a vizitelor extraterestre se numără şi reporterul veteran Al Chop. În 1950, el fusese angajat de Forţele Aeriene drept corespondent de presă civil. În 1952, avea acces nelimitat în sanctuarul interior al cercetării OZN-urilor, la Pentagon. Chop a fost însărcinat cu difuzarea rapoartelor Proiectului Blue Book către presă şi public. În 1996, atunci când a vorbit cu cei de la *Sightings*, a fost prima dată când a făcut public rolul lui în marea invazie OZN americană.

„Eu eram responsabil cu toate informaţiile care ajungeau la presă şi public”, îşi aminteşte acum Chop. „Părerea

mea este că OZN-urile există. Eu unul consider că este posibil ca ele să provină de pe o altă planetă sau alt sistem solar. Iar Forţele Aeriene nu, au negat niciodată posibilitatea existenţei navelor spaţiale extraterestre. Ei consideră acest lucru drept improbabil, dar nici nu pot explica aproximativ 25% din totalul rapoartelor OZN. Nimeni nu ştie dacă OZN-urile traversează spaţiul şi acum, şi categoric nici Forţele Aeriene nu ştiu asta".

În primăvara şi vara lui 1952, AI Chop a fost invadat de cereri din partea presei şi publicului. Bazându-se pe informaţiile primite de la Chop şi de la alţii implicaţi în Proiectul Blue Book, revista *Life* a publicat, în aprilie 1952, un articol cu titlul „Avem vizitatori din spaţiu?". Articolul raporta că posibilitatea ca OZN-urile să vină din

Uniunea Sovietică fusese eliminată şi apoi continua cu speculaţii asupra a ceea ce *ar putea fi* OZN-urile. Era pentru prima dată când americanii au început să bănuiască faptul că guvernul ştia despre OZN-uri mai multe decât era dispus să spună.

Al Chop se grăbeşte să spună că nu este de acord cu cei care cred că adevărul despre OZN-uri a fost ţinut ascuns atunci, sau că acest lucru se întâmplă şi în prezent. „Nu am ascuns nimic”, explică Chop. „Numai că nu am oferit ahumite informaţii, care nu ne erau cerute. Pe vremea aceea primeam efectiv sute de rapoarte despre apariţii OZN. Dacă acestea erau zărite de un pilot sau mecanic al Forţelor Aeriene şi nu era remarcat de presă, nu ofeream această informaţie, pentru că astfel ne-am fi îngreunat munca. Dacă am fi vbrbit despre

toate rapoartele, ar fi fost ca şi cum am fi deschis o cutie cu viermi, însă dacă oamenii cereau amănunte despre un anumit eveniment, le ofeream toate informaţiile pe care le aveam”.

Cele mai alarmante rapoarte, pe care Ai Chop nu le-a putut ascunde de presă, au fost cele două apărate în nopţile de 19 şi 26 iulie 1952. În aceste zile de sâmbătă consecutive, au fost reperate OZN-uri pe ecranele radar ale

Aeroportului Naţional Washington şi în apropierea Bazei Forţelor Aeriene Andrews. Ele au fost văzute şi de martori de la sol şi din aer. Unele dintre navele neidentificate au fost raportate ca zburând cu 11.000 kilometri pe oră. Altele au fost văzute zburând la viteze foarte mici, poate doar plutind pe loc> în triunghiul aerian interzis

de deasupra celor mai importante fortăreţe ale guvernului Statelor Unite: Casa Albă, Capitol lui şi Pentagonul…

„În prima noapte (19 iulie) eram acasă, dormind tun”, îşi aminteşte Al Chop. „Am citit despre vizita OZN-urilor în Washington în ziarele de dimineaţă. Bineînţeles, când am ajuns la birou, primisem deja multe întrebări din partea presei, iar eu nu aveam niciun răspuns la ele”. Primul gând al celor de la Pentagon şi din cadrul Proiectului Blue Book a fost că acele OZN-uri erau o anomalie creată de o inversare a temperaturii. În timpul unei inversări, aerul rece şi uscat din apropierea pământului este acoperit de un strat de aer cald, umed. Aceste condiţii atmosferice pot produce devierea semnalelor radar, care pot da replici slabe, false. „La o astfel de inversare

a straturilor de temperaturi diferite, un operator radar poate primi ceea ce se numeşte zgomot al solului", explică Chop. „Ei pot repera lumini de la sol sau chiar reflexia soarelui pe o stâncă. Dar replicile de pe 19 iulie 1952 nu erau asemănătoare cu ceea ce primiserăm în timpul altor inversări. Acestea erau replici bune, solide. Expertul în radare al Forţelor Aeriene prezent în acea noapte a declarat că erau răspunsuri solide şi că părerea lui era că erau produse de obiecte metalice".

Conform spuselor x ufologului Richard Hall, la Pentagon doar puţini oameni credeau acea teorie a inversării de temperatură. „Când aceste obiecte s-au materializat brusc în jurul Washington-ului, a fost ceva **nemaiauzit.** Apropierea lor de oraş ar fi trebuit să fi fost detectată. Aceste

lucruri erau extrem de manevrabile şi păreau capabile să zboare şi pe verticală, şi pe orizontală. Asta i-a uimit pe oamenii implicaţi şi ei au ştiut imediat, instinctiv, că se întâmpla ceva foarte ciudat", spune Hall.

Incapacitatea Pentagonului de a da un răspuns rapid şi clar referitor la OZN-urile de deasupra Washingtonului a produs – o răspândire a fricii, care ajunsese la limitele panicii. Bary Greenwood descrie starea de spirit a ţării din săptămâna ce a urmat apariţiilor din 19 iulie: „Dacă te uiţi la titluri, îţi dai seamă cât de alarmaţi erau de fapt" Vezi Foto 2). „Eu, dacă aş vedea un titlu cu litere mari care declară că farfurii zburătoare trec pe deasupra Washingtonului, m-aş îngrijora din cauza asta. Oamenii vedeau informaţii suficient de serioase ca să apară pe prima pagină a lui

New York Times şi în toate cotidianele naţionale din ţară. Nu aveau cum să nu-şi spună că situaţia scăpase de sub control. Se aşteptau ca armata sa de pe upe de asta şi să ofere nişte răspunsuri, dar militarii nu o puteau face. Ei iiiventau explicaţii care pur şi simplu nu erau credibile”.

În săptămâna care a urmat, – Forţele Aeriene au fost invadate cu raporturi de apariţii ale unor OZN-uri pe coasta estică. Totodată, ei urmăreau câteva zeci de martori, inclusiv piloţi comerciali, care văzuseră „invazia Washington-ului”, cum era acum numită de presă. Apoi, pe 26 iulie 1952, la exact o săptămână după primele apariţii din Washington, un al doilea val de OZN-uri a apărut în acelaşi spaţiu aerian interzis. De data aceasta, Al Chop nu mai era acasă, în pat. Era în camera radarelor

de la Aeroportul Naţional Washington.

„În noaptea de 26 iulie, am primit un telefon de la FAA şi mi s-a comunicat că OZN-urile apăruseră din nou deasupra Washington-ului”, spune Chop. „Mi s-a spus că reporterii băteau la uşile Aeroportului Naţional ca să li se permită să se uite la ecranul radarului. Când am ajuns la aeroport, pe la miezul nopţii, am permis intrarea presei în camera radarului. Ne-am îngrămădit cu toţii în jurul ecranului şi ne-am uitat la OZN-uri, împreună cu membri ai Forţele Aeriene şi cu observatori radar. Erau doi ofiţeri din Forţele Aeriene, patru experţi ai controlului radar, controlorul care deservea în acea noapte staţia şi câţiva reprezentanţi ai presei. Am văzut cu toţii paisprezece sau cincisprezece obiecte reperate de radar. În acelaşi timp, aveam

câteva alte avioane comerciale ce zburau în zonă. Operatorii radar foloseau marcaje de plastic mici ca să identifice aceste zborurr cunoscute – o culoare pentru avioanele cunoscute, o alta pentru navele necunoscute. Aveam mai multe necunoscute decât cunoscute, iar replicile radar erau la fel de la ambele categorii. Erau replici radar bune, puternice. Şi mai exista un radar care opera în acea noapte. Eram în legătură cu Baza Forţelor Aeriene Andrews, şi controlorii de zbor de acolo primeau cam aceleaşi replici ca şi noi. Şi ei aveau ecranul plin de spoturi necunoscute”.

Forţele Aeriene au cerut decolarea imediată a unui avion militar, care să investigheze navele necunoscute. Două avioane F-94 ar fi trebuit să se afle la numai câteva minute depărtare, la Baza Forţelor

Aeriene Bolling. Dar ele nu* erau acolo. Se aflau în Delaware şi au avut nevoie de mai mult de o oră ca să ajungă în Washington, D.C. Astfel a fost pierdut un timp preţios, din motive pe care mulţi dintre ufologi le consideră ca nefiind o simplă coincidenţă. Chop explică: „S-a întâmplat ca escadrila de apărare aeriană care în mod normal păzeşte capitala să fie trimisă în New Castle, Delaware, pentru că pistele de la Baza Forţelor Aeriene Bolling erau în reparaţie. Pare **neobişnuit** faptul că OZN-urile au. Vizitat capitala în perioada când avioanele nu erau acolo”.

La sosirea avioanelor F-94, acestea nu mai aveau ce să vadă. „Când au apărut pe ecran acele avioane de interceptare, toate aparatele necunoscute dispăruseră complet de pe ecran”, îşi aminteşte Chop. „A fost

destul de ciudat. Nu aveam ce să le arătăm piloţilor de interceptare. Nu aveam în ce direcţie să-i îndrumăm. Aşa că le-am spus să se învârtă deasupra Capitoliului, Ei au raportat că nu vedeau nimic, aşa că i-am lăsat să se întoarcă la bază. În clipa în care au dispărut de pe ecran, navele necunoscute au reapărut. Noi, cei din camera radarului, ne-am privit unii pe ceilalţi. Eram uluiţi”. Washington Naţional a cerut un alt zbor de interceptare.

„Pe la 3.30 sau 4.00 dimineaţa, Forţele Aeriene ne-au anunţat că vor trimite o altă pereche de avioane F-94”, continuă Chop. „Le-am văzut apărând pe ecran, şi de data aceasta toate navele necunoscute au rămas şi ele. Am trimis un avion la nord de Capitoliu şi pe celălalt spre sud. Cel care zbura spre nord a raportat că nu vedea

nimic, deşi am încercat să-l îndrumăm spre câteva spoturi necunoscute. Nu vedea nimic. La început, nici cel trimis spre sud nu a văzut nimic”. Apoi, brusc, pilotul care zbura spre sud a transmis prin radio că avea contact vizual cu un grup de OZN-uri.

„Controlorul de zbor îl direcţionase spre o zonă în care aveam un grup de spoturi neidentificate”, îşi aminteşte Al Chop. „Pilotul a raportat că vedea nişte lumini, şi că se apropia ca să încerce să le identifice. A zburat direct înspre grupul de lumini şi a spus: „Le văd. Sunt peste tot în jurul meu”. Le-a descris ca fiind nişte lumini alb-albastre strălucitoare. Îi vedeam spotul pe ecran şi vedeam şi cum celelalte, cele necunoscute, se strângeau în jurul lui. Ne **c-da 238 coala 2** priveam unii pe ceilalţi, fără să înţelegem ce se întâmpla acolo.

Apoi, spoturile au început să se depărteze şi pilotul a raportat că navele necunoscute plecau”. Apoi, când răsăritul s-a revărsat deasupra capitalei naţiunii, spoturile necunoscute de pe ecranele radar ale Aeroportului Naţional Washington şi ale Bazer Forţelor Aeriene Andrews dispărură treptat. Până la ora 6.00 a.m., toate OZN-urile plecaseră. „Niciunul dintre noi nu ştia ce să spună. Eram cu toţii neliniştiţi”, spune Chop.

Kevin Randle este un ufolog care a strâns una dintre cele mai mari colecţii de documente şi fotografii referitoare la „invazia” Washington-ului din 1952. El e de părere că oficialităţile guvernului nu erau numai „neliniştite”, cum spune Chop, ci că erau de-a dreptul înspăimântate şi stânjenite. „Este foarte stresant să presupui

că extratereştrii pot zbura pe unde vor, nederanjaţi, invadând spaţiile aeriene sacre ale Washington-ului”, spune Randle. „OZN-urile invadau zone total interzise, zburând deasupra Aeroportului Naţional şi a unor baze ale Forţelor Aeriene. Era ceva nemaiauzit, aşa că e de înţeles de ce strategii militari nu voiau să recunoască faptul că situaţia era total de necontrolat”.

Kevin Randle crede, de asemenea, că evenimentelş din 19 şi 26 iulie 1952 sunt deosebit de semnificative din cauza celor ce s-au întâmplat în urma apariţiilor OZN-urilor. El sugerează că incapacitatea guvernului de a determina originea acelor nave neobişnuite i-a forţat pe cei din Forţele Aeriene să treacă sub regimul secretului cercetările asupra OZN-urilor. Mai mult, sugerează Randle, „După 1952, poziţia

publică a Forţelor Aeriene a trecut de la interes legitim şi investigare, într-un cadru public, ia negarea existenţei OZN-urilor”. În mod cert, presa nu a mai fost invitată niciodată după aceea să stea alături de ofiţeri ai Forţelor Aeriene în faţa unui ecran radar.

Mulţi ufologi sunt de acord cu părerea lui Kevin Randle referitoare la consecinţele evenimentului OZN de deasupra Washington-ului. Ei atrag atenţia asupra conferinţei de presă a Forţelor Aeriene ce a urmat apariţiilor din 26 iulie, considerând-o o probă clară a conspiraţiei guvernamentale de suprimare a informaţiilor referitoare la existenţa vizitatorilor extratereştri. Marţi, 29 iulie 1952, generalul-maior John Samford, director de informaţii al Forţelor Aeriene, a fost de acord să răspundă la

întrebările referitoare la OZN-urile din Washington. A fost conferinţa de presă cu cea mai mare cotă de prezenţă, după cel de-al doilea război mondial. Şi din nou a fost etalată teoria inversării de temperatură, pentru explicarea invaziei din 52.

„La conferinţa de presă, generalul Samford a încercat să explice cât de bine putea care este opinia Forţelor Aeriene referitoare la aceste lucruri. El a spus că cel mai plauzibil răspuns este acela că spoturile au fost produse de inversarea temperaturii”, spune Al Chop. „Dar Forţele Aeriene au lansat această teorie fără să ştie în acel moment dacă în vreuna dintre nopţile respective chiar avusese loc o inversare de temperatură. Iar câteva zile mai târziu am aflat că nu existase nicio inversare de temperatură deasupra Washington-ului, aşa

că deşi Forţele Aeriene au oferit, în graba lor, această teorie ca o posibilă explicaţie, ei nu au spus niciodată că a fost şi verificată. Asta i-a satisfăcut pe majoritatea reprezentanţilor presei şi nu am mai avut alte probleme cu ei”.

Ozenologul Richard Hall e de părere că teoria inversării a fost oferită dintr-un motiv mai ascuns: ca o momeală prin care să depărteze atenţia presei de adevăr.

„Când Forţele Aeriene au venit cu explicaţia penibilă că OZN-urile erau cauzate de inversări ale temperaturii, oamenii s-au declarat satisfăcuţi”, spune Hall. „Este greu de crezut că aşa s-a întâmplat, dar aceste explicaţii i-au îndrumat pe toţi în direcţii greşite”.

Ca parte a acestei presupuse muşamalizări, Kevin Randle crede că

anumiţi militari care fuseseră martori ai OZN-iirilor din Washington au fost obligaţi să-şi schimbe rapoartele. Randle pretinde că are documente conform cărora „căpitanul Ed Ruppelt, şeful Proiectul Blue Book, a menţionat că membri ai personalului Forţelor Aeriene au fost forţaţi să-şi schimbe explicaţiile. Martorii au fost chemaţi în birourile superiorilor lor şi li s-a spus ce văzuseră. Nu mai era vorba de farfurii zburătoare. Erau stele văzute prin nori joşi. Şi apoi li s-a ordonat să ofere această explicaţie publicului”.

Al Chop insistă că nimeni de la Pentagon sau din cadrul Proiectului Blue Book nu a încercat să ascundă detalii asupra investigaţiei OZN-urilor din Washington. Dar Richard Hall crede că în timp ce biroul lui Chop şi Proiectul Blue Book coptinuau să

acţioneze ca de obicei, munca reală de investigare fusese transferată unei agenţii secrete. Hali sugerează că este posibil să nu fie o simplă coincidenţă faptul că în 1952 CIA a devenit pentru prima dată interesată de dosarele OZN ale Forţelor Aeriene. „Sunt convins că undeva există o arhivă mare despre urmăririle pe radar ale OZN-urilor”, spune Hall, „cu fotografii ale ecranului radar, înregistrări, date tehnice, pe care CIA o are sau le-a avut. În iulie 1952, au existat mai multe urmăriri radar executate de Andrews şi de radare civile din Washington. Acestea nu au ieşit niciodată la iveală. Au existat numeroase cereri pe «baza dreptului de libertate a informaţiei, în încercarea de a se obţine aceste documente, dar ele sunt prea adânc îngropate”.

Până la apariţia acestor documente, sunt

puţine speranţe ca adevărul despre invazia din 52 şi invazia Washington-ului să fie cunoscut, vreodată. Deocamdată există doar presupuneri bazate pe atitudinea de negare şi dezinformare a guvernului, „Convingerea mea personală este că guvernul ştie foarte bine că Avem de-a face cu extratereştri”, insistă Richard Hall. „Folosesc termenul «extratereştri» în sensul lui cel mai larg. Nu ştim de uţtde vin, dacă de pe o altă planetă sau dintr-o altă dimensiune, dar sunt convins că oamenii plasaţi la cele mai înalte nivele ale guvernului ştiu mult mai multe despre aceste lucruri decât sunt dispuşi să spună”. Al Chop este amuzat de atacul lui Hall. „Tot ce au Forţele Aeriene sunt, nişte rapoarte asupra unor reperări vizuale şi câteva rapoarte radar, care s-ar putea să nu fie prea precise”, spune Chop. „Nu au

materiale pe care să le puteţi lua şi examina. Nu există niciun fel de cadavre micuţe la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson”. Dar Chop se grăbeşte să arate că există o zonă în care Forţele Aeriene şi ufologii de genul lui Hall gândesc la fel. Astfel, el spune. „Forţele Aeriene nu au negat niciodată posibilitatea existenţei navelor interplanetare. În Forţele Aeriene există mulţi oameni care cred în OZN-uri”.

Când marea invazie s-a apropiat de sfârşit, în noiembrie 41952, Forţele Aeriene au cerut Comitetului de Consiliere şi Informaţii IAC) să strungă un grup de oameni de ştiinţă care să evalueze potenţială ameninţare din partea OZN-urilor. Membri ai IAC (inclusiv directori de informaţii din Armată, Marină, Forţele Aeriene, **Departamentul** de Stat, Comisia

pentru Energie Atomică şi Statul Major Reunit) i-au cerut doctorului H. P Robertson, un fizician de la Institutul de Tehnologie din California, să strângă cei mai mari oameni de ştiinţă ai ţării, care să revadă documentele şi filmele despre invazia din 52. Grupul Robertson, cum avea să fie numit, a tras concluzia că, într-adevăr, OZN-urile reprezintă o ameninţare foarte serioasă. Dar ameninţarea descrisă de ei nu avea forma unui atac al războinicilor extratereştri. Grupul a avertizat că rapoartele OZN nefondate începuseră să blocheze canale strategice de comunicaţii din cadrul guvernului şi, într-un final, puteau compromite siguranţa naţională. Grupul a scris: „Importanţa continuă acordată raportării acestor fenomene constituie, în aceste vremuri neliniştite, o

ameninţare serioasă pentru funcţionarea normală a organelor de protecţie ale corpului politic”. Grupul continuă recomandând ca „agenţiile naţionale de securitate să ia imediat măsuri pentru scoaterea Obiectelor Zburătoare Neidentificate de sub statutul special care le-a fost acordat şi îndepărtarea aurei de mister pe care, din nefericire, o căpătaseră”.

În urma acestui raport, uşa deschisă a politicii forţelor militare referitoare la OZN-uri a fost închisă total. Kevin Randle crede că Grupul Robertson a avut o opinie îngustă şi a ratat o ocazie de aur. „Aveam aceste apariţii sigure, cu zeci de martori, confirmare radar, piloţi pe linii aeriene şi piloţi militari care spuneau cu toţii acelaşi lucru – ceea ce văzuseră ei nu era o

inversare a temperaturii. Era un eveniment care dacă ar fi fost studiat aşa cum trebuia în 1952, poate am fi primit răspuns la întrebarea: «Ce sunt farfuriile zburătoare?»

Importanţa invaziei din 52 este deseori măsurată prin punctele ei negative: răspunsul inadecvat al armatei, imprecizia explicaţiilor date la conferinţa de presă Stamford, concluziile Grupului Robertson. Dar după părerea lui Barry Greenwood există cel puţin un efect pozitiv pe termen lung al marii invazii OZN americane, efect care este deseori ignorat. „Eu cred că programul de lansare a oamenilor în spaţiu îşi are originile, într-o mică măsură, în valul de farfurii zburătoare din 1952”, sugerează Greenwood. „După 52, producătorii de jucării au realizat că nu mai exista un interes pentru figurile fostei culturi pop a

indienilor şi cowboy-ilor. Exista o piaţă nouă pentru farfurii zburătoare, fiinţe extraterestre, arme cu laser. Cred că toate aceste jucării i-au făcut pe mulţi copii să-şi canalizeze interesul spre ştiinţă, astronomie şi călătorii spaţiale. Cred că anul 1952 a plantat o sămânţă în minţile acestor copii. De exemplu, începând de acum, putem crede că atunci când vom ajunge în spaţiu, vom putea explora alte lumi”.

1947 – 1967

Farfuriile zburătoare sunt reale

Cazul clătitelor, gogoşilor şi capacelor de roată zburătoare *întrebarea nu este dacă farfuriile zburătoare există sau nu. Întrebarea este ce sunt ele şi cui aparţin?*

George Filer, ofiţer de informaţii în Forţele Aeriene, 19581978

Nu am cunoştinţă de vreun program important care ar putea fi numitr în orice mod sau formă, un program al farfuriilor zburătoare.

Alexander Flax, secretar adjunct, Forţele Aeriene ale SUA, 1963 – 1969

Aceste două declaraţii sunt reprezentative pentru variata gamă de opinii referitoare la existenţa farfuriilor zburătoare, în chiar sânul acelei ramuri militare care ar fi trebuit să ştie ce zboară pe acolo şi cine este proprietarul. Şi Filer şi Flax sunt oameni de ştiinţă care au ajuns la aceste concluzii după un studiu serios şi mulţi ani de experienţă personală. Amândoi au încredere în convingerile lor, bazându-se pe probe indubitabile. Şi totuşi au ajuns la concluzii diametral opuse. Cine are dreptate? Este greu de spus, atunci când

adevărul este ascuns undeva în lumea complicată a birocraţiei, dezinformării şi conjuncturilor care împiedică studiul serios al farfuriilor zburătoare şi al altor tipuri de OZN-uri.

Confuzia începe chiar cu cuvintele *farfurie zburătoare*. Există diferenţe de opinii în legătură cu cel care a inventat de fapt termenul, dar prima înregistrare scrisă a navelor în formă de disc ce zboară deasupra Pământului este acreditată în general lui Robert Palmer, un scriitor de ficţiune şi redactorul-şef al revistei *Amazing Stories,* revistă de science-fiction foarte populară din anii 1930 şi 1940. În 1946, Palmer a început să facă aluzii în revista lui că avea informaţii despre existenţa navelor spaţiale extraterestre şi despre conspiraţia guvernului de ascundere a acestora. Într-un

articol intitulat „Cultul Reginei Vrăjitoare”, din numărul din iulie 1946 al lui *Amazing Stories*, Palmer scrie: „Dacă nu credeţi că navele spaţiale extraterestre vizitează în mod regulat Pământul... atunci ar trebui să vedeţi dosarele noastre. Şi dacă credeţi că factorii de putere din guvernele lumii nu cunosc faptul că navele spaţiale extraterestre vizitează Pământul, atunci înseamnă că nu gândiţi ca noi”. Afirmaţia lui este imposibil de verificat acum, pentru că Palmer a spus despre multe dintre poveştile lui că erau reale, chiar dacă acest lucru nu era adevărat. După apariţia „Cultului Reginei Vrăjitoare” în *Amazing Stories,* tirajul s-a dublat şi mania farfuriilor zburătoare a cuprins toată America. Din aceste origini s-a dezvoltat definiţia „clasică” a farfuriilor zburătoare, care

continuă să fie până în prezent cea mai des văzută dintre toate obiectele zburătoare neidentificate: un vehicul în formă de disc, cu o cupolă centrală, alimentat de forţe interne invizibile, care nu lasă nicio dâră în urmă.

Prima utilizare a cuvintelor „farfurie zburătoare” şi prima apariţie OZN documentată care a câştigat atenţia naţională a avut loc pe 24 iunie 1947, când pilotul Kenneth Arnold a raportat că a văzut nouă nave în formă de disc trecând pe cer spre muntele Rainier, în Washington. Vezi Foto 3). Arnold, un angajat al Serviciul Forestier al USA, care era în căutarea unui avion căzut, a descris OZN-urile unui reporter local, spunând că zburau cu o viteză de două ori mai mare decât viteza sunetului, în stilul „în care ar zbura o

farfurie dacă o arunci pe apă". În zilele următoare, sute de apariţii ale unor nave similare au fost raportate pe tot teritoriul Statelor Unite. Primele articole din presă luau în serios aceste apariţii şi au relatat detaliile fiecărui caz, dând prea puţină atenţie credibilităţii martorilor sau declaraţiilor lor referitoare la originile extraterestre ale farfuriilor zburătoare. Astfel, nebunia OZN era în plină desfăşurare când s-a raportat prăbuşirea unei farfurii zburătoare în apropiere de Roswell, New Mexico, pe 8 iulie 1947.

Considerată încă drept evenimentul cel mai marcant din istoria apariţiilor OZN, prăbuşirea navei de la Roswell a dat naştere la speculaţii nebuneşti referitoare la scopul şi originea farfuriilor zburătoare. Martori oculari, inclusiv un ofiţer de informaţii de la

Aerodromul Armatei din Roswell, maiorul Jesse Marcel, au declarat că OZN-ul de la Roswell era o navă spaţială extraterestră. Forţele Aeriene au insistat că aceste declaraţii erau doar nişte creaţii ale fanteziei şi că OZN-ul prăbuşit era un simplu balon meteorologic (mult mai târziu, Forţele Aeriene au declarat că OZN-ul era un balon top-secret, din Proiectul Mogul). Când rapoartele de presă au început să pună la îndoială credibilitatea şi inteligenţa martorilor oculari, iar comunicatele de presă oficiale ale Forţelor Aeriene au negat existenţa farfuriilor zburătoare, opinia publică a început să se întoarcă spre negarea existenţei navei extraterestre. Evident, presa a **insistat,** ziarele de scandal profitând cât puteau. În anii 1960, farfuriile zburătoare pilotate de omuleţi verzi care

spuneau „Du-mă la şeful vostru” au devenit un material preferat pentru filmele de serie B şi revistele cu benzi desenate.

După o serie de relatări televizate, *Sightings* a adunat suficiente informaţii ca să sugereze că bazarea nebuniei farfuriilor zburătoare pe elementé imaginare, născute din *Amazing Stories,* declaraţiile lui Kenneth Arnold şi întâmplarea de la Roswell înseamnă să pui căruţa paranormalului înaintea calului. În urma unor interviuri, documente guvernamentale scoase de sub regimul secretului şi texte anonime, *Sightings* are probe ample şi convingătoare care sugerează că mai multe guverne, inclusiv cel al Statelor Unite, au construit şi testat farfurii zburătoare reale cu mult înaintea începutului „oficial” al nebuniei farfuriilor zburătoare, din 1946.

— Au existat cinci proiecte ale farfuriilor zburătoare germane, în timpul celui de-al doilea război mondial”, pretinde Henry Stevens, directorul Proiectului de Cercetare German, un organism pentru cercetarea dezvoltării avioanelor germane în timpul celui de-al doilea război mondial. **„Au** existat Proiectul Fireball, Proiectul Vrii, Proiectul Haunebu şi două proiecte V7”. În *Armele secrete germane din al doilea Război Mondial*, publicată în 1959, fostul ofiţer de informaţii SS Rudolf Lusar scrie: Experţii şi colaboratorii la această muncă confirmă că primele proiecte numite *discuri zburătoare* au început în 1941. Proiectele acestor discuri zburătoare au fost realizate de experţii germani Schriever, Habermohl şi Miethe, şi de italianul Bellonzo. Schriever a ales un inel cu suprafaţă mare, care se

rotea în jurul unei carlingi fixe, în formă de cupolă. Construcţia, care a costat milioane, era aproape încheiată la sfârşitul războiului. Modelele existente la acel moment au fost distruse, dar fabrica din Breslau în care lucra Miethe a căzut în mâinile ruşilor, care au dus toate materialele şi experţii în Siberia, unde lucrul la aceste farfurii zburătoare a continuat cu succes”.

Totuşi, este posibil ca anumite planuri ale farfuriilor zburătoare germane şi inginerii care le-au trasat să nu fi ajuns în Siberia. „Aveam mulţi tehnicieni care căutau prin Germania, mergând exact înapoi trupelor, începând cu aprilie 1945. Şi ei trimiteau înapoi tot ce găseau”, explică Alexander Flax, fost secretar adjunct al Forţelor Aeriene. Flax şi-a început distinsa carieră proiectând şi construind avioane,

înainte de cel de-al doilea război mondial, a devenit apoi cercetător şef pentru Forţele Aeriene în 1959, iar în 1963 a fost recrutat ca secretar adjunct, coordonând toate programele de cercetare-dezvoltare ale Forţelor Aeriene. „După război, am avut un program amplu în care documente capturate în diverse instituţii de cercetare erau traduse, iar eu cred că aveam o bibliotecă întreagă plină cu ele. Unele erau foarte utile, altele erau duplicate ale unor lucruri pe care le ştiam deja, iar altele erau simple fundături”. Dar Flax insistă că nimic din ceea ce a cercetat el nu a condus la dezvoltarea unui proiect american în privinţa farfuriilor zburătoare.

„Pentru o vreme s-au concentrat asupra formei de farfurie, ca având un avantaj mistic, pe care nimeni însă nu l-a

descoperit”, spune Flax. „Vreau să spun că toate testele gen tunel aerodinamic nu au demonstrat că farfuria este superioară *clătitei*, sau aripii delta sau oricărei alte forme cu profil redus. Nu exista niciun avantaj tehnic neobişnuit sau ascuns asociat cu forma de farfurie. Era doar una din formele posibile pentru **o** maşină zburătoare cu profil îngust”. După spusele lui Flax, încă de la început, **rapoartele** referitoare la farfurii zburătoare au fost, în cel mai bun caz, interpretări greşite date de civili avioanelor experimentale sau anomaliilor meteorologice. El explică astfel nebunia farfuriilor zburătoare: „Ei (martorii apariţiei OZN-urilor) vedeau acolo sus un model de avion. Când mişcările raportate nu corespundeau cu ale avioanelor despre care se ştia în acea vreme, vedeau de fapt

baloane operând la mare altitudine, sau nori de mare altitudine, din care se reflecta lumina soarelui, a lunii sau a altei surse. Cristalele de gheaţă de la mare altitudine pot oferi deseori diverse iluzii. Nu am putut să găsesc nicio probă că vreunul dintre aceste lucruri veneau din alte ţări, şi în niciun caz din afara sistemului solar”.

Flax crede că multe dintre OZN-urile văzute de civili care descriau farfurii zburătoare erau identificări greşite ale primelor forme de avioane cu decolare şi aterizare pe verticală. Flax aminteşte: „Prima încercare de decolare şi aterizare pe verticală pe care am văzut-o a fost în 1936 sau 1937. Era o chestie numită Herrick Vertiplane şi lui i-au urmat multe alte tipuri diferite. Unele aveau aripi rabatabile cu elice mari, altele doar roţeau motoarele.

Unele erau avioane modificate. Existau şi elicoptere care se converteau în timpul zborului în avioane cu aripi fixe. Şi am putea continua aşa la nesfârşit”. Dar niciunul dintre aceste aparate de zbor nu aveau forma clasică a farfuriilor zburătoare.

Avionul experimental la care probabilitatea de confuzie era cea mai mare pentru civili era, după părerea lui Flax, modelul XF5U-1 al Marinei, poreclit *Clătită zburătoare.* „Clătită zburătoare a fost realizată de un tip numit Charles Zimmerman, la NAS Academia Naţională de Ştiinţe). Este exact aşa cum o descrie numele”, spune Flax. Vezi Foto 4). „Oricine ar fi văzut-o, ar fi putut s-o confunde cu o farfurie zburătoare”. Totuşi, Marina a construit numai două prototipuri de XF5U-1, dintre care numai unul a zburat şi tot

programul a fost abandonat în 1947. Deci este improbabil ca *Clătită* să poată fi motivul miilor de apariţii OZN care au continuat după acel an.

Oare au existat alte programe de construcţie a farfuriile zburătoare sau de recuperare a navelor extraterestre de care să nu ştie secretarul adjunct Flax? „Dacă programele începute în 1950 ar fi continuat încă şi ar fi primit sume substanţiale de bani în 1960, atunci ar fi trebuit să ştiu despre ele”, spune Flax, „iar eu nu ştiu nimic despre niciun program important care ar fi putut să fie numit, în vreo formă oarecare, program al farfuriilor zburătoare”. Cu toate acestea, Flax recunoaşte că existau anumite programe de construcţie a unor nave în afara Forţelor Aeriene, despre care nu avea informaţii. El explică: „Existau proiecte

efectuate independent, de CIA, şi în care Forţele Aeriene erau implicate doar tangenţial. Eu aveam despre ele doar informaţii generale şi nu eram asociat îndeaproape la aceste programe”. În martie 1995, *Sightings* a primit documente recent scoase de sub secret despre un proiect cu numele de cod Silverbug Vezi Foto 5). Proiectele datează din 1955 şi, deşi nu există nicio indicaţie dacă Silverbug a zburat cu adevărat, se pare că proiectul a fost suficient de important ca să fie clasificat ca strict-secret timp de patruzeci de ani. Şi unde erau savanţii germani despre care se spunea că construiau farfurii zburătoare în timpul celui de-al doilea război mondial? Cel puţin unul dintre ei a mers în Canada şi până la urmă a ajuns să lucreze pentru Statele Unite. Povestea lui

deschide posibilităţi interesante în legătură cu farfuriile zburătoare reale.

În 1959, Avro Aircraft Ltd., din Toronto, Canada, a realizat ceea ce pretindea că era prima farfurie zburătoare din lume pilotată de un om. Denumită Avrocar, nava circulară a fost adusă în faţa mass-media, unde s-a smucit, s-a învârtit şi a reuşit cu greu să planeze puţin deasupra pistei de La Avro. Vezi Foto 6). Arăta ca o pălărie şi nu prea inspira vise legate de cucerirea interplanetară, dar două aspecte ale proiectării Avrocar-ului sugerează că la Avro Aircraft Ltd. Erau ascunse realizări mai mari: Forţele Aeriene ale Statelor Unite contribuiseră cu 2 milioane de dolari la proiect, iar proiectantul Avrocar-ului era nimeni altul decât dr. Richard Miethe, savantul german despre care se raportase

că proiectase şi pilotase farfurii zburătoare sofisticate în timpul celui de-al doilea război mondial.

Directorul proiectului. German de cercetare, Henry Stevens, consideră ridicolă presupunerea că Avrocar-ul era cea mai bună creaţie a ilustrului dr. Miethe. „Când te gândeşti că dr. Miethe a lucrat pentru A.V. Rowe (fondatorul lui Avro Aircraft Ltd.) timp de zece ani şi Avrocar-ul este tot ce a putut da, atunci înţelegi că ceva e în neregulă”. Stevens crede că Avrocar-ul a fost scos în faţă doar ca să distragă atenţia de la munca reală ce se desfăşură la Avro Aircraft. „Avrocar-ul este doar o acoperire. Dr. Miethe a început să lucreze pentru A.V. Rowe la sfârşitul anilor ’40. Kenneth Arnold a văzut zburând spre nord, în Canada, ceva care semăna cu un

design Miethe. Există multe observări de nave zburătoare care reprezintă proiecte Miethe clasice şi care nu au nicio legătură cu un vehicul pe pernă de aer de genul Avrocarului. Nu putem decât ghici ce făcea de fapt dr. Miethe Pentru A.V. Rowe”.

„Este posibil ca Avrocar-ul să fie o acoperire pentru ceva diferit, dar eu nu ştiu nimic despre asta”, este replica lui Alexander Flax. Totuşi, Flax recunoaşte că Forţele Aeriene şi CIA au folosit ulterior o poveste de acoperire similară pentru o altă navă. „CIA-ul avea avionul Excart, care a început să zboare la începutul anilor ’60. Dar l-au ţinut ascuns. Existau locuri în care puteam să le pilotăm fără să vadă cineva, dar în zbor aveau să fie văzute, în mod inevitabil. În aceeaşi perioadă, existau alte două proiecte ale Forţele Aeriene care

aveau la bază acelaşi concept al formei avionului, cu acelaşi tip de motoare. Unul era YF12A, care trebuia să fie un avion de vânătoare şi interceptare, dar care însă nu a fost niciodată construit în cantităţi mari, în acest scop. Când am realizat ca Excartul putea fi văzut, am scos la suprafaţă avionul YF12A, cel mai slab dintre cele trei programe. Şi am făcut-o cu fanfara cântând, invitând reporteri, iar acest proiect a permis acoperirea celorlalte, pentru o vreme".

Probabil că cercetătorii nu vor afla niciodată dacă Avrocar-ul a fost doar o poveste de acoperire. Chiar dacă vreunul dintre proiectele secrete ale companiei va fi scos de sub regimul secretului, legea FOIA privind libertatea accesului la informaţie nu se aplică proiectelor guvernului realizate în afara Statelor Unite. Este o altă fundătură

pentru ufologi, cu excepţia cazului în care ei pot descoperi oameni care au lucrat pentru Avro Aircraft sau pentru orice alt concern despre care se crede că a construit farfurii zburătoare. Bineînţeles, dr. Miethe ar fi o resursă fantastică dar, aşa cum spune Henry Stevens: „După scoaterea în public a Avrocar-ului, dr. Miethe a dispărut. Nu am idee unde este acum, sau dacă măcar mai este în viaţă”. Cu toate acestea, Jack Pickett, un posibil martor ocular al proiectelor de farfurii zburătoare inspirate de Miethe, este încă în viaţă.

Jack Pickett este un om frustrat. Pickett pretinde că în timp ce era staţionat la Baza Forţelor Aeriene MacDill, în Florida, 1967, doar la opt ani după debutul oficial al Avrocar-ului, a văzut mai multe farfurii zburătoare la groapa de gunoi a bazei, iar

mai târziu i-au fost arătate fotografii cu farfurii zburătoare avansate, în biroul generalului. Cu toate acestea, de atunci el nu a primit nicio recunoaştere oficială a lucrurilor pe care le văzuse sau îi fuseseră arătate de un ofiţer superior. Pe de altă parte, nu au existat nici negări explicite ale Forţele Aeriene, ci doar promisiuni vagi că materialul va fi scos în curând de sub secret. Până atunci, cuvântul lui Jack Pickett şi desenele lui sunt singura probă că Statele Unite au pilotat vreodată farfurii zburătoare.

„Eu şi partenerul meu eram în apropierea unei zone interzise a bazei”, povesteşte Pickett, „şi brusc am văzut patru farfurii zburătoare parcate acolo. Reacţia noastră a fost: «Dumnezeule, alea sunt nişte farfurii zburătoare. Chestiile astea chiar

există!» Toate arătau exact ca nişte farfurii zburătoare clasice. Aveau formă de disc. Cabina pilotului era exact în centrul părţii de sus. Geamurile acestor cabine era foarte, foarte groase, indiferent din ce material erau făcute. Cabinele se contopeau perfect cu suprafaţa înclinată a discului superior Eşapamentul ieşea din suprafaţa inferioară a discului. Nu ştiam cum Dumnezeu mergeau, dar cea mai mare dintre ele avea patru admişii de aer şi nişte flettnere fixate în jurul marginii, care cred că erau un fel de eleroane (clape mişcătoare ale aripii). Nu am ideea din ce erau făcute. Erau foarte netede şi ultra-aerodinamice, nişte nave superbe. Şi nu le puteai confunda. Erau farfurii zburătoare”.

C-da 238 coala 3

Ca redactor al uneia dintre revistele

bazei, Pickett a cerut permisiunea să scrie un articol şi să publice fotografii ale farfuriilor zburătoare pe care le văzuse. „M-an> dus în biroul generalului, escortat de Poliţia Aviaţiei”, continuă Pickett. „Un coloyel amabil s-a dus la un fişet şi a scos un teanc mare. De fotografii, după care a început să le întindă pe o masă mare. Interesul meu a fost trezit imediat, când am început să văd sute de fotografii ale mai multor tipuri de farfurii zburătoare. L-am întrebat: „De aici provin poveştile cu farfuriile zburătoare? Acestea sunt?” iar el a spus: „Da”. Ei bine, eram copleşit. Nu-mi vedea să cred ce vedeam. Fotografiile erau uşor identificabile ca fiind fotografii ale Forţelor Aeriene. Mi s-a spus că acele nave puteau zbura suficient de rapid şi de sus ca să realizeze zboruri spaţiale. L-am întrebat

cum le suspendau, dacă aveau acel tip de capacitate de zbor care le putea duce efectiv în spaţiu, iar e\ a spus că aveau un proiect mai bun. La noul proiect rezolvaseră o parte din problemele de manevrabilitate ale celorlalte, aşa că hotărâseră să le arunce pe cele mai vechi”.

Pickett pretinde ca a primit aprobarea tacită să publice o parte din acele fotografii în revista lui de la bază, dar când s-a dus a doua zi să le ia, permisiunea i-a fost retrasă. „Dimineaţa următoare, în timp ce mă duceam să iau acele fotografii să le duc la tipografie, am văzut un ziar local din Tampa, în care era un articol despre observarea unui OZN deasupra Miami-ului”, explică Pickett. „Am dus raportul la colonel, şi el a spus: «Ştiu ce a fost. A decolat din Avon Park. Este un model nou». M-a pus la curent

cu observările de OZN-uri şi mi-a spus că Forţele Aeriene nu aveau să recunoască faptul că era una dintre navele lor. Aşa că l-am întrebat: «Vi se pare o idee bună să aveţi o revistă (articol) publicată chiar aici, la Baza Forţelor Aeriene MacDill, cu titlul: *Farfuriile zburătoare sunt reale*, împreună cu vreo douăzeci de fotografii ale navelor de acolo?». El s-a oprit o clipă, a ieşit pe uşă şi s-a îndepărtat pe hol. S-a întors repede şi a spus: «Am decis să nu publicăm acest material chiar acum. Poate mai târziu». Treizeci de ani mai târziu, Jack Pickett încă aşteaptă. Singura înregistrare vizuală a farfuriilor zburătoare pe care le-a văzut este o schiţă pe care a trasat-o din amintire, câţiva ani mai târziu. Vezi Foto 7). Toate cererile de acces la fotografiile pe care insistă că le-a văzut în 1967 au fost

respinse.

Unul dintre aliaţii pe care i-a adunat Jack Pickett în anii care au trecut este fostul ofiţer de informaţii din Forţele Aeriene, George Filer. De la retragerea lui, în 1978, Filer a strâns treptat articole de aviaţie şi militare pentru Muzeul Victoriei Aeriene din Medford, New Jersey. Bazându-se pe cunoştinţele lui vaste de istorie militară a Statelor Unite şi pe cariera lui de douăzeci de ani în Forţele Aeriene, George Filer crede în veridicitatea poveştii lui Jack Pickett. „Jack a trimis o scrisoare la muzeu, întrebând dacă navele în formă de disc există cu adevărat”, povesteşte Filer. „Ne-am gândit că, dacă existau, ar fi fost o achiziţie minunată pentru muzeu, aşa că am început să investigăm. Am găsit mai mulţi oameni care îşi aminteau că văzuseră ceva

ciudat la MacDill. Aşa că există motive să credem că a existat ceva acolo, la un moment dat. În plus, există miile de fotografii ale unor nave în formă de disc, fotografii făcute de oameni de la sol. Aş putea face o legătură între toate acestea. Nu se pune întrebarea dacă farfuriile zburătoare există sau nu. Întrebarea este: «Ce sun ele şi cui aparţin?»”.

Epilog:

Factorul Ledding

De ce să se păstreze secretul asupra unui proiect vechi de zeci de ani, care folosea tehnologie din timpul celui de-al doilea război mondial? Unii cercetători cred că din cauză că proiectele de farfurii zburătoare sunt încă în derulare şi pentru că tehnologia de construcţie a lor nu a provenit dintr-o tară străină, ci de la o

civilizaţie extraterestră. Pentru mulţi ufologi, prăbuşirea de la Roswell nu a fost rezultatul unui proiect militar de construcţie a unei farfurii zburătoare, ci naşterea unui astfel de proiect. Există vreo indicaţie că farfuriile zburătoare văzute de Jack Pickett aveau la bază proiecte inspirate de Roswell?

În general, se crede că ceea ce s-a prăbuşit în apropiere de Roswell, New Mexico, în iulie 1947, a fost transportat de o caravană militară secretă în locul care este acum Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson, în Dayton, Ohio. Conform spuselor lui Michael Swords, ufolog şi istoric specializat în problema Wright-Patterson, dacă a fost un OZN, atunci acesta ar fi căzut sub jurisdicţia organizaţiei de informaţii tehnice a bazei, cunoscută sub

numele de T2. Iar în T2 a existat cel puţin un om care a avut o legătură incredibilă cu farfuriile zburătoare.

„Unul dintre cei – mai ciudaţi agenţi operativi de la începuturile Proiectului Sign – care a avut legătură cu investigarea OZN-urilor – a fost un inginer civil angajat la Wright-Patterson, numit Alfred Ledding”, spune Swords. „Ledding a fiscat parte iniţial din secţia de proiectare T3, dar la începutul lui iulie 1947 a primit sarcina să lucreze pentru grupul de informaţii. El era singura persoană care avea câte un picior în fiecare parte a bazei. Avea un birou la T2 – Informaţii, de pe partea lui Patterson Field şi un birou în sectorul T3 – Proiectare, de pe partea lui Wright Field. Se ştie că T2 discutau cu martorii care văzuseră OZN-uri. Este posibil, de asemenea, ca T3 să fi avut

cunoştinţă de dispozitive prăbuşite reale. Dacă este aşa, nu este nimic mai natural decât să te aştepţi ca un operativ de la informaţii să încerce să proiecteze o navă zburătoare proprie în formă de disc”.

Atunci când a părăsit Wright-Patterson, în 1952, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut Alfred Ledding a fost să ceară un patent de invenţie pentru unul dintre proiectele lui de nave. Era proiectul unei farfurii zburătoare Vezi Foto 8). „Alfred Ledding, din motive pe care nu le ştim, a proiectat la începutul lui iulie 1947 un disc zburător, pentru care în cele din urmă a primit un brevet de invenţie, la începutul anilor ’50”, spune Swords. „Nu se ştie de ce a ales Ledding să proiecteze oN farfurie zburătoare, cu atât de multe detalii descriptive precise dintr-unul din rapoartele

de la Wright-Patterson. Poate este doar o coincidenţă că proiectul lui Ledding a apărut imediat după presupusa prăbuşire de la Roswell. Dar există posibilitatea destul de interesantă ca Ledding să fi văzut efectiv aşa ceva, de aproape, şi ca asta să-l fi inspirat”.

Cine construieşte farfuriile zburătoare

Presupunerile asupra originii lor extraterestre marchează secolul

Am avut un sentiment rău prevestitor. Acestea erau lucruri care nu fuseseră construite de mâini omeneşti, lucruri de pe o altă planetă, aflată la milioane de kilometri depărtare, create de fiinţe inteligente, categoric mai inteligente decât noi.

Bob Lazar, inginer

Dacă maşinile zburătoare în formă de disc proiectate şi construite de oameni, pe Pământ, sunt reale, oare asta nu pune capăt o dată pentru totdeauna controversei în privinţa farfuriilor zburătoare? Existenţa farfuriilor zburătoare reale nu confirmă punctul de vedere al scepticilor, şi anume acela că rapoartele referitoare la OZN-uri sunt simple observaţii ale unor avioane experimentale, identificate greşit? Nu, insistă mulţi ufologi, pentru că, deşi farfuriile zburătoare construite de oameni sunt reale, inspiraţia pentru design-ul şi construcţia lor este foarte posibil să fie de origine extraterestră.

Farfuriile zburătoare au fost construite numai din imaginaţie sau pentru că navele extraterestre ne-au arătat cum să o facem? Două întâmplări, de la capetele diferite ale

acestui secol, susţin, posibilitatea interesantă ca tehnologia farfuriilor zburătoare să se fi dezvoltat datorită cunoştinţelor oferite de ingineria extraterestră.

Farfuriile zburătoare (şi originea lor extraterestră) sunt considerate, în general, a fi un fenomen în întregime american, care îşi are rădăcinile în numărul din iulie 1946 al revistei *Amazing Stor ies,* în prima observare confirmată a unei farfurii zburătoare de către pilotul Kenneth Arnold, în iunie 1947, şi în presupusa navă extraterestră prăbuşită în apropiere de Roswell, New Mexico, în iulie 1947. Deşi este adevărat că termenul de *farfurie zburătoare* a fost lansat în Statele Unite în jurul lui 1946, prima navă în formă de disc despre care există documente în care se

spune că a zburat deasupra pământului a fost proiectată şi construită în Germania, în 1924. Se numea Maşina Zburătoare Vrii şi povestea realizării ei este un capitol ciudat şi obscur din istoria ufologiei.

La începutul secolului douăzeci, în Germania erau active mai multe societăţi secrete, cu membri diverşi şi distinşi. Aceste organizaţii, cum ar fi Noii Templieri şi Societatea Thule, îşi aveau rădăcinile într-un amestec ciudat de politică, ocultism şi ştiinţă, care aveau în cele din urmă să susţină mişcarea nazistă ce tocmai apăruse. Prin 1919, membri ai Societăţii Thule au format o ramură a acesteia, numită Societatea Vrii, sau Loja Luminoasă. Societatea Vrii s-a inspirat dintr-un roman din secolul al XIX-lea, scris de Bulwer-Lytton şi intitulat „Rasa care vine”, în care o

râsă misterioasă de super-oameni subterani era descrisă ca având puteri supranaturale, inclusiv un tip puternic de energie electromagnetică, numită vrii. Membrii

Societăţii Vrii credeau că vril-ul nu era science-fiction, ci o forţă energetică reală, care putea fi stăpânită prin metode paranormale.

În 1920, dr. W.O. Schumann, membru al Societăţii Vrii şi om de ştiinţă specializat în studiul energiei alternative, a contactat-o pe Maria Ortisch, unul dintre cele mai celebre medium-uri ale perioadei. Într-o serie de şedinţe cu membri ai Societăţii Vrii, Ortisch a pretins că intra în legătură cu „zei” care-i dădeau instrucţii cum să folosească puterea vril-ului ca să construiască o maşină zburătoare interdimensională. Oricât de fantastică pare această poveste, după

spusele istoricului german în probleme de aviaţie Henry Stevens, informaţiile pe care Ortisch pretindea că le primea de la aceşti zei au dus efectiv la construcţia unei maşini zburătoare în formă de disc.

„Iniţial, membrii Societăţii Vrii au crezut că intrau în contact spiritual cu un fel de zei sau creaturi din altă dimensiune”, explică Stevens. „Mai târziu, ei s-au gândit că informaţia era primită de la extratereştri care le dădeau instrucţii pentru construcţia unei maşini interdimensionale. În esenţă, nava urma să funcţioneze pe baza interacţiunii dintre două câmpuri magnetice rotitoare – nu numai alternative. Ei credeau că această interacţiune avea să facă nava, şi chiar întreaga regiune, să funcţioneze în afara legilor fizicii cărora ne supunem cu toţii. Cu alte cuvinte, ei credeau că puteau

învinge gravitaţia, într-adevăr, Societatea Vrii a reuşit să construiască această maşină la mijlocul anului 1920, şi Aparatul a zburat”.

Într-un articol despre proiectul farfuriilor zburătoare electromagnetice germane pentru numărul din august 1944 al lui *Zeitenăchrift,* cercetătoarea Ursula Seiler-Spielmann scria că, după succesul primei levitaţii, dr. Schumann a **continuat** să muncească la îmbunătăţiri ale dispozitivului cu energie electromagnetică, aşa numitul lui aparat pe bază de vrii, iar în 1934 **a** terminat prima lui farfurie zburătoare experimentală, presupusă a avea la bază efectul anti-gravitaţiei, navă ce a fost numită *Vrii L* Vezi Foto 9). După spusele lui Stevens: „Primul zbpr cu pilot la bord **a** avut loc în 1934. Un om numit Luther Veitz

a zburat cu această navă, dar în condiţii nu prea bune... Era dificil de dirijat. Veitz a aterizat forţat şi a fugit de lângă maşinărie, care s-a autodistrus. Dar în acel moment, ei ştiau că ajunseseră undeva”. Cercetarea Ursulei Seiler Spielmann a adus probe serioase că succesul limitat al lui *Vrii 1* a fost înfceputul unui proiect german pentru farfurii zburătoare finanţat de guvern pentru o perioadă de 10 ani, proiect care avea să se încheie abia după ce naziştii erau alungaţi de la putere, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

În timpul acestei perioade de zece ani, se presupune că membrii Societăţii Vrii au fost primul grup care a încercat să copieze o navă extraterestră. „Un scriitor german, John Von Helsing, descrie descoperirea unei farfurii zburătoare prăbuşită în Pădurea

Neagră în 1936 şi spune că tehnologia acesteia a fost luată şi combinată cu informaţiile pe care Societatea Vrii le primise de la médium, rezultând un nou proiect, numit Haunebu", spune Stevens. Se spune că *Haunebu 1* a fost prima navă extraterestră mare construită în Germania. Conform unor planuri presupus a fi scoase din dosare secrete ale SS-ului, *Haunebu 1* avea aproximativ douăzeci şi cinci de metri diametru şi se pare că s-a ridicat pentru prima dată de la sol în august 1939, cu numai câteva săptămâni înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial.

Mai mult, se pare că dr. Schumann şi Societatea Vrii nu au fost singurii care au lucrat la proiectarea unei farfurii zburătoare, având la bază planuri paranormale. Tot în 1939, fizicianul german

Victor Schauberger a realizat un proiect pentru o farfurie zburătoare care să folosească o energie despre care el spunea că putea fi extrasă din vibraţiile tonale, sau „armonicile” cosmosului. Oricât de absurdă pare aceasţii teorie, cercetarea lui Schauberger a atras atenţia lui Adolf Hitler, care s-a oferit să asigure fonduri pentru construirea farfuriei anti-gravitaţionale a acestuia. Dar Schauberger, care era un pacifist convins, l-a refuzat pe Hitler. El era interesat să dezvolte o tehnologie care să fie în armonie cu natura, nu care să o distrugă. Nu se ştie dacă planurile lui Schuberger au părăsit vreodată planşeta lui de desen sau nu.

Totuşi, poate bazându-se pe succesul limitat al lui *Vrii 1* şi *Haun ebu* /, în timpul celui de-al doilea Război Mondial alţi

oameni de ştiinţă, fizicieni şi proiectanţi de avioane germani, printre care Andreas Epps, Rudolph Schriever şi Richard Miethe, au început să lucreze la proiecte de farfurii zburătoare cu energie electromagnetică şi convenţională. Aceşti proiectanţi nu au pretins că primiseră cunoştinţe directe de la extratereştri sau că fuseseră implicaţi în copierea farfuriilor zburătoare prăbuşite, şi totuşi munca lor a mers îndeaproape pe urmele maşinilor vrii anterioare, iar multe dintre planurile acestor farfurii zburătoare germane sunt remarcabil de similare ca design cu *Vrii 1* şi *Haunebu 1.*

Chiar înainte de sfârşitul celui de-al doilea război mondial, dr. Richard Miethe a pretins nu numai că a făcut să plutească o farfurie zburătoare imensă, dar şi că aceasta a zburat la altitudine mare şi cu

viteză mare. Nava, având numele de cod K7, se spune că a fost lansată în 1944, în Cehoslovacia, în Praga ocupată de nemţi. O dovadă posibilă că farfuria zburătoare a zburat efectiv ar putea fi un memorandum adresat lui Hitler, se pare scris de dr. Miethe, în care scria: „Astăzi, sub conducerea mea directă şi în prezenţa a doi ofiţeri, a fost testată *V7* pe cerul Balticii. La primul test de zbor, a zburat la 23.800 de metri înălţime, iar la al doilea la 24.200 de metri. Poate funcţiona şi cu energie neconvenţională”. Aluzia doctorului Miethe la „energia neconvenţională” pare să fie o referinţă voalată la genul de antigravitaţie sau putere vrii care declanşaseră mişcarea germană a farfuriilor zburătoare.

Alte dovezi ale programului german de construcţie a farfuriilor zburătoare pot fi

găsite în cartea *Arme secrete germane în al doilea război mondial*, publicată în 1955. În capitolul intitulat *Farfurii zburătoare*, autorul Rudolf Lusar scrie: „Încet-încet, iese la iveală adevărul că în timpul războiului cercetători şi oameni de ştiinţă germani au făcut primele mişcări în direcţia „farfuriilor zburătoare". Ei au construit şi testat astfel de dispozitive aproape miraculoase. Miethe a realizat o farfurie în formă de disc cu diametrul de patruzeci şi doi de metri, în care au fost introduse avioane ajustabilé. Schriever şi Habermohl... au decolat cu primul „disc zburător" pe 14 februarie 1945. În trei minute au ajuns la o altitudine de 12.400 de metri şi au atins o viteză de 2000 km/oră în zbor orizontal (!)".

Ce s-a întâmplat cu *Vrii I, V7 şi* alte nave care e posibil să fi conţinut tehnologie

extraterestră? fylajovitatea prototipurilor şi planurilor au fost distruse, deseori de chiar creatorii lor. Henry Stevens îşi aţnineşte de distrugerea farfuriei zburătoare a lui Rudolph Schriever: „În Praga, Schriever avea un mic aeroport cu tehnicieni şi hangare, dedicate în totalitate lui şi muncii lui. Într-o zi din 1945, Armata Roşie ajunsese la marginea Pragăi. Schriever şi oamenii lui puteau să audă exploziile şi să vadă focurile, aşa că au decis că totul era pierdut. Trupele germane de acolo le spuseseră că urmau să plece, aşa că Schriever şi doi asistenţi ai lui au împins farfuria lor zburătoare prototip pe pistă şi au aruncat-o în aer. Schriever şi-a strâns planurile, şi-a urcat familia într-un BMW şi a pornit spre vest, unde s-a ascuns. La scurt timp după aceea, cineva i-a spart

portbagajul maşinii şi a fiirat planurile lui *VT*\ încercările ulterioare de refacere a planurilor din amintiri au eşuat.

Planurile şi poate şi prototipurile care nu au fost distruse sau furate este posibil să fi fost confiscate de Aliaţi, care au traversat Germania în aprilie 1945, strângând tot materialul militar pe care-l găseau. „Patentele germane erau luate de Aliaţi, ca pradă de război”, spune Stevens, „şi erau încărcate în vagoane de marfa – treizeci de vagoane pline cu patente pentru arme, tehnologie tranzistorizată, dispozitive cu energie neconvenţională, ulei sintetic şi farfurii zburătoare”.

Oare a supravieţuit vreunul dintre aceste prototipuri? Forţele americane au inclus şi farfuria zburătoare căzută în Pădurea Neagră printre prăzile lor

postbelice? Ofiţeri de informaţii din prezent sau din trecut insistă că ideea este ridicolă, şi totuşi sfârşitul celui de-al doilea război mondial marchează şi începutul nebuniei farfuriilor zburătoare americane şi o avalanşă de rapoarte despre aterizări ale extratereştrilor. Dintre aceste rapoarte, cel mai celebru caz OZN din istorie este presupusa prăbuşire a unei farfurii zburătoare în apropiere de Roswell, New Mexico. Oare nava de la Roswell era o *V7* refăcută, care se defectase? Oare oamenii de ştiinţă germani, acum răspândiţi prin lume, continuau să construiască maşinării cu energie vrii? Sau era o altă navă extraterestră, o soră a celei despre care se presupusese că se prăbuşise în Germania, cu unsprezece ani în urmă?

Acestea sunt întrebările care îi chinuie

pe ufologi şi pe sceptici. Sunt întrebări la care nu se poate răspunde cu probe directe. Pentru că nu există probe directe. Nu există nicio farfurie zburătoare expusă în Muzeul Naţional al Aerului şi Spaţiului, cu o placă pe care să scrie: NAVĂ EXTRATERESTRĂ; CIRCA 1940. În loc de asta există „presupuse” planuri, memorandumuri ciudate şi mărturii oculare ale unor oameni de ştiinţă, ingineri şi piloţi care jură că au văzut farfurii zburătoare din această lume sau din altele. Savanţii germani au emis astfel de afirmaţii în anii ’30 şi au inspirat programul nazist de multe milioane de dolari al farfuriilor zburătoare. În anii ’90, mulţi cercetători ai OZN-urilor fac aceleaşi afirmaţii, şi anume că tehnologia farfuriilor zburătoare continuă să fie dezvoltată pe baza copierii navelor spaţiale extraterestre

prăbuşite.

Ingineria inversă este un proces familiar pentru mulţi ingineri, mai ales pentru cei din industria de apărare sau aerospaţială. În special în timpul războiului rece, armele capturate, rachetele şi diverse realizări ale tehnologiei străine erau făcute bucăţi, duplicate şi reasamblate, în speranţa dezvoltării de tehnologii noi pentru Statele Unite. Uneori, aceste proiecte de refacere aveau succes, dar de cele mai multe ori erau eşecuri deprimante. Încă din anii ’50 se fac referiri la copierea tehnologiei extraterestre capturate, şi de obicei aceste operaţiuni sunt asociate cu proiectele militare secrete de la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson, din Dayton, Ohio, şi cu misterioasa Area 51, din centrul statului Nebraska.

„Rolul bazei Wright-Patterson în ingineria inversă a discurilor prăbuşite este cunoscut numai din zvonuri”, spune Michael Swords, profesor de ştiinţe naturale la Universitatea Western Michigan şi expert în conexiunea **= Susan Michaels =**

UFO Wright-Patterson. „Inginerii Forţelor Aeriene de la sfârşitul anilor ’40 şi din anir 50 se pare că erau convinşi că se pot realiza nave în formă de farfurie, şi există două motive care ar fi putut fi adevărate. Cel mai simplu dintre cele două motive este că OZN-urile sau discurile zburătoare erau rezultatul unor tehnologii străine, dar al doilea şi cel mai interesant motiv este că inginerii au văzut nave spaţiale extraterestre reale”.

În urma cercetărilor sale, Swords a ajuns la convingerea că farfuriile zburătoare

extraterestre copiate reprezintă categoric o posibilitate, dar că este extrem de improbabil ca vreo navă americană cu această tehnologie la bază să fi zburat vreodată. El spune: „Am senzaţia, pur intuitiv, că tehnologia care a traversat distanţa mare a spaţiului este probabil prea avansată pentru noi ca să o putem imita, dacă ne referim la aparatură. În ceea ce priveşte materialele din care e făcută, este totuşi posibil să putem descoperi cum au fost aliate materialele lor şi apoi să creăm aşa numite materiale pentru epoca spaţială, care să ne ajute, de exemplu în programul spaţial”.

Dar există cel puţin un specialist în fizica nucleară care pretinde că armata SUA nu numai că a creat replici ale materialelor extraterestre, dar a şi zburat cu nave

extraterestre capturate. Numele lui este Bob Lazar şi într-un interviu deosebit din 1991, pentru primul program de televiziune *Sightings*, Lazar a spus o poveste fantastică, cu paralele clare la prăbuşirea din Pădurea Neagră din 1936 şi nava cu energie vrii creată din ea. După previziunea lui Lazar, acest secol s-ar putea încheia aşa cum a început – cu crearea unor farfurii zburătoare care să aibă la bază nave reale dintr-o altă galaxie.

În continuare este prezentată o transcriere condensată a interviului cu Bob Lazar, aşa cum a apărut în *Sightings:*

The UFO Report. Lazar începe cu relatarea primei ocazii în care a văzut o farfurie zburătoare, atunci când susţine că lucra la un „proiect de propulsie” ultrasecret, în Area 51 a Forţelor Aeriene

SUA Vezi Foto 10).

A doua sau a treia oară când am fost acolo, autobuzul a oprit în faţa unuia dintre hangare, şi în loc să ocolim intrarea laterală, mi s-a spus să trec direct prin hangar, până la intrarea din cealaltă parte a lui. Am văzut imediat marginea unui disc. Era farfuria zburătoare clasică, două farfurii inversate, cu o cupolă mai mare, segmentată, în vârf Primul meu gând a fost nu că aceea era o navă extraterestră, ci că ea explica toate observările v OZN. Lată o navă experimentală, pe care toată lumea o tot vede, de atâţia anit şi care avea o tehnică avansată de propulsare, la care din fericire urma să lucrez şi eu. Despre asta am crezut că era vorba.

Dar, în câteva minute, am realizat pentru prima dată că acel lucru nu era în

niciun caz produs de guvern. Nu avea niciun fel de muchii. Arăta ca ceva făcut din ceară şi încălzit până ce totul începuse să se lipească, după care fusese răcit Arăta ca şi cum totul era un tipar vidat, la o scară gigantică. Nu existau suduri sau şanţuri, era ca un fel de metal modelat. Trapa era deschisă, aşa că am putut să mă uit înăuntru. Ceea ce am văzut a fost de-a dreptul şocant. Era o navă foarte mare – zece, doisprezece metri diametru – şi totuşi, tot ce era înăuntru era mic. Mă uitam la scaune care erau la patruzeci şi cinci de centimetri de pământ, evident făcute pentru persoane mici. Categoric nu pentru copii care să se joace înăuntru.

Apoi, la instructaj, am început să vorbim despre propulsia gravitaţională şi reactoare anti-materie. Ei (superiorii lui Lazar din

Area 51) au spus că nava se folosea în principal de gravitaţie. Exista o sursă de putere uriaşă, care alimenta trei amplificatoare gravitaţionale independente, producând unde gravitaţionale defazate. Aceasta era ideea de bază a funcţionării navei. Apoi am trecut la probleme specifice legate de funcţionare – cum avea loc schimbarea de fază, cum era generată unda gravitaţională fundamentală şi cum era produs combustibilul pentru reactor, care era un element cunoscut drept 115. Este un element care nu apare în tabelul periodic, pentru că nu a fost sintetizat niciodată, şi probabil nici nu va fi. Am vorbit despre cum era extrasă energia din acel element şi multe altele. Era de-a dreptul năucitor.

Ştiam că reactorul gravitaţional nu era o tehnologie terestră, pentru. Că noi nu ştim

nimic despre gravitaţie îi cunoaştem efectele şi există câteva teorii despre gravitaţie – particule care explică existenţa ei – dar acestea sunt total greşite. Dar chiar dacă am fi putut crea un amplificator gravitaţional, energia necesară pentru producerea acelui câmp gravitaţional ar fi fost astronomică. Este vorba de terra-waţi de energie, despre linii de fabricaţie de dimensiuni mari, în uzine de energie nucleară, şi totuşi reactorul din acea navă avea mărimea unei jumătăţi de bilă de bowling şi era o bucată de metal de 0,6 metri pătraţi. Noi nu am creat nici măcar un reactor cu fuziune, cu atât mai puţin unul anti-materie.

Până la urmă am văzut nouă nave diferite, fiecare în hangarul ei. Fiecare era total diferită de celelalte ca mărime şi

formă. Noi eram douăzeci şi ceva de oameni şi sarcina noastră era să ne uităm la aceste discuri iccuperate – spun „recuperate” pentru că nu ştiu dacă ne-au fost date, dacă le-am găsit, doborât sau cine ştie ce altceva – să pornim de la produsul finit şi să o luăm înapoi, să vedem cum a fost fabricat şi să încercăm să reproducem o parte a echipamentelor cu materiale terestre. Aveam un sentiment rău-prevestitor. Acelea erau nişte lucruri care nu erau construite de mâini umane, venite de pe o altă planetă aflată la milioane de kilometri depărtare, create de fiinţe inteligente, categoric mai inteligente decât noi. Ce altceva să fi simţit? Şi ei stăteau acolo, cu oameni care nu ştiau cum funcţionau, care nu voiau să-mi spună de ce se aficşi acolo şi nu spuseseră nimănui altceva decât că „se întâmplă

ceva”. Aveam chiar un sentiment de pericol, senzaţia că ceva era în neregulă.

Ceea ce cred eu cu fermitate că se va întâmpla este că atunci când vor descoperi în cele din urmă un mod de a încorpora tehnologia extraterestră într-o navă de-a noastră, vor face publică această tehnologie, dar nu vor recunoaşte niciodată conexiunea extraterestră. Orice are legătură cu farfurii zburătoare sau discuri, ei pretind că le-a aparţinut întotdeauna şi că toate observaţiile de OZN-uri au legătură cu testele navelor noastre, pe care le-am creat „singuri”.

Ştiu sigur că (tehnologia din Area 51) este de origine extraterestră. Nu există nicio îndoială. Mulţi oameni au spus: „Poate nu este sigur ce a văzut”.

C-da 238 coala 4

Nu e adevărat, sunt foarte sigur de ceea ce am văzut. Ştiu ce importantă este ştii (a. Ştiu poziţia multor fizicieni. Ştiu toate acestea. Dar există o navă extraterestră. Tehnologia ei ne depăşeşte cu sute şi sute de ani. Şi asta e concluzia.

Bob Lazar a spus că nu ştie de cât timp se aflau acolo farfuriile zburătoare din Area 51 şi nici de unde fuseseră aduse. Dacă este să-l credem pe Lazar, cele nouă nave pe care le-a văzut şi dispozitivul antigravitaţional la care a lucrat reprezintă tehnologic extraterestră prăbuşită sau capturată, sau poate nave *Vrii, Haunebu* sau *V7* prăbuşite sau capturate, rezultatul copierii unei nave extraterestre prăbuşite mai demult.

Dar poate fi crezut Bob Lazar?

George Knapp este un jurnalist-

investigator care a contribuit cu mult material de cercetare pentru episodul din *Sightings* în care a ap. Arut iniţial Bob Lazar. El îi cunoaşte pe detractorii lui Lazar din cadrul comunităţii ufologilor, care l-au denigrat pe Lazar, fie spunând că suferea de halucinaţii, fie că era un şarlatan. Knapp trage următoarea concluzie referitor la credibilitatea şi antecedentele lui Lazar: „Este extrem de frustrant, pentru că o mare parte a vieţii lui Bob Lazar pur şi simplu a dispărut. Întotdeauna am crezut că cheia. Poveştii lui este Laboratorul Naţional din Los Alamos. Dacă a lucrat acolo ca specialist în fizică nucleară, aşa cum spune el, este credibil că ar fi putut ajunge să muncească într-un alt program ultrasecret. Laboratorul a negat tot timpul că ar avea vreo înregistrare a acestui fapt, dar nu au

vrut să-mi dea nimic în scris. Tot ce ar fi trebuit ca să scape de mine era o scrisoare în care să spună că el nu a lucrat niciodată acolo. Dar nu au vrut să-mi trimită nicio scrisoare drept răspuns. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu furnizorul care se presupune că l-a angajat pe Lazar să muncească la laborator. Nici el nu vrea să-mi dea vreun răspuns. Totuşi, am vorbit cu oameni care au lucrat cu dl. I-am găsit numele într-o carte de telefon din Los Alamos. I-am găsit numele într-un articol de ziar din Los Alamos, în care se făcea referire la el ca lucrând acolo, exact în perioada în care spune el că a lucrat acolo”.

Neavând nicio confirmare dar şi nicio negare a faptului că Bob Lazar a lucrat cu adevărat în vreuna din instituţiile în care pretinde că a făcut-o, Knapp a început să

caute oameni care să poată confirma povestea lui Lazar. Asta s-a dovedit la fel de frustrant. „Au fost peste zece oameni care m-au contactat cu fragmente de informaţii, confirmând povestea lui Bob Lazar, despre ceea ce se întâmpla în deşert, despre programe guvernamentale secrete. Şi unul după altul, după ce m-au contactat pe mine, au fost contactaţi de personal al guvernului, care efectiv i-au intimidat sau le-au spus să-şi retragă declaraţiile”.

Cercetarea lui Knapp continuă, dar el a ajuns deja la o concluzie preliminară: „Ce se întâmpla acolo (în Area 51)? Eu cred că guvernul testează, face experimente cu nave extraterestre. Nu ştiu sigur dacă am construit şi noi una, bazându-ne pe modele, sau dacă am construit-o bazându-ne pe nave pe care le-am recuperat. Lazar mi-a spus că

a văzut nouă discuri zburătoare acolo, toate diferite unul de celălalt. Nu e vorba deci decât de o linie de asamblare. Aceste lucruri au venit de undeva. e şi eu aş spune că este destul de sigur că au venit de undeva din afara Pământului”.

Bob Lazar pretinde că a părăsit proiectul Area 51 furios şi frustrat. Ceea ce-l făcuse să se hotărască era vălul de secrete şi ritmul lent al progresului. Şi mai era această aură de mister, care reprezenta o amintire sâcâitoare a unui alt program legat de nave spaţiale, dintr-o altă eră, pe care nu vom reuşi niciodată să le vedem, să le atingem sau să le înţelegem. „Vorbim aici despre secrete ale universului”, spune Knapp, repetând frustrarea multora dintre cei care au studiat fenomenele legate de farfuriile zburătoare. „Este o insultă faţă de

poporul american faptul că această tehnologie este ascunsă în mijlocul unei baze mici din deşert, la ea lucrând câţiva zeci de oameni de ştiinţă. Dacă această tehnologie există acolo, ar putea schimba viaţa tuturor, şi totuşi ei o ascund, ţinând-o pentru ei, din dorinţa de putere. Motivul? Nu ştiu, dar mie mi se pare mult mai raţional ca toată blestemăţia aceea să fie scoasă la vedere. Să fie lăsată toată lumea să muncească la ea şi să se bucure cu toţii de beneficiile acelei tehnologii”.

CONEXIUNEA NUCLEARĂ

Înşelătorie deliberată

Un OZN interceptează o rachetă cu focos nuclear

Acea imagine mi-a rămas în minte timp de treizeci de ani. Ceea ce am văzut era un obiect circular, care semăna cu două farfurii

puse una peste cealaltă, şi cu o minge de golf deasupra. Era o farfurie zburătoare clasică şi trăgea cu o rază în focosul nostru.

Lt. Robert M. Jacobs, Forţele Aeriene ale

Statelor Unite în 1964, într-o zi de toamnă rece, locotenentul Robert M. Jacobs, din Forţele Aeriene ale Statelor Unite, fu introdus în biroul superiorului lui, maiorul Florenz J. Mansmann. Doi bărbaţi în costume gri stăteau tăcuţi într-un colţ al biroului, privind cu atenţie cum maiorul Mansmann stinge luminile şi aprinde un proiector. Apoi, timp de şase minute, se uitară cu toţii la filmul care avea să schimbe pentru totdeauna modul în care locotenentul Jacobs privea Universul şi locul lui în el. După spusele locotenentului, pe film se vedea cum un OZN intercepta o rachetă Atlas F, la scurt timp după lansarea

acesteia de la Baza Forţelor Aeriene Vanderberg, din sudul Californiei. Curând după interceptare, racheta echipată cu focos nuclear de manevra a căzut în Oceanul Pacific. Locotenentul Jacobs a participat la vizionarea filmului pentru că el fusese la comanda unităţii de fotografiere care îl efectuase. La mai mult de două decenii după incident, el este încă urmărit de imaginile acelei întâlniri de aproape, de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă acel focos nu ar fi fost de manevră şi de repercusiunile personale pe care le-a suferit începând cu 1964.

„Îmi plăceau cărţile şi filmele science-fiction şi mi se păreau amuzante”, explică dr. Robert Jacobs, acum profesor asociat în comunicaţii, – la Universitatea Bradley din Chicago. „Dar nu credeam în niciun caz că

eram vizitaţi de creaturi inteligente din alt loc, alt timp sau altă dimensiune. Nu am crezut asta până în acea zi, când am văzut filmul în biroul maiorului Mansmann. Şi acum mi se ridică părul de la ceafă, numai când îmi amintesc. Am văzut ceva atât de ciudat, încât mi-a schimbat viaţa”.

Între 1963 şi 1966, Robert Jacobs era locotenent însărcinat cu instrumentarul foto-optic de la baza Forţelor Aeriene Vandenberg. Mai pe scurt, sarcina locotenentului Jacobs era să fotografieze fiecare rachetă care pleca de la Vandenberg şi cobora în Western Test Range. „Era o sarcină serioasă”, spune Jacobs. „Fotografierea secvenţială este folosită de ingineri pentru a putea estima dacă o rachetă funcţionează sau, în multe cazuri, cât de rău funcţionează şi de ce. Sarcina

mea ca director al unei secţii formată din 135 de oameni era să asigur documentaţia fotografică de la treizeci sau patruzeci de camere diferite, poziţionate special pentru fiecare lansare”.

În august 1964, Jacobs a fost însărcinat cu găsirea unei poziţii noi pentru camera de luat vederi, pentru o serie de lansări ale rachetei Atlas F, care urmau să aibă loc. „Inginerii voiau să vadă toate cele trei etape ale zborului. Din poziţiile noastre de la Vandenberg ne uitam practic doar la eşapamentul rachetei, în timp ce aceasta se îndepărta de noi. Deşi puteam distinge cele trei etape ale zborului cu ardere, coada de vapori era practic tot timpul în drum, aşa că voiam să obţinem o vedere laterală”. Jacobs a căutat o poziţie nouă şi a găsit până la urmă Anderson Peak, o proeminenţă

stâncoasă aflată la o mie de metri deasupra Pacificului, în Big Sur, California. „Big Sur era la nord şi mult mai spre vest decât Vandenberg, aşa că am făcut un test şi am descoperit că puteam vedea toate cele trei etape”.

Pentru testele la Atlas F, Forţele Aeriene nu voiau doar să fotografieze rachetele lor noi dintr-un unghi nou, ci şi să testeze o cameră nouă, montată pe un telescop de mare putere. „Mi s-a spus că aveau să trimită un telescop de mare putere, de la Baza Forţelor Aeriene Patrick”, povesteşte Jacobs. „Era numit BU, sau teleseppul Universităţii Boston, inventat de un tip numit Walt Manning. Pe 26 august 1964, am mers la Staţia Naval-Aeriană Monterey, unde a aterizat un avion Hercules uriaş, din care a fost scos acest telescop gigant. Era

de mărimea unui camion cu optsprezece roţi şi semăna cu o furgonetă. L-am urcat în poziţia de pe Big Sur şi am început să fotografiem rachetele cu el. Cele mai mari obiective pe care le aveam în acel punct aveau o lungime focală de 460 de centimetri. Telescopul BU avea o lungime focală efectivă de 3.000 de centimetri, aşa că vă puteţi da seama că era enorm. De fapt, era atât de mare încât atunci când rachetele au pornit de la Vandenberg, ecranul era umplut doar de baza celor trei motoare de pe un Atlas F. Şi asta de la o distanţă de 230 de kilometri. Eram uluiţi de mărimea imaginii. Puteam chiar să numărăm niturile de pe suprafaţa rachetei”.

Robert Jacobs îşi aminteşte că îşi făcuse tabăra împreună cu unitatea lui în umbra telescopului gigant, stând acolo până la

sfârşitul lunii septembrie, perioadă în care au realizat câteva teste de fotografiere a rachetelor. Cam pe 15 septembrie 1964, telescopul BU a filmat o lansare care era foarte diferită de celelalte. Aceasta avea să fie racheta interceptată de tehnologia extraterestră, după spusele lui Jacobs. „Era dimineaţă, foarte devreme. Cam la trei sute de metri sub noi era un banc de ceaţă. Brusc, din această întindere albă de dedesubt, a apărut racheta. Telescopul BU s-a focalizat pe ea. Eram entuziasmat, şi am spus: „Am prins-o băieţi, rămâneţi pe ea acum. Am focalizat şi am filmat toate cele trei trepte ale zborului”, îşi aminteşte Jacobs. Telescopul opera printr-o legătură radar cu Vandeberg şi era setat să fie acţionat şi să înregistreze automat. Membrii echipei foto-optice de acolo nu aveau

altceva de făcut decât să privească racheta prin binoclurile lor.

„Am văzut prin binocluri cum s-a desprins primul modul”, continuă Jacobs. „Am văzut al doilea modul căzând şi apoi al treilea, dispărând în neant”. Dar telescopul BU continua să filmeze. „Cam la 400 de secunde după lansare, filmul ni s-a terminat şi Vandenberg a oprit telescopul. Am început să ne felicităm reciproc că prinsesem racheta. Ceea ce nu ştiam la ora aceea era că mai prinsesem şi altceva, pe lângă rachetă. Prinsesem ceva ce m-a făcut să-mi schimb modul în care mă priveam, în care priveam planeta, totul, pentru că înainte de acea zi nu am crezut în OZN-uri. Am dus filmul la Baza Forţelor Aeriene Vandenberg pentru procesare, iar a doua zi am fost chemat în biroul maiorului Florenz

J. Mansmann. Când am ajuns, acolo erau pregătite un proiector şi un ecran. Îmi amintesc că erau şi doi oameni în haine civile, care nu mi-au adresat niciun cuvânt. Maiorul Mansmann a spus: „Stai jos şi uită4 e la asta”. A pornit proiectorul şi am văzut filmul pe care îl fotografiasen! de pe Big Sur. Am fost foarte încântat. Cele trei motoare ale lui Atlas F umpluseră ecranul în prima imagine. Se puteau vedea chiar şi niturile de pe ea. Eram extraordinar de fericit. „Ooo, e grozav!”, am exclamat. Am urmărit toate cele trei faze. Apoi am văzut capul exploziv continuându-şi zborul. În acel punct testam şi un sistem antirachetă, şi acolo aveam un cap exploziv nuclear de manevră, cu o rachetă mică, aproximativ de mărimea unui pahar. Pe film am văzut conul din vârful rachetei, cu focosul nuclear în

poziţie. Era e o imagine uimitoare, pentru că era extrem de clară şi detaliile erau foarte vii”.

Exact după pregătirea capului exploziv, filmul a luat o turnură istorică şi înspăimântătoare. Jacobs îşi aminteşte ce a văzut după aceea: „Când conul din vârful rachetei s-a deschis, a fost împrăştiat un bruiaj radar. Ideea era că ruşii vor trage rachete anti-rachetă în bruiaj, în timp ce racheta mică a capului exploziv pornea, trecându-l pe o orbită superioară bruiajului, aşa încât să nu poată fi detectat. Ei bine, în timpul testului, la eliberarea bruiajului, şi cu capul exploziv foarte vizibil, ceva a intrat, zburând, în cadru. S-a apropiat, a tras un fascicul de lumină în focos şi l-a lovit Apoi s-a înălţat şi a tras o nouă rază de lumină în cap, lovindu-l iar. Apoi acest lucru

a zburat în cealaltă parte, a tras cu ceva şi iar a lovit capul. Toate acestea se întâmplau în timp ce racheta zbura cu o viteză de opt sau nouă mii de kilometri pe oră. Apoi, chestia aia a zburat mai jos, a tras un ultim foc şi a lovit din nou focosul. După care a ieşit din cadru şi focosul s-a prăbuşit”.

„La aprinderea luminilor, mâiorul Mansmann a spus: „Aţi făcut vreo tâmpenie acolo?”. Eu am răspuns: „Nu, domnule”., Atunci ce a fost asta?”, „Mie mi se pare că e vorba de un OZN”. Replica lui a fost: „Nu vei mai spune niciodată asta. Pentru tine, locotenente Jacobs, asta nu s-a întâmplat niciodată”. Mi s-a ordonat să păstrez tăcerea, mi-a fost reamintită severitatea măsurilor în cazul încălcării securităţii şi apoi mi s-a spus să părăsesc camera. Timp de treizeci de ani am păstrat acea imagine

în minte. Ceea ce văzusem era un obiect circular care semăna cu două farfurii aşezate una peste cealaltă, cu o minge de golf deasupra. Era, o farfurie zburătoare clasică, şi trăgea cu un fascicul de ceva în focosul nostru. În 1964 nu exista nimic, în toată lumea, care să poată face aşa ceva. Şi nici acum nu există. Noi încă nu putem face asta. Ce naiba era? Mie, ca persoană relativ raţională şi dotată cu o oarecare inteligenţă, mi-a fost clar că acel lucru era de altundeva. Am fost martor direct al acţiunii unui lucru real, solid, cu ghidaj inteligent. Superiorii mei din Forţele Aeriene mi-au spus să tac. Făceam parte dintr-o muşamalizare a Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. La vremea aceea, îmi plăcea mult meseria mea. Consideram că făceam lucruri importante acolo, că lansarea rachetelor în spaţiu

merita orice mi se cerea. Speram să intru în NASA şi poate să lucrez la un program spaţial. Aşa că mă temeam să fiu sursa unei scurgeri de informaţii. Când mi-au spus: «Să nu vorbeşti despre asta», am răspuns: «Bine». Timp de optsprezece ani nu am spus nimic. Nici celui mai bun prieten al meu. Nici soţiei mele”.

Când Robert Jacobs a început să vorbească despre OZN, consecinţele au fost uimitoare. În 1982, Jacob nu mai era ofiţer militar. Îşi transferase experienţa fotografică într-un sector privat şi în cele din urmă avea să ajungă profesor universitar şi producător de televiziune nominalizat la premiile Emmy. Când, în cele din urmă, a vorbit la un tauc-show radiofonic difuzat noaptea, târziu, Jacobs ştia că Forţele Aeriene nu-l puteau cenzura.

Credea că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era ca Forţei Aeriene să nege că incidentul avusese loc. Într-adevăr, Forţele Aeriene au negat că o navă extraterestră trăsese într-o rachetă Atlas F armată cu un cap exploziv nuclear de manevră. Au negat însă şi alte câteva lucruri, şi anume chiar existenţa lui Robert Jacobs.

„Un cercetător foarte bun, pe nume Lee Graham, a fost primul care s-a ocupat de povestea mea şi a încercat să dovedească adevărul sau falsitatea ei, a încercat să descopere dacă minţeam sau nu”, explică Jacobs. „El s-a dus la Forţele Aeriene. Şi a încercat să dea de urma incidentului, începând cu stabilirea faptului dacă eu făcusem vreodată parte din Forţele Aeriene. Forţele

Aeriene au negat că am fost vreodată

acolo. Nu existase niciun locotenent Robert M. Jacobs. Eu nu fusesem niciodată la Vandenberg. Dacă fusesem la Vandenberg, nu fusesem niciodată şeful secţiei de instrumentar foto-optic, al escadronului fotografic 1369. Au negat că existase un punct de urmărire pe Big Sur. Au negat că existase un telescop BU. Au negat totul. Eu nu existasem niciodată”.

Cu toate acestea, Robert Jacobs a dovedit celor de la *Sightings*, cu un document oficial al Forţelor Aeriene, nu numai că exista, dar şi că fusese locotenent în Forţele Aeriene ale Statelor Unite, la Baza Forţelor Aeriene Vandenberg, însărcinat cu proiectul unui telescop BU pe Anderson Peak, în Big Sur, Califofnia. Vezi Foto 11). „Investigatorul Lee Graham a urmărit metodic toate rapoartele mele de

evaluare ca ofiţer", spune Jacobs. „A descoperit că existaseră mai multe lansări de rachete Atlas în timpul lui septembrie 1964 şi, în fine, nu numai că noi fotografiasem rachetele cu un telescop BU, dar şi că fusese fotografiată o anomalie".

Noi probe despre proiectul telescopului BU au fost difuzate pentru prima dată pe programul de televiziune al *Sightings* în 1996. Prin Robert Jacobs, *Sightings* a obţinut un film în care se vedea cum telescopul era transportat pe Big Sur, şi un film cu Jacobs în persoană stând în faţa telescopului, după ce acesta fusese instalat la punctul de urmărire. Vezi Foto 12). *Sightings* l-a întrebat pe dr. Jacobs dacă crede că difuzarea filmului i-ar putea cauza neplăceri în vreun fel. El a spus că „probabil celor din Forţele Aeriene nu le va plăcea

acel film, dar nu au ce face în privinţa asta. Filmul există. Dovedeşte existenţa telescopului, ce oameni erau acolo, inclusiv eu, şi dacă există alte urmări, cred că pur şi simplu nu-mi mai pasă. Cred că este important ca oamenii să ştie că se întâmplă ceva şi că ei Forţele Aeriene) nu ştiu despre ce este vorba”.

Poate că cea mai importantă probă în sprijinul declaraţiilor extraordinare ale dr. Jacobs provine dintr-o sursă total neaşteptată. Investigatorul *Sightings* Curt Collier i-a scris maiorului Florenz J. Mansmann şi i-a cerut să confirme detaliile povestirii lui Jacobs. Maiorul Mansmann, acum în retragere, a trimis o confirmare uluitoare:

„... Povestea spusă de dr. Robert Jacobs este în întregime adevărată... Am răspuns

numai după ce dr. Jacobs a relatat detaliile întâmplării, încălcându-mi jurământul de tăcere. La vremea lansării rachetei eram ofiţer* instruit în observare aeriană şi navigator de luptă radar din al doilea război mondial, director de operaţiuni pentru Corpul de Observaţie la Sol, în timpul conflictului coreean şi al Războiului Rece, ofiţer pregătit în recunoaştere aeriană şi interpretator foto pentru operaţiuni clandestine (în Coreea şi în Vietnam).

Sistemul de imagine orticon pe care l-am folosit în capturarea acestui Obiect Zburător Neidentificat pe film avea capacitatea să fotografieze şuruburile şi niturile de pe rachetă şi zborul supersonic al acesteia. Acum regret că nu am putut să studiez filmul decât în timpul a trei difuzări ale lui. Cei doi agenţi guvernamentali l-au

confiscat, l-au pus într-o servietă şi au plecat, după ce am verificat că aveau dreptul să facă asta... Mi s-a ordonat de către... ofiţerul meu comandant să consider incidentul drept strict secret.

Scriu acestea ca să confirm relatarea dr. Jacobs, aşa cum a fost prezentată de el".

Scrisoarea lui Florenz Mansmann oferă câteva indicii remarcabile relative la realitatea incidentului, aşa cum a fost descris de Robert Jacobs, şi la locul în care se află filmul azi. Mansmann, care are o listă impresionantă de scrisori de acreditare ce îl leagă direct de identificarea avioanelor, începând cu al doilea război mondial şi până la războiul din Vietnam, confirmă că a văzut acelaşi obiect zburător neidentificat pe filmul pe care şi Jacobs declară că l-a văzut. El confirmă că filmul a fost difuzat în

prezenţa a doi „agenţi guvernamentali”, care aveau autoritatea de a-l confisca. Şi Mansmann sprijină declaraţiile lui Jacobs că a existat o muşamalizare guvernamentală, prin acea referire la „jurământul tăcerii”.

Dacă ar putpa fi descoperită identitatea agenţilor guvernamentali – sau chiar a serviciului din care făceau ei parte – atunci controversatul film UFO ar putea fi găsit în vreo arhivă prăfuită, undeva în depozitele secrete ale Guvernului SUA. Din nefericire, nici Jacobs, nici Mansmann nu ştiu cine erau cei doi bărbaţi în costume civile. „Nu erau din Forţele Aeriene”, spune Jacobs. „Erau din altă parte. Nu şi-au prezentat identitatea. Ar fi putut fi de la CIA, OSI, OSS. Ar fi putut fi şi din Disneyland. Nu am idee cine erau şi asta este o parte a problemei cu ţara noastră. Nu ştim cine

controlează lucruri de genul investigaţiei OZN. Nu ştiu dacă ştie cineva”.

Cercetătorul UFO Robert Hastings a petrecut douăzeci şi doi de ani încercând să răspundă la întrebările sâcâitoare despre cine controlează informaţiile referitoare la OZN-uri, în interiorul guvernului SUA. În cursul cercetării lui, Hastings a descoperit documente care indică faptul că interceptarea de către OZN-uri a unui cap exploziv nuclear de manevră nu reprezenta un incident izolat, ci făcea parte dintr-un tipar al întâlnirilor UFO, pe care guvernul l-a ascuns în mod sistematic publicului. Vezi capitolul *Intenţii clare).* „Există o înregistrare clară ce arată că OZN-urile au fost zărite în mod repetat în jurul facilităţilor ce au legătură cu arme nucleare”, dezvăluie Hastings.

„Documentele descriu cu detalii amănunţite prezenţa unor obiecte zburătoare în formă de disc sau farfurie, capabile să plutească pe loc sau să facă manevre la viteze foarte mari. Trebuie să spun că majoritatea persoanelor pe care le-am intervievat şi care s-au aflat în locurile respective atunci când au avut loc incidentele, sunt de părere că – pot chiar cita pe unul dintre ei – «Rachetele noastre erau făcute praf». Cineva demonstra că avea capacitatea să oprească o lansare nucleară”.

„Sunt pe deplin conştient de faptul că aceste poveşti sunt destul de greu de crezut”, continuă Hastings, „dar dacă te uiţi la documente şi asculţi persoanele care au fost acolo, oameni ca Robert Jacobs, – ei descriu incidente care arată intervenţia OZN-urilor asupra sistemelor noastre de

arme nucleare. Eu cred că nu este o coincidenţă că fenomenul OZN a apărut exact în momentul în care în istoria omenirii au apărut şi armele nucleare”.

Corelaţia dintre armele nycleare americane şi instalaţiile legate de astfel de arme par să indice că OZN-ul pe care dr. Jacobs pretinde că l-a văzut nu era de pe o altă planetă, ci dintr-o altă ţară, probabil URSS. Cu toate acestea, atât Jacobs, cât şi lyiansmann au arătat că tehnologia necesară executării acelor manevre observate pe filmul telescopului BU nu exista în 1964. „Nu ajunsesem la un vârf al tehnologiei în acel moment al carierei noastre”, spune Jacobs, referindu-se la rachetele avansate din 1964. „Numeam ICBM rachetele balistice inter-districte. Unele dintre ele ajungeau chiar până la

plajă, dar nu mai mult. Ideea este că în acele zile anomaliile nu erau ceva neobişnuit, dar una de genul celei care s-a întâmplat în acea zi nu era posibilă, cu tehnologia din vremea respectivă”.

Robert Hastings este de acord cu evaluarea făcută asupra tehnologici spaţiale a anilor 1960. „Încă nu am văzut nicio probă credibilă că vreun guvern din lume are nave capabile de viteze şi manevrabilitatea pe care OZN-ul a demonstrat-o în acel caz”, spune Hastings. „După părerea mea, ipoteza cea mai credibilă este că avem de-a face cu o inteligenţă nepământească. Documentele, atât militare, cât şi din comunitatea informaţiilor, descriu obiecte cu calităţi mult superioare obiectelor noastre zburătoare – şi nu numai ale noastre. Aşa că eu cred că singura concluzie

care ne rămâne este că aveam de-a face cu ceva ce nu este de pe acest pământ”.

Robert Jacobs a avut peste treizeci de ani la dispoziţie ca să se gândească la ce a văzut şi la implicaţiile acelui eveniment. El acceptă ideea că interacţiunea dintre un OZN şi racheta Atlas F ar putea avea legătură cu potenţialul nuclear al acesteia. „Eu cred că ceea ce s-a întâmplat înseamnă că cineva a vrut să ne avertizeze. Ce făceam noi în 1964? Aruncam rachete nucleare unii în ceilalţi. Noi ne prefăceam că vom trage o rachetă nucleară în ruşi şi Că ei o vor doborî, după care noi va trebui să le doborâm pe ale lor… şi acest lucru ar fi dus la o distrugere totală a planetei. Era un joc periculos şi cred că sufletul meu umanist filosofic speră că acel OZN a tras un foc de avertizare. Dacă acel lucru era ghidat de o

rasă mai inteligentă decât noi, poate că trebuia să tragem o învăţătură din acea întâmplare”.

Dincolo de speculaţiile legate de implicaţiile pe termen lung ale OZN-ului văzut de Jacobs şi Mansmann, există un beneficiu direct, pe care majoritatea americanilor pot să îl simtă. După spusele lui Jacobs, sediul de urmărire de pe Anderson Peak, în Big Sur, este încă în funcţiune, cu camere telescopice similare telescopului BU şi sistemului de imagine orticon al acestuia. De câte ori o rachetă spaţială aterizează în California, camera de pe Anderson Peak este cea care înregistrează aterizarea pe care publicul o vede la televizor.

OZN-ul de la Edwards

Dovezi că guvernul ştie

Este posibil să fie vorba chiar de o invazie.

Controlor de trafic, Sectorul de Apărare Aeriană Los Angeles.

În dimineaţa de 7 octombrie 1965, un reporter de la un ziar din Victorville, California, se opreşte într-un bar local pentru o ceaşcă de cafea şi să asculte bârfele zilnice. Barmanul îi spune că tocmai a auzit o poveste fantastică de la un lucrător la liniile telefonice, care spunea că tocmai întâlnise un bărbat ce pretindea că fusese urmărit pe Autostrada 138 de un OZN enorm, în acea dimineaţă, înainte de răsărit. Reporterul scrie povestea şi aceasta apare în ziar, a doua zi. Era o relatare UFO tipică: puţine detalii, niciun nume şi informaţii

sumare, având la bază o sursă la mâna a doua, care relatase totul unui barman, care îi spusese reporterului. Istoria a făcut câteva sprâncene să se ridice mirate, a trezit câteva remarci la adresa credibilităţii martorului şi a cantităţii de alcool băută de acesta, şi câteva speculaţii la adresa originii extraterestre a. OZN-ului. Baza Forţelor Aeriene Edwards, aflată la şaisprezece kilometri nord de Victorville, a dat o declaraţie publică pentru a calma temerile localnicilor, sugerând că, fără îndoială, OZN-ul era un proiect secret al Forţelor Aeriene, care intrase în spaţiul aerian civil. După o zi sau

C-da 238 coala 5

două, zvonurile despre OZN s-au stins şi incidentul a fost uitat.

Şi aşa ar fi rămas, fără eforturile

producătorului independent şi ufologului Sam Sherman, care a descoperit ore de benzi audio strict secrete care dovedesc că OZN-ul nu fusese o invenţie, o halucinaţie sau un avion experimental. Treizeci de ani după întâlnirea bărbatului anonim cu un OZN lângă Victorville, au apărut probe serioase că în aceeaşi noapte de octombrie 1965 au existat şi alţi martori, zeci de oameni identificaţi prin nume într-un raport guvernamental secret, care nu au vorbit despre ceea ce văzuseră. Printre aceştia se numărau oameni din personalul Forţelor Aeriene, ofiţeri, controlori de zbor şi un pilot care a urmărit nu unul, ci douăsprezece OZN-uri, timp de peste cinci ore, în timp ce acestea pluteau deasupra spaţiului aerian interzis al Bazei Forţelor Aeriene Edwards.

Toate transmisiunile radio şi apelurile telefonice dintre turnul Edwards, alte baze ale Forţelor Aeriene din regiune, NORAD Comandamentul de Apărare Aeriană Nord American) şi LAADS Sectorul de Apărare Aeriană Los Angeles, comandamentul regional al apărării aeriene americane), înregistrate pe 1 octombrie 1965, au fost scoase de sub regimul secretului la sfârşitul anilor ’80, dar au rămas nedescifrate până în 1995, când Sam Sherman a produs documentarul audio *întâlnire OZN la Baza Forţelor Aeriene Edwards*. Cu ajutorul unor experţi în procedură militară, a unui raport scos de sub secret asupra incidentului, făcut de căpitanul în Forţele Aeriene americane John D. Balent, şi prin osteneală proprie, Sherman a „reuşit să descâlcească un talmeş-balmeş de peste şase ore de

comunicaţii militare oficiale, transformându-l într-o relatare coerentă şi cronologică a invaziei UFO de la Edwards.

„Nu am făcut această bandă pentru comunitatea UFO”, spune Sherman. „Eu cercetam un film despre OZN-uri şi am dat peste aceste înregistrări ale Forţelor Aeriene. Am fost şocat să aflu că o escadrilă de douăsprezece OZN-uri se aflase deasupra bazei Edwards şi că cei de acolo fuseseră în stare de alertă. M-a şocat pentru că până în acel moment nu văzusem nimic care să demonstreze că OZN-urile erau un subiect real. Era un subiect ce fusese ridiculizat numeroşi ani şi cred că aceasta este o dovadă că au existat OZN-uri şi că armata a avut de-a face cu ele – iar eu consider că publicul trebuie să ştie”.

În continuare sunt prezentate extracte

scurte din transmisiunile miliare dintre turnul Bazei Forţelor Aeriene Edwards, LAADS ŞI RAPCON Centrul de Control Radar de Apropiere) * dintr-o locaţie necunoscută a Forţelor Aeriene, în primele momente ale apariţiei acelor OZN-uri:

EDWARDS: A trecut la nord de noi şi acum se apropie.

LAADS: Nord sau sud în acest moment, faţă de Edwards?

EDWARDS: Clipeşte roşu şi am o altă lumină roşie şi una verde, în combinaţie, trecând foarte rapid chiar pe deasupra mea, în clipa asta.

LAADS: O să verific la RAPCON să aflu dacă ei văd vreo mişcare în acea zonă.

EDWARDS: OK.

LAADS: Aici LAADS. Vi s-a raportat vreun obiect zburător neidentificat acolo?

RAPCON: Nu. Nu vedem nimic.

LAADS: OK. Se pare că este o adevărată invazie acolo.

RAPCON: în ce zonă? în zona noastră?

LAADS: Nu, este în jurul lui Victorville şi Edwards.

Mă întrebam dacă vreunul dintre posturile voastre sau dintre amicii de acolo au raportat ceva.

RAPCON: Nu. Nimic.

OK, bine. Mulţumesc. Către Edwards) Descrie obiectul.

— Am privit prin binoclu şi prima dată mi s-a părut că e o stea.

Înţeleg. Cu alte cuvinte, apărea şi dispărea? Da, clipeşte, categoric. Acum în roşu. Aşa cum ar face-o luminile înticoliziune ale unui avion, dar nu se mişcă aşa şi nici într-un mod în care ar putea s-o

facă un avion. Şi îşi schimbă culoarea de la alb, la roşu şi verde, şi iar roşu.

Omul din turnul Edwards care a reperat primul OZN-ul şi l-a raportat la aproximativ **f**.00 a.m., pe 7 octombrie, a fost sergentul Charles A. Sorrels. El nu a spus nimic despre OZN-ul de la Edwards timp de treizeci de ani şi este singura persoană implicată în incident care a acceptat, chiar şi acum, să spună ceva. Primul lui interviu televizat a apărut numai pe canalul *Sightings*, şi în acesta Sorrels, acum în retragere, a oferit o relatare uluitoare, la prima mână, despre acele apariţii.

LAADS:

EDWARDS:

LAADS: EDWARDS:

„Am petrecut douăzeci de ani în Forţele Aeriene, din 1954 până în 1974, şi

majoritatea timpului am stat în turnuri de control. Uneori stăteam şi la radar, dar cea mai mare parte stăteam în turn”, îşi aminteşte astăzi Chuck Sorrels. În momentul apariţiei OZN-ului, Sorrels lucra în schimbul de noapte al Escadronului de Comunicaţii nr. 1925, la Baza Forţelor Aeriene Edwards. Era singur în turn. Turnul nu era echipat cu radar. „Era strict un turn de observaţie vizuală, ceea ce înseamnă că eu mă bazam pe regulile de zbor vizual, iar sarcina mea era să controlez toate avioanele care se aflau pe o rază de 8 kilometri faţă de aerodrom şi să o fac doar cu ajutorul binoclului. Astfel înveţi să fii foarte bun la deosebirea avioanelor. Trebuie să-ţi poţi da seama cu ce tip de avion vorbeşti şi să identifici toate avioanele din aer”, explică Sorrels.

Dar la 1.30 a.m., pe 7 octombrie 1965, Sorrels a văzut un avion pe care nu a reuşit să-l identifice. „La început am văzut doar o lumină foarte puternică, o lumină de culoare verde, având sub ea o altă luminiţă ce părea să clipească”, descrie Sorrels ceea ce a văzut. „Nu se stingea complet, dar era ca un fel de clipit. Clipea în roşu, şi apoi am observat că era şi o lumină albă deasupra celei roşii. Obiectul era destul de mare. Şi a stat acolo, pe loc, destul de mult timp. Apoi am observat că mai erau încă trei de acelaşi tip, numai că mai mici decât primul, dar totuşi destul de mari, şi având toate aceleaşi caracteristici ca cel mare. M-am gândit că semănau cu o navă-mamă şi mai multe obiecte mici ce ieşiseră din aceasta”.

„Nava mai mare a stat pe poziţie o perioadă destul de mare, iar cele trei mai

mici se învârteau în jurul ei. Apoi, din neant, au apărut alte trei şi au pornit spre nord, sud, est şi vest, mergând foarte repede. Se puteau xridica pe verticală într-o fracţiune de secundă. Puteau să stea pe loc, parcă nemişcate, şi apoi, într-o clipă, apăreau la cincizeci, şaizeci de kilometri depărtare. Rapid de tot. Se mişcau repede şi într-un stil foarte ciudat. Nimic din ceea ce aveam noi la acel moment nu putea să se mişte aşa. Păreau nişte stele, dar nu erau stele. Erau prea jos. În anumite momente erau la cel mult opt sute, o mie de metri deasupra solului. Puteau să se înalţe şi să coboare peste tot. Stelele nu fac asta. Nu aveam cum să comunic cu ele, aşa că nu ştiu nici în ziua de azi ce erau”.

La o oră după ce văzuse prima navă, Sorrels luase legătura cu y LAADS şi alte

câteva baze ale Forţelor Aeriene şi centre de control radar din partea de sud-vest a Statelor Unite. Şi a descoperit că nu era singura persoană care vedea OZN-urile. Câţiva oameni de la Edwards şi din apropierea Bazei Forţelor Aeriene George 1 văzuseră şi ei, cu binocluri 7 x50. În plus, cel puţin patru staţii radar vedeau OZN-uri pe radar, iar o parte dintre afişajele acestora au fost scoase de curând de sub secret Vezi Foto 13). Conform unui raport al Forţelor Aeriene, pe vremea aceea strict secret: „Au fost raportate până la douăsprezece contacte radar din locuri relativ depărtate. LAADS a primit mai multe rapoarte de la San Pedro, Laguna, March şi Boron (toate sediile Forţelor Aeriene din California). Toate au semnalat contacte la un moment sau altul, într-o perioadă de

patru ore şi jumătate”. Aproximativ la trei ore de la prima apariţie, a fost luată decizia de trimitere a unui avion de interceptare F – 106, care să încerce să intre în contact cu OZN-urile.

Pe lângă descrierea unui eveniment OZN năucitor, deasupra uneia dintre cele mai mari baze ale Forţelor Aeriene din America, transmisiunile radio de la Edwards mai dezvăluie şi unul dintre cele mai bine păstrate secrete militare. Existenţa unui personal militar special care are autoritatea să trimită avioane, în eventualitatea unei invazii OZN. Iată un alt extras din discuţia dintre LAADS ŞI NORAD:

LAADS: Ofiţerul responsabil cu probleme UFO este în pat. Am vorbit cu sergentul Sorrels) de la Edwards şi se pare că el nu are decât autoritatea să ne

raporteze nouă. Nu a cerut niciun avion. Aşa că întrebarea mea este: vreţi să-l scol pe locotenent şi să văd dacă el vrea să ceară o urmărire? Noi îi plătim destul de mult acolo, şi toată lumea le vede, aşa că sunteţi de părere că ar trebui să-l sculăm pe acest locotenent din pat şi să vedem dacă vrea să ceară să ridicăm un avion, care să arunce o privire?

NORAD: Nu l-au sculat încă? Nu l-au chemat? LAADS: De fapt, eu le-am spus să aştepte până vorbesc cu voi. Sergentul nu vrea să-l cheme decât dacă este nevoie. În definitiv, e trei dimineaţa.

NORAD: Dacă aveţi o confirmare atât de bună, cred că ar merita să-l anunţaţi. LAADS: Asta e şi părerea mea.

Mai târziu, la a. DS a raportat că ofiţerul UFO se afla acum în turnul de la Baza

Forţelor Aeriene Edwards.

LAADS: OK, în sfârşit au chemat un căpitan, ofiţerul UFO de la Edwards. L-au sculat şi el a spus că da, ar vrea să arunce o privire. Primim o mulţime de date în direct şi descrieri vizuale ale acestor lucruri, o parte dintre ele aflându-se la şaizeci de kilometri sud de Edwards. Suntem în legătură directă cu Edwards, San Pedro, Norton şi Boron. Au fost văzute de mai mulţi oameni.

Referinţele la un ofiţer UFO la Edwards au fost un adevărat şoc pentru producătorul Sam Sherman: „Am fost surprins să aflu că existau ofiţeri UFO la fiecare bază. Publicul crede că toată povestea cu OZN-urile e o mare glumă, dar de fapt nu e aşa. Existau ofiţeri UFO care au fost însărcinaţi să se ocupe de OZN-uri şi deci nu era un subiect

ridicol. Nu aveau ofiţeri pentru spiriduşi, demoni sau îngeri sau pentru alte subiecte paranormale, dar aveau ofiţeri OZN”. Pentru Claine Douglas, director de stat în MUFON Reţeaua Mutuală UFO), benzile de la Edwards nu au fost atât o surpriză, cât o confirmare clară a teoriilor mai vechi ale MUFON, pe care organizaţia încercase să le dovedească, pentru a da satisfacţie publicului. „Aceasta este o bandă care dovedeşte două lucruri. Unu, OZN-urile sunt reale şi doi, guvernul SUA ştie asta”, afirmă Douglas. „Este vorba despre ceva real. Despre viaţă. Guvernul SUA vorbeşte despre reperarea unor OZN-uri. Îi avem pe bandă. Nu mai pot spune că nu iau în serios OZN-urile. Îi avem pe bandă, trimiţând avioane după ele. Armata le-a văzut, nu civilii, aşa că nu vor putea spune că nu le-au

văzut niciodată, şi nu pot spune că nu sunt reale”.

Conform spuselor lui Chuck Sorrels, un interceptor F-106 a fost trimis de la Baza Forţelor Aeriene George, la mai mult de trei ore după ce sergentul văzuse pentru prima dată OZN-urile. Un operator radar LAADS care avea pe ecran OZN-urile, şi Sorrels, care Te privea de la Edwards prin binoclu, au încercat să-l dirijeze pe pilot spre obiectele ciudate. „Căpitanul Balent, ofiţerul SUA de la Edwards, a fost cel care a trebuit să spună efectiv: «Să aruncăm o privire», iar o dată ce el a hotărât asta, au trimis imediat un avion”, povesteşte Sorrels. „Acesta (pilotul de intervenţie, căpitanul Darryl Clark) a făcut câteva treceri cu avionul pe deasupra bazei. Îl aliniam pe direcţia pistei şi apoi îi dădeam direcţia faţă

de pistă, şi cam la trei dintre aceste încercări, pilotul a raportat stabilirea contactului. Apoi, un minut au două mai târziu, pierdea contactul. Vedea un spot pe ecran, dar lucrul acela – orice ar fi fost – nu-i transmitea niciun cod de răspuns. Orice avion de linie sau alt tip de avion cunoscut ar fi avut la bord un transponder, care să transmită un seinnal de identificare, dar acum nu se întâmpla asta. În timp ce avionul de intercepţie pornea spre ţintă, eu puteam să-i observ de jos. Indiferent la ce altitudine mergea, obiectele acelea urcau mult mai sus. Pilotul a mers până la 13.000 metri altitudine, iar eu i-am spus controlorului (de la LAADS): «Este prea jos». Iar acesta mi-a răspuns: «Este la 13.000!», iar eu am zis: «Nu mă interesează, tot e prea jos». Pe vremea

aceea aveam foarte puţine lucruri care puteau trece de 13.000 de metri”.

Transmisiunile dintre turnul Edwards şi LAADS confirmă relatarea lui Sorrels:

LAADS: Edwards, mai vezi acele OZN-uri? EDWARDS: Da.

LAADS: OK, turnule, alege ce avion vrei pentru interceptare şi-l direcţionăm noi.

Vânătoarea a continuat dar, după spusele lui Chuck Sorrels, avionul F-106 nu avea nicio şansă să ajungă OZN-urile. „După modul în care se înălţau, rapiditatea cu care urcau pe verticală şi modul în care trecea pilotul pe sub ele la 13.000 de metri, toate acestea arătau că nu avea nicio şansă să le prindă”. Conform relatării lui, pilotul avea o sarcină foarte solicitantă:

EDWARDS: Chestia aia urcă!

LAADS: Turnule, cum merg lucrurile

acum?

EDWARDS: E prea jos. Caută mai sus. Caută foarte sus!

Chestia aia urcă. Urcă rapid. LAADS: Suntem la 13.000 de metri!” EDWARDS: Uită-te mai sus!

Mai mulţi cercetători au sugerat că OZN-urile – date fiind altitudinea, viteza şi manevrabilitatea lor – erau de fapt avioane experimentale. Ei au subliniat că Baza Forţelor Aeriene Edwards era, şi încă este, unul dintre cele mai importante centrezde testare ale Forţelor Aeriene, şi că reperarea de lumini clipitoare ciudate deasupra ei este o procedură standard de operare. Cu toate acestea, Chuck Sorrels respinge de la bun început sugestia că el, ceilalţi martori oculari şi radarul ar fi putut să se înşele cu toţii.

„La un moment dat, vedeam şapte obiecte separate. Forţele Aeriene nu ar fi trimis acolo şapte avioane experimentale în acelaşi timp, şi cum eu eram în turnul de control, aş fi fost informat că avea să apară ceva în zbor în spaţiul meu aerian. Nu ar fi adus nimic în zona mea de control fără să mă anunţe, măcar pentru ca să pot ţine alte avioane departe de ele, dacă nu din alt motiv. Sunt sigur că nu era un avion. Sunt sigur că nu era un elicopter. Sunt sigur că nu era un balon meteorologic. Nu era nimic din ceea ce cunoşteam noi ca obiecte zburătoare, şi nici în ziua de zi nu există. Ceva care să facă manevre de genul celor executate de acele obiecte. Ştiu multe lucruri care nu ar fi putut să fie. Dar nu ştiu ce era”.

În momentul zăririi OZN-urilor, exista un

proiect militar de zbor deasupra Edwards-ului de care e posibil ca Sorrels să nu fi ştiut, şi care să fi folosit nou descoperita tehnologie *stealth.* Dar după spusele lui Sam Sherman, avionul Blackbird SR-71 nu ar fi putut fi OZN-ul reperat în deşertul din sudul Californiei, pe 7 octombrie 1965. „Aceste lucruri nu strălucesc. Ele sunt proiectate ca să *nu* fie văzute. Nu clipesc cu lumini roşii şi verzi. Nu se încing şi nu sunt colorate. Chuck Sorrels era foarte bun ca controlor de trafic aerian. El ştia ce era un proiect *negru* (program militar strict-secret). El ştia când să sune Comandamentul de Apărare Aeriană, iar Comandamentul de Apărare Aeriană ştia când aveau de-a face cu OZN-uri şi când era vorba de un proiect al guvernului SUA”.

Cum rămâne cu posibilitatea ca OZN-

urile să fi fost produse de altă ţară, în afară de Statele Unite? Documente sovietice scoase recent de sub regimul secretului indică faptul că ruşii vedeau OZN-uri simijare în spaţiul lor aerian interzis şi că erau la fel de încurcaţi ca şi americanii. „Ei nu ştiau ce făceam noi şi noi nu ştiam ce făceau ei”, explică Sorrels, „şi acum aud că şi ei vedeau chestii similare cu hol. Probabil că ei credeau că noi avem ceva despre care nu ştiau nimic. Noi credeam că ei au ceva despre care nu ştim noi. Dar acum se dovedeşte că nici unii dintre noi nu le avea, aşa că nimeni nu ştie de unde veneau”. Sorrels elimină şi sugestia că el şi alţi ofiţeri militari văzuseră o apariţie rară a aurorei boreale. „Am văzut aurola boreală. Am văzut luminile dansând pe cer, şi cele dinspre nord sunt fantastice. Dar acestea nu

erau lumini nordice. Era o singură lumină, clară, care se mişca rapid şi într-un mod ciudat”.

De fapt, obiectele erau atât de ciudate, încât Sorrels îşi aminteşte că se simţise aproape stânjenit să raporteze că le văzuse şi le-a spus celor de la LAADS că mai înainte de a raporta vrusese să se asigure că nu avea halucinaţii.

EDWARDS: încă mai văd o lumină roşie de la cele trei mai mici. Este foarte posibil să le observăm mişcându-se toată, noaptea pe aici. Lăsaţi mă să-l chem înapoi pe Boron şi să vedem dacă şi el e de aceeaşi părere cu mine LAADS: Recepţionat.

EDWARDS: Nu vreau să fiu singurul care vede chestiile astea.

Iar la următorul schimb de cuvinte, Sorrels raportează că primise primele

rapoarte de la alţi martori:

EDWARDS: Asta confirmă ceea ce văd eu. La Operaţiuni este un meteorolog care le-a privit toată noaptea. A folosit puncte de referinţă ca să încerce să deducă unde se mişcau, şi a confirmat că acum sunt mult mai sus. E clar că se înalţă pe verticală.

OZN-urile au rămas până la răsărit, urcând treptat din ce în ce mai sus, în spaţiu. „La amurg, mai arătau doar ca nişte stele, iar la răsărit au dispărut în înălţimi”, îşi aminteşte Sorrels. Ofiţerul UFO a început să-şi scrie raportul, iar *Sightings* a reuşit să obţină o mare parte din acest raport, după scoaterea de sub regimul secretului. În concluzie, căpitanul John D. Balent scria: „Nimeni din Sectorul Apărării Aeriene nu a putut oferi o explicaţie plauzibilă… experienţa şi sursele de

informaţie pe care le aveau la dispoziţie nu le-au fost de niciun folos. Se pare că nu este nicio îndoială că au avut control radar la anumite puncte. Observatorii de la sol declară categoric că au văzut lumini clipitoare pentru care nu pot oferi sau găsi nicio explicaţie. Toată lumea implicată... pare convinsă că s-a întâmplat ceva neobişnuit".

A mai rămas o problemă ciudată în povestea întâlnirii UFO de la Edwards. În noaptea apariţiei OZN-urilor, în timp ce sergentul Charles A. Sorrels urmărea spectacolul extraordinar oferit de acestea, 700 dintre cei mai mari oameni de ştiinţă şi ingineri ai lumii dormeau în vilele de oaspeţi de la Edwards. Cu o zi înainte, ei participaseră la o conferinţă tehnică despre un proiect de rachetă revoluţionară, numită

X-15, o navă experimentală ultrasonică aflată încă în stadiul de planuri, care avea să ajungă într-o zi la viteza de 7.200 kilometri pe oră şi la o altitudine de 118.000 de metri. „Oamenii de ştiinţă se aflau la Edwards pentru o conferinţă, ca să observe avioane de testare şi carburanţi de rachetă”, îşi aminteşte Sorrels. „Întotdeauna m-am întrebat, oare OZN-urile au venit ca să dea un spectacol pentru savanţi, sau încercau să afle ce făceau savanţii? Nu ştiu, dar este destul de ciudat că au decis să apară exact în noaptea aceea şi nu în alta”.

După ce *Sightings* a pregătit raportul iniţial despre OZN-urile de la Edwards, directorul de cercetare Jonathan Jerald a contactat Pentagonul pentru un comentariu oficial. Biroul de informaţii al Statelor Unite

i-a transmis lui Jerald că documentele şi benzile folosite în raportul *Sightings* sunt „documente caracteristice pentru acea perioadă ale Forţelor Aeriene”. În afară de asta, nu au vrut să facă niciun comentariu oficial asupra cazului.

Vizitatorul tăcut

Un avertisment al celor ce vor urma

A stat cu noi parcă o eternitate şi apoi zoom! A. Dispărut din nou. Am pregătire în aviaţie, dar nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— Bart Burns, fost membru al Poliţiei Militare a

Armatei SUA

Roswell. Gulf Breeze. Area 51. Aerodromul Hunter al Armatei. Acestea sunt locurile marilor evenimente cunoscute din istoria OZN-urilor. Roswell, Golful

Breeze şi Area 51 au jucat fiecare un rol unic în propulsarea farfuriile zburătoare în conştiinţa publicului şi ele continuă să reprezinte ştiri fierbinţi, chiar şi la zeci de ani după primele lor apariţii în titlurile ziarelor. Dar relativ puţini oameni au auzit de Aerodromul Hunter al Armatei din Savannah, Georgia – şi numai câţiva dintre cei mai pasionaţi ufologi cunosc importanţa acestuia în cronologia marilor evenimente OZN-istice. S-a scris puţin despre întâlnirile de la Hunter, dar ele sunt semnificative din două motive. În primul rând, obiectele zburătoare neidentificate observate de trei membri ai Poliţiei Militare a Armatei în septembrie 1973 erau doar o avanpremieră sinistră a OZN-urilor ce aveau să vină. Este posibil ca OZN-urile de la Hunter să fi fost un zbor de avertisment pe care armata nu l-

a oprit – sau nu a putut să o facă, pentru că doi ani mai târziu, nişte nave izbitor de asemănătoare aveau să apară din nou deasupra instalaţiilor militare americane, iar de data aceasta intenţiile lor aveali să fie clare: erau în urmărirea armelor noastre nucleare. Vezi capitolul următor: *Intenţii clare)*. În al doilea rând, evenimentele de la Aerodromul Hunter al Armatei au fost importante pentru că ele aveau să marcheze ultimul moment în care oameni din personalul militar de carieră au avut permisiunea să vorbească liber şi să li se înregistreze declaraţiile despre OZN-urile pe care le văzuseră. După Hunter, Pentagonul a închis uşa declaraţiilor libere.

Incidentul de la Hunter nu a atins niciodată popularitatea altor evenimente UFO în ochii publicului pentru că, până la o

investigaţie recentă a *Sightings*, s-au ştiut foarte puţine despre apariţia din septembrie 1973. Cercetător UFO şi coautor la „Muşamalizarea UFO”, Lawrence Fawcett a fost unul dintre primii care au descoperit probe că evenimentele de la Hunter au fost semnificative. El a găsit un raport parţial al incidentului într-un teanc de alte documente pe care le obţinuse printr-o cerere în conformitate cu Legea privind Libertatea Informaţiei. Vezi Foto 14). Documentul, un SIR Raport de Incident Grav) oficial al Armatei, afirma, printre altele:

La aproximativ ora 22.00, pe 8 sept. 73, un obiect zburător neidentificat a fost observat de doi poliţişti militari, SP4 BURNS ŞI SP4 SHADE, la Aerodromul Hunter al Armatei, în timpul unei patrulări de rutină a perimetrului instalaţiei... câteva

minute mai târziu, ei au zărit din nou „obiectul”, când a apărut la nivelul „vârfurilor copacilor” şi s-a lansat în picaj asupra vehiculului lor.

Când a fost contactată de Fawcett, Armata SUA nu a făcut niciun comentariu asupra OZN-ului apărut la Hunter. Era o fundătură rapidă şi definitivă, dar Fawcett a descoperit câteva articole în *Savannah Morning Press* şi *Savannah News Press*, care i-au permis să dea de urma a trei martori civili. Marcus Holland este reporter de ziar, care lucra la biroul sportiv al lui *News Press* când a văzut OZN-ul din 8 septembrie 1973. „Nu am dat niciodată prea multă atenţie apariţiilor OZN-urilor”, spune azi Holland. „Întotdeauna mi-am spus că erau invenţii – până când am văzut şi eu unul”.

Holland îşi aminteşte că într-o noapte de vineri, pe 7 septembrie 1973, lucrase până târziu. Era mijlocul sezonului de fotbal şcolar şi în Savannah rezultatele meciurilor de vineri seara erau o ştire importantă. „Trebuia să scriem despre treizeci şi cinci sau patruzeci de meciuri locale, în ultima ediţie. Nu am plecat de la ziar decât pe la două dimineaţa”, îşi aminteşte Holland. „Tocmai ieşeam pe autostradă, când m-am uitat întâmplător în sus şi am văzut o lumină, la o înălţime destul de mare. Ceea ce mi-a atras atenţia, era modul în care îşi schimba culoarea. Am văzut roşu, apoi galben, cu un fel de zonă neclară înjur. Mi s-a părut că venea rapid spre est, dinspre Oceanul Atlantic. Viteza era năucitoare. Nu exista avion care să poată zbura atât de repede. Era prea sus şi prea rapid ca să fie

ceva făcut de mâna omului. A traversat autostrada şi a mers dincolo de Aerodromul Hunter, după care l-am1 pierdut din ochi. Am avut senzaţia că în două sau trei secunde a coborât în picaj de la o altitudine foarte mare”.

„Nu ştiam dacă să fiu speriat, sau ce se întâmplase de fapt”, continuă Holland. „Mi-am spus doar: *Oare a fost un OZN?* Nu aveam idee. Când am ajuns acasă, am sunat la Poliţia Districtului Chatman şi ei mi-au spus că au primit multe astfel de declaraţii în noaptea aceea şi că tabloul centralei telefonice se înroşise. A doua zi, când am mers la muncă, mi-a fost teamă să vorbesc despre astă. Îmi era teamă că se va râde de mine. Dar apoi am auzit de la nişte tipi că un OZN fusese în spatele Aerodromului Hunter şi atacase nişte poliţişti militari de

acolo. Am întrebat la ce oră se întâmplase asta şi ei mi-au spus, iar eu am zis: *Ştiţi, s-ar putea ca tot asta să fi văzut şi eu”.*

Deşi Marcus Holland îşi aminteşte că i se spusese că „panoul centralei poliţiei era încins la roşu”, Fawcett nu a reuşit să găsească decât doi alţi martori oculari care era posibil să fi văzut aceeaşi navă sau nu, dar care întâlniseră un OZN în aceeaşi noapte de vineri. O locuitoare din Savannah, Gerry Smith, mergea cu fiul ei, Albert, pe un drum pustiu, când văzuseră OZN-ul, Aveam nouă ani pe vremea aceea”, a spus Albert Smith unei echipe *Sightings* în 1995. „Pe atunci nu existau multe lumini pe drum, şi nu mai era nicio altă maşină. Atunci, ca din neant, o navă a apărut chiar deasupra maşinii. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva şi nici nu am mai văzut

de atunci. Era un fascicul mare de lumină, fără colţuri şi forme. Nimic altceva decât o lumină puternică, ce făcuse ca interiorul maşinii să fie mai luminat decât ziua. Am auzit un bâzâit uşor, ce semăna cu cel scos de un motor electric mic. Ei bine, un avion nu zboară atât de jos, iar un elicopter nu scoate acel gen de sunet. M-am speriat atât de tare încât am căzut sub bordul maşinii şi m-am ascuns acolo”.

Mama lui Albert Smith, Gerry, descrie lumina ca fiind de un roşu intens. „Roşu şi strălucitor”, îşi aminteşte Gerry

Smith. „A luminat toată maşina, iar eu mi-am spus: *E un OZN.* Plutea deasupra noastră, iar culorile lui se roteau şi se contopeau. Nu mai văzusem niciodată în viaţa mea aşa ceva, de atât de aproape. Am ţipat şi pielea mi s-a făcut ca de găină, şi îmi

făceam griji pentru Albert. El era întins pe podea şi era foarte speriat, iar eu spuneam mereu: «*Respiră, respiră*». Nu ştiam ce să fac, aşa că am început să mă rog să se înalţe şi să plece. Şi, chiar în timp ce mă rugam, OZN-nt a dispărut”.

În douăzeci de ani de investigaţie, câteva articole de ziar, nişte declaraţii sumare ale unor martori oculari şi un document guvernamental succint sunt tot ce a putut descoperi Lawrence Fawcett despre incidentul de la Aerodromul Hunter. Era foarte frustrant pentru el, fost locotenent de poliţie, să admită că tenacitatea lui scosese la iveală doar câteva indicii incitante despre incidentul Hunter. Apoi, în 1995, directorul de cercetări de la *Sightings* a făcut o descoperire importantă. Jonathan Jerald a dat într-o bază de date

dintr-un computer peste un articol de aviaţie fără legătură cu incidentul, articol care însă l-a 4 condus la Bartbums, acel „SP4Bums” la care se făcea referire în raportul original al armatei. Burns, acum pilot comercial trăind într-o suburbie a Chicago-ului, a fost de acord să se întâlnească cu *Sightings* şi cu Lawrence Fawcett, în Savannah. El s-a întors la Aerodromul Hunter ca să retrăiască un eveniment ce-i schimbase viaţa şi despre care nu vorbise în public de peste douăzeci de ani. Povestea lui a completat detaliile neclare, inclusiv faptul că la Hunter au fost văzute mai multe OZN-uri şi că el a fost convocat la bază şi i s-a ordonat să nu vorbească, după ce primele articole în presă apăruseră deja.

Bart Burns îşi aminteşte că, în 1973,

Aerodromul Hunter era un post liniştit şi retras, o pauză binevenită după

C-da 238 coala 6 perioada petrecută în Vietnam. Burns era specialist în aviaţie, decorat, şi odată sosit la Hunter fusese mutat la Poliţia Militară. Cum mai avea puţin peste un an până la pensionare, Burns îşi aminteşte că serviciul lui la Hunter fusese plăcut şi lipsit de evenimente, până în primele ore ale zilei de 8 septembrie 1973. Burns a descris incidentul unei echipe de investigaţii de la *Sightings* în timp ce mergeau cu maşina pe acelaşi drum pe care avusese loc prima lui întâlnire cu un OZN.

„Eram supraveghetor de patrulă în PM”, începe Burns. „Randy Shade şi cu mine lucram în schimburi, de la unsprezece la şase, patrulând perimetrul bazei şi asigurându-ne că totul era în regulă şi

mergea normal. În jurul orei 2.30 a.m., patrulam pe drumul de perimetru, cu Randy la volan, când am zărit cu coada ochiului un obiect strălucitor şi cu viteză mare, la o altitudine destul de joasă, doar pentru o fracţiune de secundă, dar suficient de mult ca să-mi atragă atenţia. Apoi a dispărut. I-a atras atenţia şi lui Rarţdy, pentru că ne-am uitat unul la celălalt cu o expresie ce însemna: *Ai văzut asta? Ce a fost?* Nu ştiu dacă au trecut numai câteva secunde sau un minut, dar a apărut din nou deasupra vârfurilor copacilor, iar de data aceasta mergea mult mai încet. Acum am putut să văd că avea lumini în jur – lumini de tip stroboscopic, de culoarea chihlimbarului, o nuanţă albăstruie şi poate un gen de mov. Iar atunci când a apărut deasupra copacilor, am avut impresia că se lansase în picaj spre

noi. Randy a cotit brusc spre dreapta şi am ieşit de pe şosea, în iarbă. Văzând cum se repezea spre noi, am crezut că o să ne lovească. Am simţit că eram în pericol, aşa că m-am lăsat repede sub bord. Simţurile noastre erau destul de ascuţite în acele momente. Când m-am ridicat iar, l-am văzut pe Randy întinzând mâna după revolverul de calibru 0,45 şi am fost nevoit să-i spun să-l bage în toe. El nu ştia ce să facă. Avea o voce sacadată şi foarte puternică. A ţipat: „Ce a fost asta? Ce facem?”. Nu ştiam ce aveam în faţa ochilor şi simţea doar frică, amestecată cu toate celelalte emoţii. Când am ieşit de sub bord, am văzut că acum obiectul plutea deasupra capătului din apropiere al pistei. Am încercat să luăm legătura cu sergentul de serviciu, dar îl auzeam cu întreruperi. Am continuat să

încercăm, însă ceva interfera cu staţia radio. Randy şi cu mine eram uimiţi şi copleşiţi, în timp ce priveam obiectul care plutea în faţa noastră, fără să scoată niciun zgomot. Era cald în acea noapte, aveam geamurile deschise. Dar tot nu se auzea nimic. Nu auzisem nici măcar şuieratul aerului, atunci când obiectul coborâse. Am decis să încercăm să ajungem într-o poziţie mai bună, aşa că am cotit în spatele unor tufe aflate la aproximativ o sută de metri de obiect. Avea cam treizeci de metri diametru şi treizeci de metri lăţime, era mare cât o semiremorcă, şi avea o formă ovală. Nu era prea gros, dar în partea de sus şi în cea de jos avea câte o umflătură. Stătea la capătul pistei, plutind cam la trei metri de sol. Luminile continuau să clipească”.

Descrierea făcută de Bart Burns acelei

nave enorme plutind la capătul pistei este aproape identică cu descrierea unui OZN văzut în 1975 de membrii unei echipe de securitate de la Baza Forţelor Aeriene Loring. Vezi capitolul următor: *Intenţii clare*”). Cum niciunul dintre cei de la Loring nu a fost de acord să fie înregistrat, mărturia lui Bart Burns este singura verificare independentă a faptului că întâmplările de la Loring s-au desfăşurat exact aşa cum au fost descrise de nişte surse anonime.

În timp ce Burns şi Shade priveau OZN-ul care plutea periculos de aproape, „am încercat din nou să sunăm la bioru”, continuă Burns. „Şi tocmai când am reuşit să luăm legătura, chestia aia a trecut de la viteză zero la o viteză foarte mare, într-o fracţiune de secundă. Ni s-a ordonat să ne

întoarcem la bază şi pornisem într-acolo, când am văzut OZN-ul revenind deasupra copaciloj, plutind la 30 – 60 metri deasupra lor, şi urmărindu-ne de la o distanţă de vreo patru sute de metri. A mers după noi parcă o veşnicie, după care *zuum!* a dispărut din nou. Eu am pregătire în aviaţie, dar nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Rata de accelerare era mult prea mare. Nu scotea absolut niciun sunet. Nu avea aripi, elice sau motoare cu reacţie. Nu scotea niciun jet de vapori, ca un avion cu reacţie, atunci când îi activezi motoarele. Ne-am întors la bază şi am raportat totul lui Al Murray, sergentul de serviciu, iar el ne-a spus că poliţia statală tocmai sunase şi spusese că unul dintre oamenii lor era pe autostradă, în apropierea drumului de perimetru, şi că văzuse şi el totul. Am sunat la turn să

vedem dacă ei aveau ceva pe radar, iar ei aveau doar rapoarte negative de la radar, dar unul dintre tipii de acolo a spus că i se păruse că văzuse ceva. Randy şi cum mine ne-am aşezat şi am început să scriem raportul despre incident, în timp ce Ai anunţa comandamentul bazei. Am ieşit din tură la şase dimineaţa şi ne-am întors la dormitoarele noastre. Eram încă destul de zdruncinaţi şi voiam să ne întindem, să ne relaxăm şi să dormim puţin. Dar asta nu avea să se întâmple”.

„Pe vremea aceea”, continuă Bart Burns, „Aerodromul Hunter al Armatei era o bază destul de deschisă. Putea să intre oricine. Intrai pe poartă şi semnai. Nu era prea mult personal acolo şi categoric nu exista nimic strict secret, aşa că lăsau pe oricine să intre. Cei de la poartă ne-au sunat, spunând

că erau nişte reporteri care aşteptau să ne vorbească, iar apoi reporterii şi tot felul de alţi oameni au apărut în unitate, venind în camerele noastre şi încercând să ne facă să vorbim despre ceea ce văzusem 1. Burns îşi aminteşte că erau reporteri de la ziarele din Savannah, o staţie de televiziune locală şi de la *National Enquirer*, şi toţi interceptaseră convorbirea dintre poliţia statală şi secţia de PM de la Hunter. Burns şi Shade au vorbit reporterilor fără reţineri. Nimeni de la Hunter nu i-a împiedicat pe cei doi să apară în direct la ediţia de seară a ştirilor din Savannah.

Bart Burns nu lucra în acea seară, dar l-a însoţit pe Al Murray pe pistă, lângă drumul de perimetru. Burns îşi aminteşte că Murray era dornic să vadă dacă OZN-ul avea să se întoarcă. Acesta şi-a făcut o

apariţie scurtă, dar Burns îşi aminteşte că nu fusese nici pe departe atât de spectaculoasă precum cea din noaptea precedentă. Întorcându-se la bază cu Murray, Burns a aflat că el şi Shade primiseră ordinul să se întoarcă la dormitoare şi să rămână acolo. „Ni s-a ordonat să rămânem în camerele noastre; şi să nu vorbim cu nimeni. Mai târziu, am fost interogaţi de un ofiţer superior pe care nu-l cunoşteam. Ni s-a ordonat să intrăm pe rând în birou. Mai era acolo şi o persoană gen grefier, care nota totul. Ofiţerulnte-a pus nişte întrebări foarte precise, cu o voce rece şi indiferentă. Nu a lăsat nicio clipă să se vadă ce gândea despre ceea ce îi spuneam. Cred că am petrecut peste patruzei de minute cu acel ofiţer. La scurt timp după aceea, cineva ne-a spus mie, lui

Randy şi lui Al că Pentagonul ne ordona să ne ţinem gura. Punct”.

Lawrence FaXvcett e de părere că Bart Burns este un martor mai presus de orice suspiciune, care spune adevărul despre o întâlnire bizară cu un OZN. „Când iau interviu cuiva ca Bart, mă bazez pe antrenamentul meu în poliţie şi pun întrebările de bază: cine, ce, unde, când şi cum. În cazul acesta este vorba de un om care a avut parte de o experienţă spectaculoasă şi care este un observator pregătit, un poliţist militar. În consecinţă, descrierea lui este foarte importantă, mai ales că a stat în preajma avioanelor şi acel obiect era ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte. Asta înseamnă că există o probabilitate mare să fi fost un OZN”. Fawcett a fost deosebit de interesat de două

aspecte din povestirea lui Burns – de faptul că Burns a completat un raport scris şi de atenţia serioasă acordată întâmplării de nişte ofiţeri de rang superior.

Când *Sightings* a încercat să obţină copii ale raportului lui Burns sau jurnalele de operaţiuni ale bazei din 8 septembrie 1995, cercetătorilor li s-a spus că toate hârtiile de la Aerodromul Hunter al Armatei din acea perioadă fuseseră distruse. Fawcett spune că a mirosit ceva putred. „A existat un ofiţer de serviciu care a consemnat ce se întâmplase. A existat un jurnal de operaţiuni al bazei. Acestea nu mai există. Ei spun că jurnalul a fost distrus. E vorba de un dosar pe care în mod normal ai vrea să-l păstrezi, pentru eventualitatea că se întâmplă ceva şi ajungi în faţa unui tribunal, unde trebuie să arăţi documente. Dacă ei spun că au pierdut

sau distrus dosarele despre un astfel de incident, atunci e clar că mint”.

„Unul dintre cele mai interesante lucruri care a reieşit din interviul meu cu Bart”, continuă Fawcett, „este faptul că în 1969, când guvernul a oprit Proiectul Blue Book – cercetarea OZN-urilor – ei au spus publicului că nu mai făceau investigaţii asupra OZN-urilor. Ei bine, în acest caz, vedem că în 1975 se întâmpla contrariul. Îi vedem aducând martorii într-o cameră, în prezenţa unui stenograf şi îi supun unui interogatoriu, care durează peste patruzeci de minute”.

După difuzarea originală a interviului cu Bart Burns, *Sightings* a reuşit să depisteze şi alţi martori oculari ai evenimentelor OZN de la Aerodromul Hunter al Armatei. Al Murray, sergentul de serviciu din 8

septembrie 1973, a fost găsit şi a fost de acord să-şi împărtăşească amintirile despre acea noapte istorică. În timpul interviului, Murray a descris şi alte două întâlniri cu OZN-uri, care avuseseră loc în zilele ce au urmat evenimentului din 8 septembrie şi care au relevat o conexiune nouă şi uimitoare cu zborurile cu arme nucleare din 1975. Murray începe prin amintirea atmosferei bucolice – expresia lui a fost „plictisitoare” – de la bază din acea vreme.

„Războiul din Vietnam era pe sfârşite, iar baza era gata să fie închisă. Era în plus şi spre final mai eram foarte puţini, majoritatea în funcţii de întreţinere”, îşi aminteşte Murray. „Eu eram sergent de serviciu şi supraveghetor de tură al poliţiei militare. Îmi petreceam majoritatea timpului la bază, coordonându-i pe băieţii

de pe drum şi ocupându-mă de hârtii. În noaptea primului incident, nu se întâmpla nimic. De fapt cred că vorbeam cu o fată la telefon, plictisit, în miezul nopţii. Atunci am primit apelul lui Bart şi m-am întrebat: *Ce naiba fac băieţii ăştia acolo?* Dar apoi, din modul în care vorbeau, mi-am dat seama că erau sincer îngrijoraţi şi îmi amintesc că le-am spus: «Ei bine, dacă e ceva acolo, atunci plecaţi dracului» şi îmi % amintesc că în acel moment am auzit în staţie cum maşina lor accelera la maxim, şi ei au spus: «Nu putem merge mai repede de atât!»”.

„Au intrat în secţie foarte zguduiţi. Bart nu era genul care să se sperie uşor. Avusese parte de ceva acţiune în Vietnam şi era un om curajos. Era foarte îngrijorat şi Shade era şi mai zguduit, speriat chiar. Le-am spus: „Cineva trebuie să se întoarcă acolo”,

iar Shade a refuzat categoric, zicând: „Nu-mi pasă ce-mi faceţi, eu nu mă întorc acolo”. Aşa că m-am dus cu Burns, dar nu am mai văzut nimic în acea noapte. Întors la secţie, am sunat la dispeceratul districtului şi le-am spus cu o voce destul de nonşalantă: «Ce se întâmplă? Ceva deosebit?» Iar după vocea dispecerului mi-am dat seama că se întâmpla ceva. «A văzut cineva *ceva*?», am întrebat. Iar el a spus: «Unul dintre băieţii noştri a sunat» şi mi-a spus ce văzuse acesta. Şi cum aveam un jurnal, mi-am dat seama că tipul de la patrula statală văzuse acelaşi lucru ca şi Bart şi Randy, şi în acelaşi timp. Aşa că mi-am dat seama imediat că era ceva real. Nu vreau să spun că înainte mă îndoisem de băieţii mei, dar acum aveam o probă în plus”.

Al Murray a confirmat şi că l-a însoţit pe

Bart Burns la capătul pistei, în locul în care în noaptea precedentă Burns şi Shade văzuseră 07-M-ul plutind la trei metri deasupra solului. „Am luat maşina de patrulare şi am mers pe pistă”, îşi aminteşte Murray. „Am stins farurile şi am stat acolo, sperând să se întâmple ceva. Mai întâi am văzut lumina roşie. Am crezut că era baliza rotativă a unui avion, dar nu clipea deloc. Era doar o lumină roşie rotundă, care se mişca într-un stil destul de dezordonat, cu schimbări de direcţie rapide. Apoi s-a îndepărtat şi a dispărut în spatele copacilor. După ce a plecat, m-am uitat la Bart şi el s-a uitat la mine, şi am spus: «Cred că ai văzut asta», iar el a răspuns: «Da, am văzut». La scurt timp după aceea, am văzut o lumină albă care înainta pe pistă, ca un obiect care merge atât de repede, încât nu poţi să-l

urmăreşti tot timpul. Asta s-a întâmplat de două ori. Ceva mergea exact în lungul pistei. Era ciudat, pentru că ştiam că în acel punct pista era închisă. Nu era folosită”.

Bart Burns şi Al Murray îşi amintesc amândoi celebritatea bruscă ce a urmat întâlnirilor lor terifiante.

„După ce am raportat incidentul”, îşi aminteşte Burns, „am ajuns în gura oraşului. Toată lumea ne arăta cu degetul şi râdea de noi. A fost nevoie de câteva săptămâni ca lucrurile să se potolească, dar chiar şi după aceea oamenii încă ne mai ironizau. Îmi doream să nu fi văzut nimic, înainte de întâmplare nu credeam în OZN-uri şi, ştiţi, pe oamenii care văzuseră astfel de lucruri îi consideram nişte ciudaţi. Acum eram şi eu un ciudat”. Al Murray a întâmpinat aceleaşi probleme, dar rolul lui

în întâmplare la adus în acelaşi timp în contact cu cineva care i-a oferit detalii total noi, ce întăresc legătura dintre OZN-urile de la Aerodromul Hunter al Armatei şi invazia din 1975.

„Eram în popotă şi luam micul dejun, când tipul acesta a venit la mine”, povesteşte Murray. „Voia să vorbească cu mine, dar a Spus: «Nu aici». Aşa că am ieşit afară şi, fiind un PM, m-am gândit că era posibil ca el să fi făcut ceva şi voia acum să raporteze. Dar tipul a spus: «M-am gândit că e posibil ca tu să înţelegi asta, după cele ce s-au întâmplat». Mi-a spus că îşi luase o slujbă parţială ca gadian în afara bazei – ceea ce făceau mulţi dintre băieţi * – şi că lucra acolo unde se construia o uzină electrică. Cred că era nucleară. Omul a spus că în prima noapte a luat legătura cu tipul

de la gardă care era acolo mai demult şi care i-a spus: „Ai grijă, se întâmplă nişte lucruri destul de ciudate aici”. Ei bine, tipul a început să-şi facă rondurile, mergând cu maşina în diverse puncte şi verificând că totul era în siguranţă. Şi mi-a-spus că a văzut acelaşi lucru ca şi Bart, un obiect alungit cu lumini, plutind deasupra copacilor, în preajma unor transformatoare. El a rămas împietrit, în camionul lui, iară să poată să se mişte. «Ce ai făcut?», l-am întrebat. Iar el a răspuns: «Am stat acolo până dimneaţă când am fost schimbat, iar apoi m-am dus la bază şi mi-am dat demisia».

Povestea este apocrifa şi nu are altă susţinere. Dar face legătura cu evenimente ulterioare, de care aceşti oameni nu aveau cum să ştie în 1973. În timp ce mărturiile lui

Bart

Burns şi Al Murray au ajutat la un progres în investigaţia despre întâmplările de la Aerodromul Hunter al Armatei, există câteva întrebări la care nu s-a putut răspunde cu cooperarea oficială a armatei. Jurnalele de la Hunter mai există? Armata continuă să investigheze, după intervievarea lui Burns, Shade şi Murfay? OZN-ul cerceta aerodromul înainte să se îndrepte spre o uzină cu energie nucleară?

Mai există cel puţin încă o legătură cu această poveste, care poate duce la câteva răspunsuri. În momentul în care sunt scrise aceste rânduri, *Sightings* nu a reuşit încă să dea de SP4 Randy Shade. Poate că ceea ce a însemnat vederea OZN-ului pentru Bart Burns poate reprezenta o parte a motivului pentru care Shade nu vrea să fie găsit.

„Povestea aceasta m-a schimbat”, spune Burns. „Înainte de ea, credeam că totul este science fiction, că nu există OZN-uri. Dar sentimentele mele personale în momentul întâlnirii au fost mai întâi teama de necunoscut şi apoi raţiunea mea a fost total bulversată, pentru că nu ştiam despre ce era vorba şi nu reuşeam să înţeleg. Acum am o altă părere despre OZN-uri. Există ceva dincolo de asta? Răspunsul meu este acum: *Da*. Există ceva acolo, dar nu ştiu ce anume”.

Intenţii clare

Bombe mari, OZN-uri mai mari

Obiectul reuşea cumva să schimbe numerele de ghidare ale rachetei. După spusele unui martor, racheta a trebuit scoasă şi reutilată, ca să poată fi Jacută din nou operaţională. Iar faptul că am găsit

această informaţie nu doar în cărţile despre OZN-uri, ci în nişte mesaje guvernamentale mi-a deschis mult ochii”.

Barry Greenwood, coautor la „Muşamalizarea

OZN”.

Pe întinderea Statelor Unite, o reţea subterană vastă de giganţi adormiţi stă pregătită: o reţea de siguranţă, formată din rachete nuclearele care sperăm că nu vom fi nevoiţi să le utilizăm niciodată. Aceste arme sunt întreţinute şi supravegheate douăzeci şi patru de ore pe zi de cei mai buni oameni ai armatei, iar America doarme liniştită ştiind că nimic nu poate compromite securitatea arsenalului nostru nuclear. Datorită imunităţii la lansări greşite – şi chiar şi la terorism, posibilitatea unui dezastru nuclear este de neconceput. Dar

există dovezi că cineva, sau mai bine zis *ceva,* s-a jucat" cu armele noastre nucleare, făcând de nefolosit sisteme presupus infailibile. Detaliile acestor incidente sunt îngropate adânc în dosare guvernamentale, dar unele informaţii s-au scurs în exterior, făcându-i pe mulţi cercetători OZN să creadă că guvernul ascunde nivelul propriei implicări în întâlnirea OZN potenţial cea mai ucigătoare din acest secol.

„Există probe serioase din care reiese că comunitatea de informaţii a Statelor Unite a fost implicată în cercetări OZN clandestine începând cu sfârşitul anilor 1940", spune Timothy Good, ufolog şi autor al cărţii *Above Top Secret* „Avem acum documente eliberate de Agenţia de Informaţii a Apărării U.K.) a F.B.I-ului, de FBI, de Agenţia de Securitate Naţională NSA), de Serviciile de

Informaţii ale Armatei, Marinei şi Forţelor Aeriene şi de Comisia de Energie Atomică, documente ce indică fără îndoială faptul că OZN-urile sunt tratate foarte serios, în spatelfe uşilor închise. Multe dintre aceste agenţii recunosc că ţin secrete informaţii în interesul siguranţei naţionale, iar o parte dintre aceste documente sunt păstrate la un nivel de deasupra celui strict-secret”.

Cercetările lui Timothy Good l-au condus pe acesta la câteva documente ce descriu incursiuni nepământeşti asupra sediilor de rachete nucleare, a depozitelor de arme nucleare şi a centrelor de cercetare nucleară. În cercetarea lui, ufologul Robert Hastings a descoperit şi el documente uluitoare care întăresc ideea existenţei unei conexiuni între OZN-uri şi domeniul nuclear. „Cercetarea mea s-a focalizat asupra

incidentelor referitoare la apariţia OZN-urilor în preajma unităţilor legate de arme nucleare, de la laboratoarele în care sunt create acestea – printre care şi Los Alamos, New Mexico – la uzine de construcţie a armelor nucleare sau la depozite de astfel de arme. Există o serie de hârtii ce indică faptul că OZN-urile, indiferent care ar fi fost. Motivul lor, au demonstrat un interes repetat faţă de sediile noastre cu arme nucleare. Documentele descriu detaliat prezenţa unor nave în formă de disc, ce sunt capabile atât să plutească pe loc, cât şi să execute manevre la mare viteză. Este clar că avem de-a face cu o tehnologie net superioară celei existente în Statele Unite, Rusia sau în orice alt loc de pe planetă”.

Sightings are în posesie o parte dintre aceste documente: un memorandum

autentificat al Departamentului Apărării, în care sunt descrise incursiuni ale OZN-urilor în trei centre diferite de arme nucleare, în toamna lui 1975. Bafry Greenwood, ufolog veteran şi editor al lui *Just Căuşe*, publicaţia oficială a lui CAUS Cetăţenii împotriva secretului OZN-urilor), a analizat documentele pentru cartea lui *Muşamalizarea OZN* (coautor cu Lawrence Fawcett). „În 1975, trecuseră şase ani de când guvernul declarase public că Proiectul Blue Book se încheiase. Guvernul nu ar mai fi trebuit să se ocupe de investigaţii în problema OZN-urilor”, a declarat Greenwood lui *Sightings.* „Dar oamenii nu ştiu că bazele militare continuau să aibă întâlniri cu OZN-uri şi că investigaţiile continuau, la acele baze”.

În octombrie şi noiembrie 1975, trei

baze ale Forţelor Aeriene ale SUA, fiecare având arsenal nuclear, au raportat întâlniri ciudate cu OZN-uri. Martorii oculari de la Baza Forţelor Aeriene Loring, Baza Forţelor Aeriene Wyrtsmith şi Baza Forţelor Aeriene Malmström au descris cu toţii cum OZN-uri aflate se pare sub control inteligent pluteau periculos în Apropierea complexelor de arme nucleare de mare securitate. Prima incursiune OZN raportată a avut loc pe 27 octombrie 1975. La Baza Forţelor Aeriene Loring, din Limestone, Mâine, făcând Departamentul Apărării să emită un memorandum în care se spunea că „OZN-urile au un interes clar faţă de această zonă de depozitare a armelor nucleare”. Baza este închisă acum. Pentru Forţele Aeriene, Loring este un dinozaur a cărui dispariţie se datorează sfârşitului războiului rece. Pentru

ufologi este un mijloc tăcut de reamintire a faptului că OZN-urile sunt printre noi şi că interesele lor sunt clare.

Pe la ora 8.00 p.m., un obiect zburător neidentificat a apărut deasupra depozitului nuclear de la Loring. Obiectul semăna cu un elicopter ca mărime, formă şi stil de zbor, dar atunci când turnul de control din Loring a încercat să ia legătura cu „elicopterul”, nu a primit niciun fel de răspuns. OZN-ul s-a învârtit deasupra depozitului de muniţii de la Loring timp de patruzeci de minute. Toate încercările de comunicare cu nava au fost inutile. În noaptea următoare, pe 28 octombrie 1975, OZN-ul s-a întors, mult mai aproape şi la altitudine mai mică. Observatorii de la sol au descris obiectul ca fiind oval, cu lumini albe şi portocalii. De data aceasta, a zburat deasupra depozitului

de muniţii la o altitudine estimată ca fiind sub treizeci de metri. După spusele lui Barry Greenwood, care a discutat cu unul dintre martorii oculari ai întâmplării de la Loring, acelui OZN i s-a alăturat după scurt timp un al doilea obiect, care a plutit la numai doi metri deasupra pământului, la capătul uneia dintre piste.

„3 aza Forţelor Aeriene Loring, aflată la capătul nordic al lui Mâine, era un complex de bombe nucleare”, explică Greenwood. „Unul dintre obiecte a zburat la sub treizeci de metri faţă de depozitul cu bombe, iar comandantul bazei a fost foarte îngrijorat din această cauză. Câţiva dintre oamenii lui au vrut să îndrepte un reflector spre OZN, dar comandantul a spus: „Nu, nu faceţi asta, pentru că nu vrem să fie orbit de lumină”, acest lucru putând duce la

prăbuşirea peste depozitul cu bombe şi crearea unui accident nuclear. Nu ştiau cum să reacţioneze. Cred că dacă publicul ar fi aflat la momentul respectiv, s-ar fi produs panică, dar armata a fost foarte eficientă în păstrarea secretului. Numai câteva articole de presă au apărut mai târziu, însă atunci alarma trecuse deja. Cu toate acestea, articolele i-au făcut pe Ufologi să cerceteze problema, iar noi am descoperit că amploarea incursiunilor a fost destul de mare”.

Conform unui raport din acea perioadă al Forţelor Aeriene, – scos de curând de sub secret, „Pătrunderea în zone sensibile în timpul întunericului a dus la implementarea Opţiunii de Securitate 3 în bazele noastre din nord”. Greenwood explică importanţa acestei directive: „Pentagonul a invocat

Opţiunea de Securitate 3 aşa încât la bazele Forţelor Aeriene din nord oamenii să fie pregătiţi, şi astfel toate bazele să fie în alarmă. În următoarele trei săptămâni, cel puţin douăsprezece baze militare americane şi canadiene au fost vizitate de obiecte zburătoare neidentificate, nave în formă de disc, care demonstrau inteligenţă şi un scop precis – iar unele dintre ele au fost zărite în zone foarte sensibile, cu arme nucleare”.

A doua incursiune cunoscută OZN-nucleară a avut loc la numai două zile după cele de la Loring. Pe 30 octombrie 1975 la Baza Forţelor Aeriene Wurtsmith, lângă Oscoda, Michigan, radarul bazei a raportat detectarea unui avion neidentificat care avansa spre bază cu o viteză extrem de Mare. Wurtsmith, închisă şi ea acum, era o bază SAC (o Legătură vitală pentru

Comandamentul Strategic Aerian ¿american) şi era deja de douăzeci şi patru de ore în alarmă, în urma directivei Opţiunii de Securitate 3. Pe radar, OZN-ul părea să se apropie repede. Un avion cisternă KE135 care zbura în zonă a fost alertat şi a prins şi el OZN-ul pe radar. Când membrii echipajului au stabilit contactul vizual, au spus că urmăreau o sferă portocalie strălucitoare enormă, dar nu au reuşit să ţină pasul cu ea. Viteza

OZN-ului a fost estimată între 200 şi 1.000 de noduri. Mai târziu, poliţia bazei a raportat că OZN-ul zbura la o altitudine foarte mică deasupra zonei de depozitare a armelor nucleare.

Unul dintre martorii oculari ai incursiunii de la Baza Forţelor Aeriene Wurtsmith a fost mecanicul civil Rick

Eberhardt. În 1975, Eberhadt locuia exact dincolo de poarta principală de la Wurtsmith. El este singurul martor ocular al incidentelor OZN-nucleare din 1975 care a acceptat să fie filmat în raportul de televiziune original al lui *Sightings.* Relatarea lui despre noaptea de 30 octombrie 1975 este o dovadă cutremurătoare despre cât de vulnerabil poate fi sistemul de apărare nucleară al Statelor Unite.

„În noaptea aceea am fost trezit de o lumină portocalie foarte puternică, ce intra prin uşile de sticlă. Era un portocaliu intens, strălucitor şi fluorescent. Nu am mai văzut niciodată un astfel de portocaliu, în toată viaţa mea. Lumina interiorul casei mele ca şi cum am fi aprins luminile. În primul moment am crezut că locuinţa luase foc, aşa

că-m-am dat jos din pat ca să cercetez. M-am dus la uşile de sticlă şi m-am uitat afară. Acolo plutea un obiect de formă ovală, mare şi strălucitor. Mi s-a părut că ar fi avut lungimea a trei terenuri de fotbal şi lăţimea a doua. Nu se auzea niciun zgomot, nicy măcar o şoaptă. A plutit deasupra bazei timp de trei sau patru minute, stând efectiv pe loc. Apoi s-a îndepărtat de bază, trecând brusc la o viteză foarte mare. Am văzut avioane F-16 zburând cus viteze mari, dar chestia asta a ţâşnit practic instantaneu, după ce plutise pe loc. A urcat şi a dispărut, cât ai clipi din ochi. Eram speriat şi nu-mi venea să cred ce văzusem”.

Rick Eberhardt nu este un observator lipsit de experienţă. El a lucrat timp de douăzeci de ani la avioane civile şi militare şi a văzut zilnic decolări şi aterizări la

Wurtsmith. „Lucrez acolo pentru o companie mare de marfa”, spune Eberhardt. „Lucrez la avioane 747, DE-8, DE-9, DE-10, LI0 – 11, toate avioane uriaşe. Acum ştiu că ceea ce am văzut în noaptea aceea nu era un avion. Nu era un 747. Niciun bombardier B-52. Nu era un avion cisternă KE-135. În anii ’70, erau multe nopţi în care stăteam afară, noaptea, şi urmăream avioanele B-52 şi cisternele întorcându-se, toate luminate ca nişte pomi de Crăciun. Dar mărimea lor nu se compară nici pe departe cu a obiectului pe care l-am văzut în noaptea aceea din 1975. Două dintre ele împreună nu ar fi fost suficiente. M-am gândit: «Văd un OZN», dar apoi mi-am spus că aveam halucinaţii”.

Cu toate acestea „câteva zile mai târziu, Eberhardt a aflat că nu avusese halucinaţii.

„Dădeam o mână de ajutor la restaurantul părinţilor mei, când am auzit un domn care bea acolo o ceaşcă de cafea cum explica prietenilor lui ce văzuse cu câteva nopţi înainte. Nu auzeam decât fragmente din ce spunea, aşa că l-am luat de-o parte şi am început să-l tachinez puţin, fără să-i spun ce văzusem, încercând să aflu dacă vorbea serios. Mi-a spus că a văzut un obiect portocaliu uriaş. A spus că l-a văzut zburând în direcţia bazei. După aceea i-am spus ce văzusem şi eu şi orele se potriveau aproape perfect. Aşa că acum ştiam că mai văzuse şi altcineva ce văzusem eu”.

Mărturia lui Eberhardt este importantă, pentru că martorii oculari militari nu au vrut să vorbească în faţa aparatului de filmat. Cu toate acestea, există documente militare scoase de sub secret care spun o

mulţime de lucruri despre zborurile OZN-urilor deasupra Bazei Forţelor Aeriene Loring, Bazei Forţelor Aeriene Wurtsmith şi în cele din urmă ale Bazei Forţelor Aeriene Malmström, din Montana. Incidentele din Montana sunt deosebit de cutremurătoare, pentru că OZN-urile nu numai

C-da 238 coala 7 că au zburat deasupra depozitelor de arme nucleare, dar se pare că au şi reuşit să neutralizeze temporar rachetele americane.

În 1975, Baza Forţelor Aeriene Malmström avea un număr secret de Instalaţii de Control al Lansării, în care se găseau rachete Minuteman echipate cu focoase nucleare. „Malmström era un complex de depozite cu rachete nucleare, rachete ICBM care puteau fi lansate împotriva oricărui stat care ne-ar fi atacat,

în orice moment. Întreaga bază era plină de astfel de instalaţii", explică Barry Greenwood. „Şi în prima săptămână a lui noiembrie 1975, la Malmström au avut loc câteva apariţii OZN în apropierea depozitelor de muniţii. Multe dintre aceste incidente au fost în mare parte incidente radar. Au fost şi câteva contacte vizuale, dar cele mai dramatice au fost cele urmărite pe radar. În unele cazuri, obiectele treceau de la o altitudine foarte mică – deasupra zonelor sensibile ale bazei – la altitudini extrem de mari, în numai câteva secunde".

„Forţele Aeriene nu au nicio explicaţie pentru aceste intruziuni. OZN-urile ajungeau în zone foarte, foarte sensibile ale bazei, producând mult îngrijorare. Într-un caz, o echipă de securitate a descris un obiect portocaliu, în formă de minge de

fotbal, care categoric nu era un avion convenţional şi care plutea foarte jos, deasupra unui depozit de rachete. La sosirea echipei, s-a îndepărtat foarte rapid. Oamenii nu au avut nici măcar timp să reacţioneze – şi nici să facă poze sau să cheme un avion în zonă”.

Apoi, pe 7 noiembrie 1975, s-a produs ceva inimaginabil. La depozitul de rachete nucleare de la Malmström cu numele de cod K-7, o forţă nevăzută a deteriorat sistemul infailibil de lansare a rachetelor. În acelaşi moment, în aceeaşi seară, senzorii electronici de securitate din jurul lui K-7 au fost acţionaţi. Echipa de

Alertă la Sabotaje de la Malmström a fost chemată şi a observat un obiect enorm, portocaliu şi strălucitor, care plutea deasupra depozitului. Unul dintre martorii

oculari a descris mai târziu OZN-ul ca fiind un disc portocaliu, strălucitor, de mărimea unui teren de fotbal. OZN-ul a fost urmărit şi pe radar, de NORAD. Au fost chemate două avioane interceptoare F-106 cu reacţie, care au ajuns acolo în câteva minute. Dar imediat ce au apărut acestea, OZN-ul s-a ridicat rapid la 70.000 de metri, a stat acolo puţin şi apoi a dispărut. În Unitatea de Control al Lansării, militarii au făcut o descoperire uluitoare. În timpul cât OZN-ul plutise deasupra lor, computerul focosului nuclear îşi schimbase cumva codul de lansare.

Greenwood explică: „Obiectul reuşise cumva să seb mbe numerele de direcţionare ale „rachetei. După spusele unuia dintre martori, racheta a trebuit să fie scoasă şi reechipată, pentru a deveni din nou

operaţională. Iar faptul că am găsit această informaţie nu numai în cărţile despre OZN-uri, ci şi în mesaje guvernamentale, mi-a deschis ochii. Am fost foarte surprins. Nu m-am gândit niciodată că poate exista o astfel de recunoaştere a neajutorării, cu privire la acel incident şi la altele din aceeaşi perioadă. Fiecare bază reacţiona năucită la cele ce se întâmplau, iar după câte ştiu eu, cauza acestor incidente nu a fost identificată niciodată, dar este sigur că în zonă zbura ceva ce nu-şi avea locul acolo”.

Pentru mulţi ufologi, incursiunile din 1975 sunt mai importante decât cea de la Roswell sau decât invazia din 1952. Richard Hall, fost director al NICAP, Comitetul Naţional de Investigare a Fenomenelor Aeriene, spune: „Motivul pentru care

aceste evenimente sunt atât de importante este acela că OZN-urile par interesate de armele nucleare. Şi aceste obiecte, pe care militarii le numeau „elicoptere misterioase”, au fost văzute şi urmărite pe radar cum zburau în zone unde nu aveau ce căuta. Bazele, din cauza semnificaţiei lor – capacitatea noastră masivă de ripostă – erau baze cu securitate ridicată, iar acest lucru este, de asemenea, important. Obiectele care zburau acolo puteau trece când voiau de sistemele noastre de apărare”.

Ufologul Robert Hastings crede că, orice ar fi fost elev navele acelea ciudate nu făceau parte din forţa de atac a sovieticilor sau a altor ţări. „Eu cred, în primul rând, că descrierea navelor sugerează că avem de-a face cu ceva nepământesc. Iar dacă

acceptăm asta, întrebarea este: «De ce sunt ele interesate de sediile legate de arme nucleare?» Deşi unii cercetători descriu o imagine terifiantă a extratereştrilor, care complotează o evoluţie viitoare spre un război intergalactic, Hastings este mai optimist în evaluarea făcută de ele incursiunilor din 1975. „O ipoteză este că cei care pilotau acele nave erau interesaţi, din motive necunoscute nouă, de viitorul omenirii şi au vrut să demonstreze că au capacitatea şi dorinţa de a impune renunţarea la armele de distrugere ce pun în pericol viitorul Pământului”.

Barry Greenwood spune: „Chiar dacă îndepărtezi orice referire la o implicare extraterestră, tot avem de-a face cu o serie de incursiuni importante asupra bazelor militare aflate pe o distanţă de cinci mii de

kilometri în lungul graniţei SUA-Canada. Cine are banii ca să poată face aşa ceva? Cine ar fi vrut să rişte să se infiltreze la acele baze, atunci când nu exista nimic care să justifice o activitate teroristă? Nimic nu sugerează motivul acestor incidente, iar militarii sunt de aceeaşi părere. Nu au tras nici ei nicio concluzie referitor la cele întâmplate”.

Greenwood, Good, Hastings şi mulţi alţii cred că extinderea conexiunii OZN-arme nucleare este probabil mult mai mare decât cele trei evenimente din 1975 despre care există documente. Ei sunt frustraţi de refuzul guvernului de a face publice miile de pagini adiţionale de documentaţie, despre care ei cred că există, referitor la acest subiect. „Armata este responsabilă de apărarea ţării”, spune Greenwood. „Dacă ei

nu ştiu ce zboară pe deasupra noastră, eu cred că trebuie puse nişte întrebări serioase. Şi au fost întrebaţi, dar cred că încă nu au nişte răspunsuri corecte".

„Eu cred că există informaţii, cu implicaţii şi de o importanţă extraordinară", este zpărerea lui Hastings. „Cred că este nevoie ca oamenii să fie anunţaţi că astfel de evenimente au avut loc în spaţiul aerian şi pe pământul american. Nu cred că guvernul trebuie să aibă dreptul de a decide, an după an, ce este bun pentru noi şi ce este bine ca americanii să ştie sau să nu ştie despre OZN-uri. Eu cred că acest fenomen există. La scară mondială. Are probabil origine extraterestră şi pare să sugereze că este hotărât să intervină în arena omenirii, în acest moment al istoriei noastre. Părerea mea este că, mai devreme

sau mai târziu, este necesar să se adopte o politică de informare a publicului, prin care să se arate că aici nu este vorba de science-fiction. Nu sunt poveşti. Nu este Hollywood. Este realitate

CONTACT

Neidentificat în Exeter

Congresul recunoaşte că apariţia OZN-ului nu are nicio explicaţie *în Vietnam au fost momente în care credeam că o să mor Dar, sincer să fiu, asta nu m-a preocupat nici pe jumătate cât ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, în Exeter. Nu vă mint. Chestia aia m-a speriat de moarte.*

Norman Muscarello, martor ocular.

La peste treizeci de ani de la întâlnirea cu OZN-ul, Norman Muscarello încă mai are coşmaruri. Nu e vorba doar de amintirea imensităţii navei, a modului în care executa

manevre pe cer sau a strălucirii ei stacojii sinistre. Ceea ce-l sperie pe Muscarello este necunoscutul. El nu va şti niciodată ce a văzut sau de unde venea acea navă nepământească, pentru că atât Forţele Aeriene ale SUA, cât şi Congresul au recunoscut că obiectul văzut de Muscarello deasupra Exeter-ului, în New Hampshire, în primele ore ale dimineţii de 3 septembrie 1965, este şi va rămâne, pentru totdeauna, neidentificat.

Înainte de 3 septembrie 1965, înainte de OZN, presă şi armată, Exeter, New Hampshire, era o comunitate liniştită tipică din New England. „Era frumos pe vremea aceea”, îşi aminteşte Norman Muscarello. „Era considerat unul dintre primele trei oraşe din Statele Unite, ca frumuseţe, curăţenie şi siguranţă. Puteai să-ţi laşi

cheile în maşină. Îţi puteai lăsa casa descuiată şi să pleci liniştit la serviciu. Când veneai acasă, găseai un bileţel pe frigider, prin care vecinul te anunţa că împrumutase o bucată de pâine. Îmi aduc aminte că puteai să-ţi iei sacul de dormit, duminica, să mergi cu el pe Route 90 şi să tragi un pui de somn, fără să-ţi faci griji că vei fi călcat de vreo maşină”. Apoi a venit ziua de 3 septembrie 1965, duminică, ora două dimineaţa, când totul s-a schimbat pentru Muscarello. Şi asta s-a întâmplat atunci când a apărut în oraş „chestia aceea”, cum o numeşte el.

Muscarello avea optsprezece ani. Fusese în Amesbury, să-şi viziteze prietena, şi se întorcea pe jos, pe cei douăzeci de kilometri până acasă, în Exeter. Nu făcea autostopul, pentru că nu trecea nimeni pe acolo. Când a

trecut peste ultimul deal, înainte ca drumul să intre în oraş, Muscarello a avut impresia că vede o strălucire ciudată deasupra unui magazin, dar nu i-a acordat prea mare atenţie. Gândindu-se după aceea, şi-a spus că acela fusese începutul apropierii OZN-ului de Exeter. Câteva minute mai târziu, o sferă enormă cu lumini roşii şi albastre a apărut parcă din neant.

„Traversam un câmp al fermei familiei Dining, când chestia aceea a trecut rapid pe deasupra copacilor şi a apărut deasupra casei familiei Russell, speriindu-mă de moarte. Nu am ştiut ce era, dar era mare cât o casă, cu o tentă albastră şi lumini care clipeau, într-o succesiune aleatoare”, spune Muscarello. Îşi aminteşte că a auzit câţiva câini lătrând, caii nechezând în grajduri, iar apoi a urmat o tăcere copleşitoare, sinistră.

„Asta m-a şocat”, îşi aminteşte Muscarello. „Nu se auzea niciun sunet. Chiar şi greierii îşi încetaseră gălăgia – iar greierii nu se opresc degeaba aşa, brusc. Ceva i-a speriat, şi ceva m-a speriat şi pe mine”. Muscarello spune că s-a aruncat într-un şanţ plin cu frunze şi s-a ascuns de OZN-ul imens.

„Se rotea de colo-colo, se fâţâia, se agita. Nu-mi dădeam seama ce era, dacă era metalic sau din alt material. Nu avea o siluetă clară. Luminile erau prea puternice. Nu distingeam o anumită formă. Iar apoi a pornit spre est. L-am privit până a dispărut, luminile scăzând în intensitate, la fel ca atunci când se strică un televizor vechi şi luminozitatea devine din ce în ce mai slabă. Aşa s-a întâmplat. Eram năucit şi am stat acolo o vreme, apoi m-am dus la casa familiei Russell şi am bubuit în uşă. S-au

aprins luminile de la etaj, dar nu a răspuns nimeni. Atunci am alergat în mijlocul drumului şi am ridicat mâinile în sus. Mi-am spus: „Următoarea maşină care trece pe aici ori mă calcă, ori mă duce la secţia de poliţie”.

Şoferul din prima maşină care a apărut de dincolo de deal îl cunoştea pe Muscarello. „I-am spus: «Trebuie să ajung la secţia de poliţie. Te rog, du-mă acolo. Nu pot explica despre ce e vorba». Asta e tot ce am putut să-i spun. Iar el a zis: «în regulă. Norman, nicio problemă». M-a dus la secţia de poliţie şi când am intrat am văzut că en de serviciu Scratch Tolland. Numele lui real era Reginald, dar toată lumea îi spunea Scratch. Cred că din cauza puloverelor pe care le purta. I-am povestit lui Scratch exact ceea ce văzusem. I-am spus totul, iar el mă

privea cu o expresie consternată. Nu mi-am dat seama că i se raportase acelaşi lucru înainte să ajung eu acolo”.

Exeter avea doi poliţişti de patrulă în acea noapte. Unul dintre ofiţeri, Eugene Bertrand, tocmai luase o declaraţie unei femei pe care o găsise stând în maşina ei, năucită. Ea pretindea că o minge roşie de foc îi urmărise maşina şi apoi dispăruse. „Aşa că atunci când Gene a venit la secţie, i-am spus acelaşi lucru pe care i-l povestisem lui Scratch”, continuă Muscarello, „iar el a zis: «Hai să mergem». Era cam două şi jumătate – trei dimineaţa acum, şi el m-a dus. Exact la câmpul unde văzusem OZN-ul. Am coborât din jeep şi am mers pe marginea câmpului, iar în clipa aceea David Hunt, celălalt ofiţer în patrulă, a oprit jeep-ul lui în spatele nostru. A deschis portiera,

cu microfonul în mână şi a început să ne ironizeze, făcând remarci glumeţe, de genul: «Câte beri ai băut în noaptea asta?». Şi îl tachina pe Gene. Iar în clipa aceea, «chestia» aia a apărut din nou. A apărut deasupra liniei copacilor, s-a oprit şi a stat acolo vreme de cinci minute. Apoi, *vuuum,* a dispărut. Asta era suficient ca să bage groaza în oricine”.

Nortoan Muscarello şi cei doi poliţişti au fost intervievaţi mai târziu de Raymond Fowler, un ufolog recunoscut, care la momentul incidentului era investigator tehnic pentru NICAP, principala organizaţie de urmărire a OZN-urilor din acea vreme. „Ceea ce mi s-a părut interesant la acest caz era faptul că un obiect mare cât un hambar fusese văzut de martorii peulari de la o distanţă de o sută cincizeci de metri,

Asta era categoric o întâlnire de aproape de prima mână. Multe dintre apariţiile cu care aveam de-a face erau discuri văzute la mare distanţă. Aceasta era o întâlnire apropiată era relatată de martori credibili. Forţele Aeriene erau interesate de caz, în consecinţă şi NICAP era interesat”. Vezi foto 15).

Raymond Fowler îşi aminteşte versiunea ofiţerului Bertrand în legătură cu întâlnirea de la Exeter: „Mi-a spus că ieşiseră pe câmp, când Norman a strigat: „Uite. Vine iar!”. Şi deasupra vârfurilor copacilor a apărut un obiect care venea direct spre ei, cu nişte lumini roşii puternice. Prima reacţie a lui Bertrand a fost să se lase în genunchi şi să-şi scoată revolverul – apoi însă s-a răzgândit, când obiectul s-a apropiat. Spune că era mare cât un hambar

şi lumina tot câmpul. Caii au început să tropăie şi să necheze, iar câinii să urle. Obiectul făcea nişte manevre fantastice. A făcut câteva viraje în unghi drept şi apoi a plecat”.

Muscarello, Bertrand şi Hunt au rămas în picioare pe câmp, privind cu ochii mari spre cerul gol. „Era ca şi cum totul se întâmplase în câteva secunde”, îşi aminteşte Muscarello. „Ofiţerii de poliţie au văzut acelaşi lucru pe care-l văzusem şi eu, şi mă bucur că s-a întâmplat aşa. Mă bucur că am fost acolo cu Gene şi David Hunt, pentru că, dacă nu ar fi existat aceşti martori, acum aş fi fost considerat nebun. Un investigator, alt ufolog şi expert în apariţia de la Exeter, Peter Geremia, atestă sinceritatea şi credibilitatea martorilor. „I-am pus întrebări lui Morman şi nu am nici cea mai mică

îndoială că spunea adevărul”, / afirmă Geremia. „Eugene Bertrand nu vorbea prostii. A vrut să-mi spună categoric că ceea ce văzuse era inexplicabil, dar nu numea acel obiect OZN, în sensul de navă extraterestră. Doar a descris ceea ce văzuse. Nu-ţi poţi dori un martor mai bun de atât, un tip credibil, cu o reputaţie excelentă”.

După întâlnirea cu OZN-ul, Muscarello şi Bertrand s-au întors la secţia de poliţie din Exeter. La scurt timp după aceea, o telefonistă din New Hampshire a sunat ca – să-l informeze pe Scratch Toland despre un apel pe care-l primise se la un bărbat care pretindea că fusese urmărit de un obiect cu lumini roşii clipitoare. Operatoarea a spus că bărbatul ceruse poliţia, dar apoi închisese, înainte ca ea să-i poată face

legătura. Mai târziu, Raymond Fowler a luat interviuri de la şase oameni diferiţi care văzuseră cu toţii OZN-ul din Exeter. „După ce obiectul a plecat de pe câmp, a fost zărit cam la treizeci de kilometri depărtare”, spune Fowler. „Un învăţător, o persoană foarte credibilă, se întorcea acasă de la Essex la Ipswich, pe Route 133, şi când a ajuns în vârful dealului, a simţit electricitate statică, iar părul de pe cap şi braţe i s-a ridicat brusc. Apoi, când a coborât dealul, a văzut în stânga lui, plutind chiar lângă drum, un obiect rotund cu orificii strălucitoare. Spunea că a fost atât de speriat încât a ieşit de pe drum”.

OZN-ul plecase, dar efectele vizitei lui în Exeter abia începeau. Norman Muscarello îşi aminteşte scena din faţa casei lui, din zori. Atunci a început balamucul. Oamenii

îmi tot băteau la uşă. Dacă nu erau vecini, atunci era presa. Iar apoi am auzit o bubuitură la uşă şi de data asta erau Forţele Aeriene. Un maior şi un locotenent, care avea o servietă legată cu cătuşe de mână, au intrat în bucătăria mamei mele. Maiorul a spus: «Unde e Norman?» şi apoi a intrat direct în camera de zi. «Tu», mi-a spus el. «Să taci din gură. Să nu mai spui nimic. Altfel îţi transform viaţa într-un iad». Încerca să-mi spună că nu văzusem nimic. Iar eu nu înţelegeam asta. Eram un puşti, abia ieşit din liceu, şi nu ştiam ce se întâmpla. Ce căuta tipul acela acolo? De ce îmi spunea să tac? De ce le era teamă?”

Într-un interviu ulterior cu mama lui Norman Muscarello, Raymond Fowler avea să afle detaliile care ar fi putut să explice furia maiorului. „Mama lui Norman mi-a

spus că unul dintre ofiţerii din Forţele Aeriene avea o mapă legată de mână”, îşi aminteşte Fowler. „Ea – i-a oferit cafea, iar bărbatul şi-a desfăcut mapa, a pus-o pe bufetul din bucătărie şi a intrat în camera de zi. În timp ce fierbea apa pentru cafea, doamna Muscarello a început să se uite prin mapă şi a văzut nişte fotografii, care păreau diferite tipuri de urme imprimate, zone de aterizare legate de OZN-uri. Atunci a intrat locotenentul, şi când a văzut-o uitându-se în mapă, a luat-o la rost”.

Pentru Norman Muscarello, cuvintele dure ale locotenentului au fost picătura care a umplut paharul. El îşi aminteşte: „Tipul ţipa efectiv la mama mea. Şi atunci m-am enervat. Le-am spus: «Ieşiţi dracului de aici. Asta e tot. M-am săturat». Credeam că explodez. Mă mândream că eram destul de

deştept şi că înţelegeam ce se întâmpla în jurul meu, dar acum văzusem ceva ce nu era pământesc, şi asta nu când mă uitam la televizor”.

Deşi identitatea maiorului şi locotenentului sunt în continuare necunoscute, Raymond Fowler a putut să confirme că doi ofiţeri din Forţele Aeriene din apropierea Bazei Forţelor Aeriene Pease (aflată la douăzeci şi cinci de kilometri de Exeter) au vizitat într-adevăr oraşul pe 4 septembrie 1965. JPease a trimis un maior şi un locotenent, pe data de patru, iar ei au întrebat poliţia dacă pot păstra secretul asupra informaţiilor lor despre OZN. Dar poliţia a spus ofiţerilor din Forţele Aeriene că un reporter de la *Manchester Union Leader* fusese deja acolo şi aflase toată povestea. Forţele Aeriene l-au trimis pe

locotenent în oraş să cumpere toate ziarele cu povestea despre OZN, ceea ce mi se pare ridicol. Apoi ofiţerii s-au dus la faţa locului să investigheze, întrebându-i pe fermieri dacă vacile lor dau tot atât de mult lapte, iar găinile fac la fel de multe ouă. Şi se zvoneşte că au investigat o zonă arsă de pe câmp şi apoi i-au cerut lui Carl Dining să are câmpul cu buldozerul”.

Prima declaraţie publică a Forţelor Aeriene cu privire la OZN-ul de la Exeter spunea prea puţine ca să liniştească comunitatea din ce în ce mai îngrijorată. „Comandantul Bazei Forţelor Aeriene de la Pease, în încercarea lui de a da o explicaţie apariţiei OZN-ului, a organizat o conferinţă de presă seara, exact în câmpul în care fusese văzut obiectul”, povesteşte Fowler. „S-au adunat destul de mulţi oameni acolo

şi el le-a spus: „Ei bine, explicaţia care ni se pare cea mai raţională este că a fost vorba de luminile de la Peasc. Aşa că voi cere să fie aprinse luminile acolo şi vreau ca toată lumea să se uite în acea direcţie. Veţi vedea că au fost doar luminile de la Baza Forţelor Aeriene Pease”. Şi toată lumea s-a uitat, el a luat legătura cu Pease şi cei de acolo au aprins luminile. Şi nimeni nu a văzut nimic”.

În întregul New England se făceau tot mai multe speculaţii cu privire la originea extraterestră a OZN-ului roşu uriaş, dar Raymond Fowler este mai temperat în judecata lui. „Muscarello a văzut un obiect mare cât un hambar, care zbura în linişte, cu lumini roşii clipind în diverse secvenţe şi care era controlat de ceva inteligent. Obiectul a demonstrat acest control inteligent prin manevrele lui şi prin faptul

că a urmărit anumite lucruri. Se poate presupune că a fost o navă extraterestră sau ceva dintr-o altă dimensiune. Dar dacă este să tragi o linie şi să te uiţi la tot ce s-a spus, vezi că este vorba de un obiect zburător neidentificat care nu era făcut de om”.

După fiasco-ul conferinţei de presă de la locul original, Forţele Aeriene au pretins că se lansase; o investigaţie temeinică asupra OZN-ului de la Exeter. Conform unei scrisori către Departamentul de Poliţie din Exeter, scrisă de maiorul Forţelor Aeriene ale SUA Hector Quintanilla Jr, pe vremea aceea şef al Proiectului Blue Book, „Investigaţia şi evaluarea locului indică o posibilă asociere cu operaţiunea «Big Blast» a Forţei Aeriene a 8-a. Pe lângă avioanele din această operaţiune, în aceeaşi perioadă zburau în

zonă cinci avioane B-47... Cum erau multe avioane în acea zonă, presupunem că obiectele observate... ar putea fi asociate cu această operaţiune militară aeriană". O altă scrisoare de la Pentagon, scrisă de locotenent-colonelul USAF John P. Spaulding, sugerează drept cauză a viziunii o operaţiune de realimentare: „Zonele de realimentare «Fur Trapper» şi «Down Date» sunt controlate prin Baza Forţelor Aeriene Loring şi sunt localizate deasupra ariei în care a fost văzut OZN-ul".

Ca răspuns la aceste explicaţii „oficiale", Eugene Bertrand şi David Hunt i-au scris maiorului Quintanilla: „După cum vă puteţi imagina, am fost subiectul multor ridiculizări, de când Pentagonul a făcut publică «evaluarea finală» a întâmplării noastre... Cum unul dintre noi Bertrand) a

fost în Forţele Aeriene timp de patru ani, angajat în operaţiuni de realimentare cu tot felul de aparate militare, este imposibil să fi confundat ceea ce am văzut noi cu vreun tip de operaţiune militară, indiferent de altitudine. Totodată, suntem siguri că nu a fost un elicopter sau un balon. Imediat după ce obiectul a dispărut, am văzut la mare altitudine ceva ce era probabil un B-47, dar acesta nu avea nicio legătură cu obiectul văzut înainte... Am aprecia amândoi foarte mult dacă ne-aţi ajuta să eliminăm concluzia posibilă trasă de unii oameni, conform căreia: a) am fi inventat povestea sau b) am fi nişte observatori incompetenţi. Suntem siguri că înţelegeţi poziţia în care ne aflăm".

Indiferent dacă Forţele Aeriene au înţeles sau nu poziţia în care erau Bertrand şi Hunt, explicaţia lor s-a schimbat puţin.

Deşi a continuat să susţină că martorii de la Exeter văzusefji probabil un avion militar, Pentagon-ul a dat o declaraţie suplimentară, sugerând că OZN-ul fusese o planetă sau o stea. „Oricine a locuit în zona de coastă a New Hampshire-ului a văzut avioane realimentând, iar acestea realimentează de obicei la 10.000 de metri altitudine”, spune cercetătorul în povestea OZN-ului din Exeter, Geremia. „Acest fapt nu va face un tânăr să se ascundă pentru că îi este frică să nu fie lovit de o cisternă

— LII –

zburătoare. Iar explicaţia stelelor clipitoare nu poate fi un răspuns pentru cele văzute. Forţele Aeriene au pierdut mult din credibilitate, propunând aceste răspunsuri ridicole”.

Raymond Fowler e de acord. „Să spui

oamenilor că văzuseră stele, planete sau avioane. Era un caz clasic de martori credibili, care au văzut de aproape un obiect pe care nu l-au putut identifica. Iar Forţele Aeriene susţin că nu a fost nimic ciudat”. De fapt, acea explicaţie incompletă şi fără sens a Pentagonului referitor la această apariţie şi a altora care au urmat curând după aceea sunt cele care aveau să-l convingă pe congresmanul Gerald R. Ford să ceară o audiere specială a Congresului în privinţa modului în care Forţele Aeriene abordau investigaţiile OZN-urilor.

„După incidentul de la Exeter”, explică Fowler, „publicul era neliniştit în legătură cu ceea ce făcuseră Forţele Aeriene. Congresmanul Ford şi alţi oameni din Congres erau de părere că Forţele Aeriene nu se ocupau aşa cum trebuia de problema

OZN-urilor, pentru că ei primeau plângeri de la oameni. Toate birourile OZN de la toate bazele aveau o listă cu ce să spună publicului: stele, planete, baloane meteorologice şialele. Adică să inventeze orice, numai ca să scape de insistenţele publicului. Ei nu voiau în niciun caz audieri ale Congresului, pentru că asta ar fi scos la iveală faptul că era vorba de ceva ce viola spaţiul nostru aerian, ceva asupra căruia ei nu aveau niciun control”. Totuşi, pe 5 aprilie 1966, la presiunea publicului, au început audierile în faţa Comitetului Serviciilor Armate al Congresului.

„Raportul meu în privinţa OZN-ului de la Exeter a fost prezentat membrilor Congresului şi ei l-au discutat”, spune Fowler. „Forţele Aeriene au dat înapoi şi au recunoscut că obiectul era neidentificat şi

că fusese neidentificat încă de la început. Pentru armată, neidentificat înseamnă că nu ştim ce este sau de unde vine, şi că nu avem control asupra situaţiei”.

În timp ce această recunoaştere din partea Forţelor Aeriene era o victorie pentru Raymond Fowler şi NICAP, nu a făcut mare lucru în satisfacerea temerii sâcâitoare şi stânjenelii care continuă să-l chinuie pe Norman Muscarello. Recunoaşterea oficială a Congresului că el nu era nebun, beţiv sau ignorant nu a fost o consolare. „Gene şi cu mine eram amândoi membri ai Legiunii aici, în oraş. Şi încă mai suntem ironizaţi pe tema asta. Au trecut peste treizeci de ani şi tot o mai păţesc. Sunt rănit şi furios, pentru că nu aveam ce face în legătură cu acea apariţie. Am văzut ceea ce am văzut şi, dintr-odată, am ajuns

nebun. Aş vrea să nu se fi întâmplat niciodată. Să fi continuat să trec prin viaţă în paşi de vals. Sincer, au fost prea multe necazuri, prea multă sâcâială şi probleme, prea multe coşmaruri. Şi nici măcar nu ştiu ce mi s-a întâmplat”.

C-da 238 coala 8

1987 – prezent

OZN-uri pe Tărâmul Sfânt

O navă de foc de proporţii biblice se întoarce

Mulţi oameni serioşi care au studiat OZN-urile din întreaga lume au ajuns la concluzia că Biblia este o poveste cu OZN-uri convingătoare.

Barry Chamish, jurnalist

Legendara prăbuşire a unei farfurii zburătoare lângă Roswell, New Mexico, în 1947 este poate cel mai faimos şi mai

cunoscut eveniment legat de OZN-uri dar, după spusele multor ufologi, categoric nu este primul – ci s-a petrecut chiar la câteva milenii după primele apariţii. De decenii întregi, cercetătorii analizează posibilitatea ca multe inscripţii antice şi pasaje din Vechiul Testament să fie de fapt dovezi documentare ale întâlnirilor din antichitate cu OZN-uri şi ale contactelor extraterestre din era precreştină.

„Oricine citeşte Biblia şi o priveşte ca pe un document istoric îşi poate da seama că oamenii din vechiul Orient Apropiat nu cunoşteau ceea ce noi numim astăzi OZN-uri”, spune Zecharia Sitchen, ufolog istoric şi autor al cărţii *Stairway to Heaven*, un studiu al apariţiei OZN-urilor în vremurile vechi. „Diferenţa dintre acele vremuri şi cele de astăzi este că ei nu le numeau OZN-

uri. Pentru oamenii din antichitate, navele nu erau neidentificate. Ei credeau că ştiu foarte clar ce erau acele nave şi cine zbura cu ele. Ei credeau că erau pilotate de zei. Astăzi, noi le spunem extratereştri”.

Barry Chamish este un jurnalist şi autor israelian care a studiat şi legăturile dintre Vechiul Testament şi ufologia modernă. El a abordat subiectul încercând să expună drept ridicole teoriile lui Sitchen şi ale altora. În loc de asta însă, Chamish a fost fascinat de paralelele ciudate dintre e scrierile şi desenele vechi şi apariţiile OZN din ziua de azi. „După ce am citit scripturile evreieşti de la cap la cap, am ajuns la concluzia că coloanele de-fiim, norul care i-a scos pe evrei din Egipt, vârtejul care l-a înghiţit pe Zaharia, maşinăria lui Ezechiel, şi toate celelalte, mergând până la profeţi,

aveau de fapt legătură cu OZN-urile. Am ezitat mult înainte să trag această concluzie. Numai după multe cercetări am acceptat eventualitatea că este posibil ca poporul evreu să fi fost ghidat de forţe din afara acestei planete”. Vezi Foto 16).

Este o provocare controversată să încerci să interpretezi Biblia, încercare ce se află, incontestabil, la limita cercetării ufologilor. Totuşi, o apariţie recentă a OZN-urilor şi unele presupuse contacte în Israel au făcut întreaga comunitate a ufologilor să sară în sus. În ajunul mileniului trei, au fost raportate OZN-uri într-o rată alarmantă. De fapt, pe Tărâmul Sfânt, au fost raportate în ultimii zece ani mai multe apariţii de OZN-uri şi contacte cu extratereştrii decât în ultimele zece secole. „Oamenii care au studiat cu seriozitate OZN-urile au ajuns la

concluzia că îngerii din Biblie se întorc şi că aceştia sunt extratereştrii din Israelul de azi”, spune Chamish.

Când a început să examineze legătura dintre inscripţiile vechi şi ozenistica modernă, Barry Chamish a făcut o descoperire ciudată. „În timp ce făceam cercetări pentru cartea mea”, spune Chamish, „am remarcat că singura menţionare publică a unor OZN-uri în Israel în vremurile moderne era din 1952. Au fost două astfel de evenimente lângă Haida. Asta este tot ce am putut să descopăr, înainte de apariţia din Shikmona, din 1987”. Shikmona este o plajă la Marea Mediterană, exact lângă oraşul Haifa, în Israel. Evenimentul OZN care a avut loc acolo pe 28 septembrie 1987 este considerat „Roswel”-ul Israelului, actul iniţial a unei invazii OZN ce continuă

şi în prezent.

„Este seara de Rosh Hashanah, Anul Nou evreiesc, 1987”, explică Chamish. „Ami Achrai, un mecanic auto, se întoarce de la Tel Aviv acasă, în Qiryat Bialik, lângă Haifa. Ami vede deasupra plajei Shikmona un obiect roşu zburând pe cer, plutind şi coborând rapid”. Pentru Ami Achrai a fost o întâmplare ce i-a schimbat viaţa, el simţind că nu este o simplă coincidenţă faptul că a văzut nava în timpul zilelor Ajunului evreiesc. „În seara aceea eram între Rosh Hashanah şi Yom Kippur, cum se numeşte ziua pocăinţei şi întoarcerii la Dumnezeu”, spune Ami Achrai. „Eram în drum spre casă, pe la 10.25 seara, când am văzut un obiect plutind cam la zece metri deasupra solului şi scoţând scântei cam de opt metri diametru, care se învârteau în sens antiorar

în jurul obiectului. Sub ele era un punct roşu strălucitor. Spre mine veneau nişte fascicule uriaşe de lumină, ca şi cum aş fi fost reperat de acel obiect. Se auzea un zgomot puternic de aer agitat, ca şi cum un elicopter era gata să se prăbuşească. Am coborât din maşină ca să văd mai bine şi următorul lucru de care-mi aduc aminte este că mă depărtam cu maşina de plajă, privind obiectul care cobora şi urca, la mare depărtare. Nu-mi amintesc o parte a acei întâmplări. Văd doar punctul roşu şi apoi, după câteva minute, cum zbura mult deasupra pământului. Am mers acasă şi i-am povestit soţiei mele. A râs de mine”.

Achrai îşi aminteşte că a fost extrem de tulburat de acele evenimente şi de scepticismul familiei sale. Mai întâi a încercat să treacă peste această întâmplare,

spunându-şi că fusese un asteroid sau o cometă. Dar ceva continua să-l sâcâie – ceva îl atrăgea mereu spre scena întâmplării, după cum spune Achrai. El crede că a găsit, la lumina zilei, urme uimitoare ale trecerii OZN-ului. „Când m-am întors la Shikmona, pământul deasupra căruia văzusem OZN-ul era vizibil ars, şi mai erau şi pietre roşii şi alte lucruri ce păreau topite. Zona arsă avea conturul unei forme simetrice. Toată acea parte semăna cu o ştampilă pe o foaie de hârtie”, îşi aminteşte Ajehrai. „Brusc, am început să simt dureri în braţe, iar ochii îmi erau plini de lacrimi. M-am simţit foarte rău în noaptea aceea şi timp de trei zile a trebuit să stau acasă, pentru că simţeam unde electrice prin tot corpul”.

Fofma arsă de pe plaja Shikmona a atras atenţia întregii naţiuni. Observatorii care au

venit acolo au văzut în interiorul formei o siluetă ciudată care a fost considerată o dovadă că OZN-ul fusese nu numai extraterestru, dar şi pilotat de cineva. „Erau dovezi ale unei călduri intense”, explică Barry Chamish, „iar nisipul şi vegetaţia arse aveau forma unui OZN. În colţul din dreapta am observat silueta clară a unui astronaut în faţa a ceva ce semăna cu un tablou de bord”. Vezi Foto 17). Pe lângă forma de neşters din nisip; care este încă vizibilă în momentul în care sunt scrise aceste rânduri, testele făcute la locul respectiv au indicat că şi pământul căpătase proprietăţi anormale. Inginerul electronist Avi Grief pretinde că a descoperit că solul şi nisipul de la locul OZN-ului şi din jurul acestuia au proprietăţi magnetice mai puternice de 674 de ori decât restul plajei.

O echipă de la *Sightings* a colectat probe din pământul ars de pe plaja Shikmona şi le-a trimis biofizicianului dr. Williams C. Levengood, pentru o analiză detaliată. Dr. Levengood, care este bine cunoscut pentru studiile sale asupra mutaţiilor biologice în cadrul cercurilor de iarbă, a descoperit că pământul din jurul presupusului loc de aterizare de pe plaja Shikmona arc câteva caracteristici inexplicabile. „De-a lungul anilor am văzut multe anomalii şi alterări ale plantelor şi solului, dar aceasta era ceva nou”, spune dr. Levengood despre probele de la Shikmona. „Am descoperit schimbări uluitoare în proporţiile elementelor. De exemplu, cantitatea normală de zinc crescuse de 104 ori, în timp ce alte elemente rămăseseră absolut. La fel”. Dar aceste descoperiri

pălesc în comparaţie cu ce a găsit doctorul Levengood în timp de se pregătea să facă o fotografie la microscop uneia dintre probele de sol.

„Ca să fac acea fotografie a trebuit să folosesc o lumină de intensitate destul de mare”, explică doctorul Levengood. „În timp ce reglam aparatul ca să obţin unghiul corect pentru fotografie, spre uimirea mea* solul a început parcă să se topească. Am descoperit că exista o peliculă foarte fină de hidrocarbură ce acoperea solul, şi care avea un punct de topire foarte scăzut. După aceea am consultat un geofizician şi el mi-a spus că nu există nicio explicaţie. Aşa ceva nu există în natură. Nu există nicio modalitate naturală prin care acea hidrocarbură să ajungă să acopere solul”.

Oare OZN-ul de la Shikmona şi locul de

aterizare sunt nişte falsuri foarte minuţioase? Ufologii insistă că probele erau prea sofisticate ca să fi fost măsluite chiar şi de cei mai buni şi inventivi artişti în efecte speciale. Ami Achrai spune că el e sigur că nu a fost o înşelătorie, pentru că el continuă să sufere efectele fizice şi crede că a câştigat nişte puteri supranaturale, în urma acelui contact OZN. „Din ziua aceea, parcă am renăscut”, spune Achrai. „Sunt o fiinţă nouă, cu o altă viziune asupra universului din jurul meu. Am ajutat mulţi/oameni de atunci. Ei vin la magazinul meu, iar eu îmi pun mâinile pe ei şi îi vindec. Simt că acum îmi sunt deschise parcă toate drumurile şi că mi-au dat o putere specială, pe care o am în mâini şi ochi”.

Spre sfârşitul lui februarie 1988, la numai cinci luni după întâmplarea de pe

plaja. Shikmona şi la mai puţin de doi kilometri de Haifa, Menachem Kalfon, soţia lui, Rosetta, şi cumnata lui, Suzan, au fost următorii care au zărit o navă neobişnuită pe cer. De data aceasta, ei au reuşit să prindă imaginea OZN-ului cu o cameră de filmat. Vezi Foto 18). „Lumina era aurie, ceva ce nu mai văzusem niciodată în viaţa mea. Din ea radia un fascicul de lumină foarte puternic. Era şocant, cu adevărat şocant”, îşi aminteşte Menachem Kalfon... Rosetta Kalfon adaugă: „Eram în apartamentul nostru, stând de vorbă, aşa cum facem mereu, şi, dintr-odată, sora mea a ridicat privirea spre fereastră şi a văzut o lumină clipind pe cer. M-am uitat şi am văzut-o şi eu. Ne-am ridicat repede şi am alergat la fereastră. «Ştiţi ce este asta?» am întrebat eu. «Este un OZN!». A stat

cincisprezece minute deasupra mării şi apoi a dispărut foarte rapid, până când a devenit mic cât o stea”.

Barry Chamish crede că filmul făcut în Haifa este primul OZN israelian înregistrat în timpurile moderne. „Cea mai uimitoare caracteristică a filmului este faptul că operatorul a fost suficient de inteligent ca să prindă fundalul. Nu există nicio îndoială că acest OZN se afla pe cer deasupra zonei Haifa. Nu este un fals sau vreo trăsătură naturală pe un deal sau pe cer. Dacă te uiţi atent la film poţi să vezi chiar şi geamurile dintre luminile obiectului. Se mişcă, are lumini, a fost văzut de mulţi, foarte mulţi oameni, inclusiv experţi în OZN-uri. Este un document extraordinar”.

Trei ani mai târziu, în 1991, activitatea OZN de pe Tărâmul Sfânt pare să se fi

mutat spre est, spre o zonă în mare parte agricolă, m şi în jurul oraşului Kadima, în centrul Israelului. Eli Cohen a fost primul martor ocular al OZN-urilor de acolo. „Eli Cohen este unul dintre cei mai sinceri oameni din toată drama de la Kadima”, spune Barry Chamish. „Este un om inteligent, tânăr, energic şi ambiţios. Într-o noapte, el a fost trezit de o lumină din interiorul casei lui. A crezut că este un hoţ. S-a furişat la sertarul lui, a scos un pistol şi a pornit pe hol. Lumina creştea în intensitate. A ajuns la bucătărie şi s-a uitat pe fereastră”.

„Stăteam lângă fereastra bucătăriei”, îşi aminteşte Cohen, „şi m-am uitat afară, spre lumină. Era foarte clar că era un disc. În centru era un ochi – ceva ce semăna cu un ochi, din care ieşea o lumină înfricoşătoare.

Nu era nevoie de nimeni ca să mă convingă că era ceva din spaţiul extraterestru”. În noaptea următoare, pe la ora 3.00 a.m., OZN-ul s-a întors. A plutit în faţa ferestrei lui Cohen timp de peste trei ore şi jumătate. Cohen îşi aminteşte că nu scotea niciun sunet, dar părea să aibă influenţă asupra electricităţii din casa lui. Mai târziu avea să afle că în nopţile în care văzuse OZN-ul, avuseseră loc întreruperi de curent misterioase în Kadima şi în împrejurimi.

„În a treia noapte, m-am gândit că aş putea chema şi alţi martori. Voiam să îl vadă cât mai mulţi oameni, nu numai ca să dovedesc că nu exista doar în imaginaţia mea, dar şi pentru că m-am gândit că mai mulţi martori însemna că vestea avea să se ducă mai repede”, spune Cóhen. „Voiam să dovedesc că s-a întâmplat, aşa că mi-am

pregătit aparatul de filmat. Am invitat un număr mare de prieteni şi am avut grijă să fie tot timpul «cineva afară, care să vadă OZN-ul apropiindu-se. La un moment dat, una dintre fete a sărit în picioare şi a strigat că vede o lumină. Am alergat afară şi după scurt timp am început să o vedem şi noi. Am văzut-o cu toţii. Vezi Foto 19). Avea o mişcare ciudată, în zigzag, şi lăsa impresia că era atârnată pe o sfoară. Era ca un dans cu încetinitorul. OZN-ul arăta din nou ca un ochi care împrăştia lumină, ca un foc pe cer. Era acolo, dansând, şi apoi parcă a fost supt în aer".

La puţin timp după OZN-urile văzute de Cohen, spre sfârşitul lui noiembrie 1991, agentul imobiliar Yosi Ben

Mă as a văzut un OZN similar, într-o seară, târziu, când se întorcea cu maşina de

la serviciu. „Chiar în faţa mea era ceva ca o pânză uriaşă de lumină”, povesteşte Mă as. „Era spectaculos dar, în acelaşi timp, era o lumină calmantă. Şi totuşi îmi era frică. Am văzut-o mergând spre casa mea din Bet She an, şi m-am gândit: «Sper că nu se duce în oraşul meu. Sper că nu se duce acolo unde sunt prietenii şi familia mea». Şi apoi, brusc, lucrul acela şi-a schimbat direcţia – ca şi cum mi-ar fi citit gândurile – şi a început să se depărteze de casa mea, ca şi cum. Între noi ar fi existat un fel de telepatie”.

Spre deosebire de alţi martori oculari, Mă as a chemat imediat poliţia. El l-a convins pe Yitzach Mordechai, comandantul departamentului de poliţie din Bet She an, să iasă afară şi să se uite şi el pe cer. Mordechai a văzut o navă enormă,

strălucitoare. „Semăna cu un bumerang, numai că era mai groasă şi avea cam treizeci de metri transversal. Era o formă pe care nu o mai văzusem niciodată. Avea o putere unică şi o culoare unică”, îşi aminteşte Mordechai despre OZN. „**Avea** o strălucire specială, care era diferită de orice mai văzusem până atunci. Era tăcută. Niciun fel de zgomot, nici măcar o şoaptă. Nu ştiam cum să reacţionez, dar nu aveam senzaţia că ar reprezenta o ameninţare pentru noi. Am tratat-o ca pe un obiect prietenos”. Dar când Mordechai a pus întrebări Forţelor Aeriene Israeliene despre OZN, ofiţerii de acolo nu au tratat nava ca pe un obiect prieten. În timp ce obiectul se deplasa spre graniţa iordaniană, Forţele Aeriene au mobilizat 300 de soldaţi care au fost trimişi să urmărească nava

neidentificată.

Acest OZN a târât după el un convoi de oameni înarmaţi, timp de trei ore, pe un drum spre graniţa iordaniană, care este un loc foarte delicat”, explică Barry Chamish. „Dar obiectul acela părea să ştie unde era graniţa. Pentru că imediat ce a ajuns în Iordania, OZN-ul a întors şi a pornit înapoi spre Israel. Soldaţii au urmărit OZN-ul până la şase dimineaţa. Când a apărut lumina zilei, OZN-ul a dispărut într-o fracţiune de secundă. Încercările de urmărire a lui pe radar au fost zadarnice. Chiar dacă au existat acolo sute de martori oculari, soldaţi antrenaţi, care transmiteau poziţia exactă a OZN-ului, acesta nu a apărut nicio clipă pe radar”.

Apariţiile din Kadima şi din împrejurimi au continuat peste doi ani, alimentând

speculaţiile că exista un mesaj în acest număr tot mai mare de evenimente. „Mulţi oameni serioşi, care studiaseră OZN-uri în întreaga lume, au ajuns la concluzia că Biblia este o poveste convingătoare despre OZN-uri”, spune Chamish. „Şi au existat anumiţi cercetători care au fost de părere că evenimentele OZN de la Kadima erau profeţite în texte şi inscripţii antice. Aşa că atunci când contactul a crescut, în 1993, toată lumea a considerat că ajunsesem la un punct de cotitură important din istoria OZN-urilor israeliene”.

Chamish se referă la o serie de întâlniri de aproape care aţi avut loc în Kadima între martie şi iunie 1993. În această perioadă, cinci femei diferite – care nu se cunoşteau şi nu auziseră nimic despre experienţele celorlalte – au susţinut că au intrat în

contact cu fiinţe extraterestre uriaşe. Aceste femei nu pretindeau că au fost răpite sau că îşi aminteau scene cu ajutorul subconştientului. Fiecare femeie a insistat că era pe deplin conştientă atunci când s-a trezit faţă în faţă cu creaturi din spaţiu. Shoshana Yahud a fost prima care a susţinut că a avut un astfel de contact OZN, pe 3 martie 1993.

„Am dormit şi m-am trezit duminică dimineaţa foarte devreme”, a declarat Yahud. „Am auzit o bubuitură puternică. Mi-a fost frică să cobor la parter şi să verific. Am stat în pat, gândindu-mă să aştept să se lumineze şi apoi am văzut ceva intrând prin perete. Era un om, sau mai bine zis o fiinţă. Faţa lui avea formă ovală. Ochii erau strălucitori că ai unui semafor, şi sclipeau. Nasul era foarte mic, ca al unui câine”.

Conform lui Barry Chamish, „Shoshana a fost foarte reticentă în privinţa intervievării ei după acea experienţă, dar este o femeie sinceră şi este absolut sigură că acea fiinţă – orice ar fi fost ea – intrase prin perete. Este un aspect problematic al poveştii ei, pentru că uşile erau închise, ferestrele erau închise, iar uşa de la parter nu a fost atinsă. Singura presupunere pe care putem să o facem este că acea creatură a intrat într-adevăr prin perete, şi de fapt mai există o femeie care a avut exact aceeaşi experienţă, cu o fiinţă care a trecut prin perete”.

Doron Rotem este cercetător, scriitor şi ufolog care a studiat minuţios experienţele nepământene ale femeilor din Karma. Rotem a fost deosebit de interesat de efectele ulterioare bizare pe care OZN-urile şi creaturile din ele le lasă în urma lor. „A

doua zi după contact, Shoshana a avut dureri mari de cap”, spune Rotem. „Ea a ieşit afară să ia aer şi să întindă nişte rufe pe o sfoară, şi a fost foarte surprinsă să vadă un cerc perfect de patru metri şi jumătate diametru, care era imprimat în pământ, un loc de aterizare circular perfect. Când am mers să mă întâlnesc cu Shosh, ea mi-a vorbit despre acest incident, dar nu a vrut deloc să-mi vorbească despre extraterestru. I-am cerut să încerce să facă un desen cu ceea ce văzuse, iar desenul ei s-a potrivit cu descrierile oferite de alte femei şi alţi martori oculari din întreaga lume”.

Hanna Sommech a fost avertizată de prezenţa unei fiinţe străine de lătratul câinelui ei în miezul nopţii. „Era trei dimineaţa”, îşi aminteşte Sommech. „M-am

trezit auzind câinele, care lătra înnebunit. Soţul meu dormea, aşa că m-am dus la parter şi ceva mi-a spus să mă duc în bucătărie. L-am văzut pe bietul meu căţeluş zburând prin cameră şi apoi fiind pur şi simplu izbit de perete cu o forţă înspăimântătoare. A fost foarte terifiant, foarte tulburător. M-am dus la fereastra de lângă uşă şi m-am uitat afară. În casă era întuneric, dar afară era o lumină puternică, strălucitoare. Am dat puţin perdelele la o parte şi am văzut un uriaş uitându-se la mine. Nu ştiu de ce, dar am avut senzaţia că eram atrasă spre el. Încercam să ajung la el, dar când am ajuns foarte aproape, am ridicat instinctiv mâna să-l împing – dar era ca şi cum aş fi împins un perete. Fiinţa aceasta nu mi-a spus nimic. Dar auzeam o voce în cap. Un fel de telepatie. Şi vocea

spunea: «Pleacă. Aş putea să te zdrobesc, ca pe căţel. Întoarce-te la soţul tău». A dispărut înainte să pot face vreo mişcare”.

Mai târziu, Sommech avea să găsească o imprimare circulară ciudată în iarba din faţa casei. Ea a făcut şi un desen pentru Doron Rotem, un desen ca toate celelalte, cu o fiinţă înaltă de doi metri, cu ochi rotunzi şi o gură mică, purtând un costum metalic. „Hanna a desenat o fiinţă uriaşă”, îşi aminteşte Rotem, „Cu un cap rotund mare şi ochi uriaşi. A spus că acea creatură bra surprinzător de lentă, ca şi cum gravitaţia pământului l-ar fi făcut să se mişte aşa”. „Hanna a fost una dintre femeile care nu se cunoşteau între ele, dar care au descris toate aceiaşi giganţi cu capete fără păr”, adaugă Barry Chamish. „Ar fi putut descrie creaturi mici, verzi, roşii, umanoizi.

Aveau posibilităţi infinite de descriere, dar toate au descris exact aceeaşi fiinţă”. Şi este o fiinţă care nu se potriveşte imaginii clasice, mediatizate, a extratereştrilor, subliniază Chamish.

Ziporet Cârmei a văzut şi ea nişte fiinţe, atunci când ceva a aterizat în grădina din spatele casei ei din Kadima. Deşi întâlnirea ei a fost una dintre ultimele care au avut loc la începutul lui iunie 1993, ea a fost prima care a făcut publică povestea ei. Iată cum descrie ea contactul: „Era sâmbătă şi m-am trezit foarte devreme. M-am uitat la ceas şi era 6.30 dimineaţa. În cameră era o lumină foarte puternică şi ceva m-a ridicat din pat şi m-a scos afară. Am ieşit în curte şi am avut senzaţia că ceva se holba la mine.

M-am întors şi brusc, din neant, a apărut o ladă argintie. Semăna cu lădiţele pe care

le folosim ca să strângem portocale, doar că era mai mare. M-am uitat la ea şi în acej moment, de sus, dar în acelaşi timp din neant, am văzut o altă cutie aterizând peste prima. Stăteam acolo, uluită, întrebându-mă dacă visam. Apoi, tot din neant, a apărut un om. Avea aproape trei metri înălţime şi purta un fel de costum de astronaut, un costum argintiu. Avea o pălărie şi în afara ei erau nişte clape, aşa că nu puteam să-i văd faţa. Simultan, am văzut trei raze de lumină coborând din cer şi trecând exact prin acest om. Peste tot în jurul lui licăreau alte lumini. Era o imagine absolut incredibilă. Mi-am dat – seama că trebuia să fie ceva din spaţiul extraterestru. Am încercat să vorbesc cu el – i-am strigat în ebraică să mă lase să-i văd faţa. Am primit un răspuns în cap, ca să spun aşa, telepatic şi în engleză:

«Aşa trebuie să fie. Nu trebuie să vezi mai mult. Nu trebuie să vezi mai puţin». Eram extrem de şocată şi mi-au trebuit trei zile ca să pot deschide gura şi să povestesc cuiva”.

Când Carmel a vorbit, a atras atenţia întregii mass-media din Israel. Reporteri şi investigatori OZN s-au repezit în curtea ei mică, pentru ca să vadă locul întâlnirii şi cercul ciudat de iarbă care rămăsese în urmă. Era acelaşi tip de „loc de aterizare” găsit în faţa caselor tuturor celor cinci persoane contactate din Kadima. „În total, între martie şi iunie 1993, au apărut peste cincizeci şi nouă de cercuri în iarbă – sau ceea ce numesc eu locuri de aterizare”, spune Dorom Rotem. „Motivul – nu-l cunosc, în interiorul acelor cercuri au fost găsite materiale foarte ciudate. Un fel de lichid transparent, care forma o spirală spre

interiorul cercului. Locurile la care am ajuns imediat după plecarea OZN-ului erau fierbinţi la atingere. Era incredibil”.

Cercul apărut în curtea lui Ziporet Carmel avea câteva proprietăţi care sprijină ideea originii misterioase. „Locul în care aterizaseră cutiile argintii a devenit foarte uscat şi toată iarba a căzut la pământ, în cerc, şi s-a uscat complet”, spune Cârmei. „Buruienile erau dispuse în direcţie antiorară, formând o urmă aproape perfect rotundă şi cu un diametru de şase metri. Se simţea un miros foarte puternic, care îmi producea dureri de cap incredibile. Uimitor este că buruienile au rămas în aceeaşi poziţie aproape un an, deşi a plouat şi a fost vânt puternic, şi sute de oameni le examinaseră şi merseseră peste ele”.

O parte din iarba din cercul lui Cârmei a

fost trimisă pentru analiză doctorului William Levengood. „Am descoperit că structura celulară internă a ierbii din Israel era similară cu ceea ce găsisem în alte formaţiuni de iarbă din lume”, spune dr. Levengood. „Indicaţia generală era că iarba fusese supusă unei temperaturi tranzitorii foarte înalte, care crescuse rapid şi se disipase repede. În nodurile plantelor, schimbările erau de-a dreptul dramatice. Nodurile erau efectiv distruse. Exista un gen de presiune internă în interiorul fiecărei plante, care era suficientă ca să distrugă fibrele din tulpină”.

Doron Rotem a strâns probe din materialele necunoscute pe care le-a găsit împrăştiate în iarba uscată din cercul Cârmei Vezi Foto 20). „Existau nişte pete roşii ciudate peste tot şi mici bucăţi dintr-un

material necunoscut, despre care acum ştim că este silicon”, explică Rotem. „Bucăţile pe care le-am găsit erau foarte uşoare, foarte subţiri şi străluceau puternic. Am trimis mostre la laboratorul geologic naţional, pentru testare, şi ni s-a spus că materialul găsit în locul de aterizare din curtea lui Ziporet Cârmei era 99,8 la sută siliciu, pur. Silicin de această puritate nu este produs natural în niciun loc de pe Pământ. Nu poate fi făcut decât în laborator”. Conform cercetării desfăşurată de Rotem, există un singur loc pe Pământ în care a mai fost găsit silicin de o astfel de puritate: un alt presupus loc de aterizare din Socorro, New Mexico.

Contactele din Israel au luat o turnură ciudată în ianuarie 1995, când o serie de mutilări ale animalelor le-au amintit

localnicilor că episodul OZN nu se terminase încă. Centrul contactului a fost de această dată o mică zonă agricolă din Kadima, o fermă în proprietatea lui Amos Gueta. „Sâmbătă dimineaţă ne-am dus să dăm de mâncare la găini, oi şi câini, ca de obicei. Era o dimineaţă liniştită şi nu se auziseră niciun fel de zgomote neobişnuite, nici măcar câinii nu lătraseră”, povest este mama lui Gueta, Rachel. „La 6.30 dimineaţa, când m-am trezit, era deja prea târziu. Toate animalele erau moarte, cu excepţia câinelui”. Barry Chamish a aflat povestea de la un martor ocular încă tulburat: „Doamna Gueta a ieşit cu un castron cu oase, ca să-i dea de mâncare câinelui. L-a auzit scheunând. S-a uitat la el şi câinele avea ochii închişi. I-a deschis ochii, dar nu avea deloc pupilă.

Cincisprezece minute mai târziu, câinele a murit. Ea s-a dus la coteţul găinilor, unde acestea era ţepene deja, cam patruzeci. Niciun semn de panică la găini, nu erau agitate, ci stăteau pe stinghiile lor, moarte. Trei oi erau moarte şi ele. Fuseseră rase în jurul maxilarului şi aveau o gaură în obraz, până la os”.

Doron Rotem a vizitat locul mutilării. „Nu am găsit sânge. Am tăiat venele oilor şi în ele nu era niciun pic de sânge. Nici pe pământ nu era sânge”. În apropierea fermei au fost descoperite câteva urme ciudate. A fost chemat un căutător de urme beduin, ca să le evalueze. Acesta nu le-a putut numi ca aparţinând vreunui animal, nici indigen, nici importat. A fost chemat un veterinar autohton, care să evalueze cauza morţii. Doron Rotem şi Barry Chamis pretind că

veterinarul nu a putut identifica tipul de animal de pradă care putea ucide în acel mod. „Când i-am telefonat veterinarului şi i-am spus să se pregătească pentru un interviu”, spune Chamish, „el a repetat cât de uimit fusese de acel atac bizar. Şi totuşi, când a fost intervievat, a spus că a fost atacul unui câine turbat! Oamenii din sat întreabă acum ce câine scoate pupilele, fără să lase niciun pic de sânge? De ce nu a lătrat sau urlat câinele în timpul atacului care trebuie să fi însemnat o tortură groaznică? De ce nu s-au speriat găinile, dacă erau atacate de câini turbaţi? Câinii turbaţi se opresc şi dau o gaură în obrazul oii, înainte să o ucidă? 1.

De la atacul de la ferma Gueta, contactele din Kadima şi din împrejurimile ei s-au răspândit. Nave ciudate nu mai sunt

văzute doar de câţiva martori oculari sau în locuri izolate. Ele zboară la lumina zilei, în locuri în care oricine poate să le vadă şi să le fotografieze Vezi foto 21). Barry Chamish crede că acest fapt nu este o coincidenţă. Este vorba de soartă. „Ufologii israeliani se împart între raţionalişti şi mistici. Misticii cred că ceva extrem de important este legat de aceste aterizări. Începând cu Shikmona, OZN-urile au anunţat clar: «Suntem aici!». La Bet She an, ele spuneau: «Acum ne-au văzut 600 dintre voi». Kadima a fost faza a treia: «Vrem să vă întâlnim»”.

Faza a Patra, după părerea lui Chamish, a fost prevestită de Vechiul Testament: „De la Kedem vor merge la Ierusalim”, citează el. „Cu alte cuvinte, următorul pas pentru revelaţia OZN-urilor este Ierusalimul”.

1994

Invadator în poligon

Cel mai sacru spaţiu aerian al Americii

Adevărata palmă peste faţă este faptul că această navă a apărut într-una din cele mai sigure zone din lume, şi a fost ca o joacă de copii pentru ea.

„Bob”, urmăritor de la Baza Forţelor Aeriene

Nellis

Mii de oameni năvălesc în Nevada an de an ca să vadă luminile strălucitoare, orbitoare. Şi nu toţi sunt turişti care se îndreaptă spre Las Vegas. Unii vin în căutare de OZN-uri şi le găsesc aşezându-şi corturile în munţi, între Las Vegas şi Tonopah, Nevada, în campinguri care au vedere spre terenul de joacă al avioanelor

experimentale ultrasecrete ale guvernului. Complexul de Bombardare şi Trageri al Bazei Forţelor Aeriene Nellis ocupă peste 3 milioane de acri în sudul Nevadei şi include poligoane de testare oficial „inexistente” cunoscute sub numele Dreamland, Groom Lake şi Area 51. Nellis este locul unde zboară chestii ciudate, cei care privesc cerul vă pot spune asta.

Nu se ştie dacă aceste OZN-uri sunt făcute de om, sunt nave extraterestre capturate sau vehicule copiate după farfurii zburătoare prăbuşite. Dar, indiferent care ar fi

C-da 238 coala 9

originea lor, guvernul ştie în fiecare secundă a fiecărei zile ce zboară deasupra bazer Nellis. Ei le lansează şi le urmăresc, cu radarul, cu avioane de supraveghere şi

camere de filmat automate, care înregistrează orice mişcare din raza lor de acţiune. Complexul Nellis este cea mai mare şi mai bine monitorizată zonă de antrenament tactic din lume, cu peste 19.000 de kilometri pătraţi de spaţiu aerian interzis. Forţele Aeriene insistă că nimic nu poate zbura acolo iară ştiinţa lor. „Nu veţi vedea multe obiecte trecând pe acolo accidental”, explică Bill Sweetman, expert în aviaţie şi jurnalist. „Ei sunt foarte atenţi ca să se asigure că nu se întâmplă aşa ceva. Potenţialul unor accidente serioase dacă ceva necunoscut pătrunde în poligon este foarte, foarte mare”.

Cu toate acestea, în vara lui 1995, *Sightings* a primit o casetă video care oferă probe copleşitoare referitoare la un invadator aerian al poligonului Nellis, pe

care Forţele Aeriene nu îl lansaseră, nu au reuşit să-l intercepteze şi care încă nu a fost explicat. Banda video conţine imagini luate de două camere secrete diferite, plasate în poligon, cândva în timpul zilei, la sfârşitul lui septembrie 1994. Arată foarte clar o navă neobişnuită trecând încet pe deasupra colţului nord-vestic al poligonului, timp de peste cinci minute. Vezi Foto 22). Pe fondul audio al casetei video, pot fi auziţi operatorii poligonului încercând să-şi dea seama ce sau pe cine observau. Sursa anonimă a filmului pretinde că a obţinut caseta de la operatorii poligonului de la Baza Forţelor Aeriene Nellis, din Las Vegas, Nevada. Cineva a copiat caseta secretă, scoţând-o pe ascuns din bază şi trimiţând-o apoi celor de la *Sightings.*

Ceea ce urmează este transcrierea

parţială a fondului audio al casetei. Apelativele radio şi alte fraze codate au fost înlăturate, pentru a face transcrierea inteligibilă. În rest, acestea sunt exact cuvintele folosite de personalul extrem de bine pregătit al Forţelor Aeriene, reacţionând la invadarea de către un OZN a spaţiului lor aerian sacru:

OPERATOR 1: îţi dai seama ce este? De data asta... e un elicopter?

FEMEIE OPERATOR: Ahhh...

OPERATOR 1: De aceea e atât de lent.

FEMEIE OPERATOR: Mi se pare că arată cam ciudat. În principiu e dofer un punct rotund, dar arată altfel decât majoritatea celor pe care le-am mai văzut.

CONTROL: Eu văd un avion îndreptându-se spre nord, destul de repede.

OPERATOR 1: Eu, un elicopter.

FEMEIE OPERATOR: La ora unsprezece?

OPERATOR 1: Mda. Nu-mi pot da seama unde este faţă de chestia aia.

CONTROL: Fiţi atenţi... Suntem plini aproape de maxim.

OPERATOR 2: Ce e asta?

OPERATOR 1: Nu ştiu. N-am idee. Un elicopter?

FEMEIE OPERATOR: Seamănă. Acum e foarte sus. Urcă parcă direct pe verticală.

OPERATOR 2: E un balon, nu-i aşa?

OPERATOR 1: Nu ştiu ce naiba este.

FEMEIE OPERATOR: Eu cred că e un elicopter.

OPERATOR 2: Nu e un elicopter! Las-o baltă. Unde e acum?

FEMEIE OPERATOR: Exact deasupra.

OPERATOR 1: L-am prins!

FEMEIE OPERATOR: Oh, OK.

OPERATOR 1: Dar ce naiba este? O să-l pierd, din cauza soarelui.

OPERATOR 2: Nici măcar nu-mi dau seama ce este.

FEMEIE OPERATOR: Arată ciudat.

OPERATOR 2: Ce este, Jim? E acolo. De unde a venit?

OPERATORI: De jos…

Pauză în transmisie)

OPERATOR 1: Poţi încerca să-l prinzi, dar… OPERATOR 2: Voi îl luaţi dintr-o parte şi noi din cealaltă.

OPERATOR 1: Voi spune că e un avion necunoscut.

— L terminat… Se apropie un avion, hm, de un tip necunoscut. OPERATOR 2: îl vei vedea, orice ar fi. CONTROL: *Transmite coordonatele OZN-ului)* OPERATOR 2:

Ciudat. OPERATOR 1: Straniu, amice!

Năuciţi de obiectul necunoscut, poate presupunând că făcea parte din vreo misiune de antrenament tactic în desfăşurare în poligon, operatorii decid să simuleze un atac cu o rachetă sol-aer. Nu este vorba de o rachetă efectivă. Ei repetă doar procedurile de lansare, dar este interesant de observat că instinctul le spune să doboare OZN-ul.

— L: încercaţi să eliberaţi traficul.

OPERATOR 2: Hai să încercăm.

OPERATOR 1: Am prins obiectul acesta necunoscut.

Avion de un anumit tip. Vom lansa oricum ceva spre el, să vedem ce se întâmplă. Se pare că pluteşte acolo. *Transmite coordonatele OZN-ului*). Se pare că se îndepărtează, foarte încet. Abia dacă

înaintează. Nu ştiu dacă va avea impact sau nu… *Se simulează lansarea).* Avem impact. Am doborât avionul necunoscut. Control T-l nu ştie ce tip de avion este… OPERATOR 2: Asta-i ciudat. OPERATOR 1: Straniu. OPERATOR 2: Se îndepărtează? OPERATOR 1: Da, se îndepărtează. Şi repede.

Nellis este cel mai important complex din America pentru antrenarea piloţilor, experimentări de avioane sau testare a muniţiei, şi se presupune că există camere video care să supravegheze fiecare centimetru pătrat al poligonului. Caseta video cu OZN-ul primită de *Sightings* se pare că conţine imagini luate de două camere diferite, numite Srl3 şi S-30. Prima sarcină a echipei de investigatori de la *Sightings* a fost să verifice autenticitatea filmului. Un purtător de cuvânt al Forţelor

Aeriene americane nu ar fi confirmat niciodată şi nici nu ar fi negat existenţa poziţiilor de filmare S-13 şi S-30, şi de fapt nici faptul că există sau nu camere de filmat, undeva în Complexul Nellis. Oficial, guvernul nu are nimic de spus. Cu toate acestea, *Sightings* a reuşit să găsească doi operatori din Baza Forţelor Aeriene Nellis, care au acceptat să discute despre camerele de filmat din bază şi despre OZN-ul din 1994. Ei au cerat anonimat complet şi în 1995 au venit la un interviu, asumându-şi un risc profesional şi personal foarte mare. Amândoi au insistat că filmul era real şi că apariţia OZN-ului reprezentase cea mai importantă ştire (şi cea mai secretă) de la Nellis, luni întregi după eveniment.

„Bob" nu a vrut să-şi dezvăluie sarcina exactă din cadrul Complexului Bazei

Forţelor Aeriene Nellis, dar a arătat documente din care reieşea că fusese angajat în trecut ca „urmăritor” la unul dintre poligoane., Nu este una dintre vocile de pe bandă, dar pretinde că se afla în cameră „la un moment dat”, în ziua în care a fost văzut OZN-ul. Bineînţeles, Bob nu a vrut să ofere detalii despre slujba lui sau despre locul unde se afla, deoarece acestea ar fi putut da superiorilor lui indicaţii despre identitatea lui. Bob a apărut în faţa camerei numai ca siluetă, iar vocea i-a fost modificată.

„Eram urmăritor”, explică Bob. „Realizam urmărirea video şi simularea atacurilor asupra avioanelor. Existau sute de camere de filmat în poligon, iar identificarea şi urmărirea avioanelor se face acolo zilnic. Am văzut mii de tipuri de

avioane – mii – dar OZN-ul de pe casetele de la S-13 şi S-30 a reprezentat prima ocazie în care niciunul dintre noi, nici măcar controlorul de serviciu, nu a ştiut ce este. Am văzut multe avioane, dar nimic de acel gen, nici măcar ceva asemănător. Era total neobişnuit. Straniu”.

Un al doilea operator al poligonului, „Frank” va exprimat aceeaşi confuzie faţă de originea navei. „Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Era prima mea întâlnire cu ceva de acest gen, şi lucram deja la poligon de aproape zece ani”. Îşi aminteşte Frank. „Părea să se poată mişca în orice direcţie voia, oricând voia, spre deosebire de orice avion văzusem până atunci. Nu m-am simţit ameninţat de el, pentru că lucram cu obiecte ciudate tot timpul. Dar nu semăna cu nimic din ce văzuserti. Îşi

schimba forma, mişcarea, culoarea – şi toate prea rapid ca să poată fi ceva din cele cu, care mai lucrasem”.

„Cea mai mare lovitură a fost faptul că nava aceea a apărut în una dintre cele mai sigure zone din lume, şi lăsa impresia că era o joacă de copii pentru ea”, spune Bob. „Ca şi cum puteau să vină oricând, să facă ce voiau şi să plece nestingheriţi. Şi să-i lase pe cei care ar fi trebuit să ştie ce este să-şi stoarcă creierii în continuare. Cât de uşor a fost pentru nava aceea să vină şi să plece. Asta este înspăimântător”.

Sightings a chemat mai mulţi experţi independenţi să examineze filmul de la Nellis. Chuck DeCaro este fost membru al Fvrţelor Speciale americane, specializat în tehnologie militară şi armament de excepţie. El a analizat sute de ore de

presupuse filme cu OZN-uri, identificând multe dintre ele ca fiind simple avioane experimentale secrete. Dar, după cum a declarat, nu mai văzuse niciodată ceva de genul OZN-ului de la Nelllis. „La prima privire aruncată benzii, am spus: *Ooo!* Şi am continuat să spun: *Ooo!* Numai trei lucruri pot fi pe banda aceea. Unii, un fals foarte minuţios şi foarte scump. Nu cred însă că este cazul”, spune DeCaro. „Al doilea, un fel de proiect secret, care are nişte caracteristici aerodinamice foarte ciudate. Şi al treilea, dacă poţi elimina toate acele posibilităţi aerodinamice, atunci ar putea fi într-adevăr un obiect necunoscut. Dacă ajungi la această concluzie, atunci acolo este vorba de un fragment de istorie foarte interesant”.

Pentru a elimina posibilitatea falsului,

Sightings a găsit oameni din personalul de la Nellis Bob şi Frank, cei menţionaţi înainte) şi, de asemenea, a localizat un furnizor al guvernului care lucra cu acelaşi computer de analiză a imaginii folosit de Departamentul Apărării. Furnizorul, căruia îi vom spune „Steve", pentru a-i proteja anonimatul, a folosit tehnologia computerului său ca să analizeze banda de la S-13 şi S-30. Vezi Foto 23). „Banda pare să fie autentică", este concluzia lui Steve. „Şi anume, pot certifica faptul că a fost făcută de personal care opera în puncte de urmărire ale Forţelor Aeriene ale Statelor Unite".

Este oare posibil ca OZN-ul de la Nellis să fie un proiect militar secret? Bombardierul invizibil este un fost proiect militar secret, testat în Nevada şi identificat

în mod greşit de civili ca fiind un OZN. Dar personalul militar care a fost intervievat de *Sightings* a insistat că ei ştiau diferenţa dintre un avion experimental şi unul necunoscut. Nu neapărat, spune Chuck DeCaro, citând un incident apocrif de la sfârşitul anilor 1970: „În cartea lui despre avionul de vânătoare invizibil, Ben Rich vorbeşte despre un incident în care pilota un prototip deasupra unui batalion antiaerian Hawk al Infanteriei Marine, pentru a stabili dacă aceştia îi puteau vedea. Au zburat exact pe deasupra lor şi nu au fost văzuţi, iar cei de la Lockheed au fost foarte mulţumiţi că tehnologia lor *stealân* funcţiona. Aşa că este posibil ca armata să zboare cu un tip nou de avion deasupra unui poligon, fără să spună cuiva”.

Steve nu crede că asta s-a întâmplat în

cazul OZN-ului de la Nellis. Din experienţa lui în Complexul Nellis, controlorul trebuie să ştie întotdeauna ce se află în spaţiul lui aerian, indiferent dacă e vorba de ceva experimental sau nu. „Dialogul de pe banda video ne informează că acest controlor al traficului nu ştia nimic despre obiectul respectiv. Poligonul este foarte bine controlat, din motive de securitate. Când ai un număr mare de avioane militare performante care zboară pe deasupra poligonului la altitudini mari, nu poţi permite apariţia în acel spaţiu aerian a unui obiect care să nu fie cunoscut sau controlat, altfel cineva va fi lovit de un F-15. Chiar dacă ar fi un program ultrasecret, controlorul zonei trebuie să ştie că există ceva în acel spaţiu aerian. Iar caseta ne arată că, la apariţia OZN-ului, controlorul

poligonului nu ştia nimic despre autorizarea acelui obiect să zboare deasupra lor”.

Steve a mai explicat că la testarea proiectelor militare ultrasecrete, camerele de filmat sunt dezactivate. „În mod regulat, operatorii camerelor din punctele de urmărire nu urmăresc avioanele ultrasecrete. Atunci când este nevoie ca aceste avioane să traverseze poligonul, în general punctele de urmărire trec în modul «acoperit», în care obiectivele camerelor sunt acoperite, iar echipamentul video este efectiv oprit”.

Dacă banda nu este un fals şi nu este un proiect secret, poate fi atunci un obiect necunoscut? Chuck DeCaro a stat alături de Steve, când acesta a început să examineze banda cadru cu cadru. „Pe casetă găsim mai multe locuri în care obiectul pare să se

mişte într-o manieră neregulată, aleatoare”, spune DeCaro. „Nu are caracteristicile de zbor ale unui obiect cunoscut Atunci când te uiţi prima dată, ai senzaţia că aparatul de filmat este cel care se mişcă şi se fâţâie, dar este vorba de o cameră foarte stabil montată. Camera este foarte fină şi bine controlată. Obiectul este cel care dansează şi se fâţâie în sus şi în jos”.

O altă caracteristică anormală a OZN-ului este aparenta lui capacitate de a-şi schimba forma instantaneu. „Profilul fizic al obiectului se schimbă aproape în fiecare cadru”, spune Steve, după analiză. „Uneori pare să fie un nor neclar, gazos, iar apoi, în unele poziţii ale filmului, pare să fie format din câteva obiecte sferice, ce înconjoară o masă întunecată. Vezi Foto 24). Am observat că unele părţi ale obiectului se învârtesc, iar

altele nu. Există o ridicătură în partea de sus, iar când se întoarce într-o parte, uneori baza nu se întoarce deloc, iar alteori îşi schimbă forma. Obiectul pare să fie fluid şi elastic. Nu are sens. Se află la aproximativ un kilometru de cameră, iar la acea distanţă – cu tipul de echipament folosit de ei – ai putea distinge cu uşurinţă un elicopter, un avion cu aripi fixe sau chiar şi un balon. La această distanţă, aproape că poţi citi inscripţiile de pe un avion, dar acest obiect se mişcă şi îşi schimbă forma într-un mod nemaivăzut”.

Dar Chuck DeCaro încă nu exclude posibilitatea ca OZN-ul de la Nellis să fie construit de oameni. „Eu cred că acel obiect este un proiect secret, un gen de UAV Vehicul aerian fără om la bord), cu o tehnologie nouă de propulsare şi poate un

gen nou de tehnologie cameleon. Tehnologia cameleon oferă posibilitatea schimbării aspectului unui vehicul cu ajutorul unui tip de diodă emiţătoare de lumină sau al unui display cu cristale lichide, înserate în carcasa avionului. Dacă poţi controla aceste mici emiţătoare, poţi face obiectul să semene cu altceva, să dai impresia că îşi schimbă forma, aşa cum vedem la obiectul acela de la Nellis. Este o tehnologie ce se dezvoltă chiar acum asupra unui UAV testat în Nevada, şi care are numele de cod IVY. Are o suprafaţă care se schimbă ca pielea unui cameleon. Aşa că pe bandă e posibil să fie IVY sau un prototip al acestuia".

Oare OZN-ul îşi schimbă efectiv forma sau este un miraj vizual cauzat de efectul cameleon? Pentru a obţine un răspuns, *Sightings* a dus caseta de la Nellis lui Chip

Pedersen, un expert în procesare video şi animaţie pe computer. Acesta a stabilizat şi mărit câteva minute din bandă. Pedersen are un catalog de profile de avioane cunoscute, iar OZN-ul de la Nellis nu se potriveşte cu niciunul dintre acestea. „La început am fost sceptic”, recunoaşte Pedersen. „Am fost sigur că e o navă mai uşoară decât aerul, probabil mai multe baloane legate la» un loc. Dacă tot ce aş fi avut la dispoziţie ar fi fost imaginea vizuală de pe bandă, asta aş fi spus. Aş fi presupus că stilul de zbor ciudat era cauzat de faptul că obiectul plutea în vânt”.

Dar apoi, Pedersen a observat că banda video conţine un afişaj constant al înălţimii, distanţei şi azimutului (poziţia relativă faţă de linia orizontului) obiectului. Din această informaţie, el a reuşit să refacă traseul de

zbor a OZN-ului. Vezi Foto 25). „Cunoscând azimutul, elevaţia şi distanţa la acel obiect”, explică Pedersen, „plus câteva elemente foarte simple de geometrie de şcoală elementară, am reuşit să determin poziţia obiectului în fiecare secundă a zborului lui. Mă gândeam că, făcând asta, voi putea să confirm sau să infirm ideea că vântul era cel care conducea acel obiect. Dacă făcea unele manevre care erau opuse vântului, atunci puteam presupune că avea un dispozitiv de propulsie sau de ghidare. După ce am terminat, am realizat că nu-şi schimba forma, dar îşi schimba poziţia şi direcţia foarte rapid”.

„Pe cea mai mare parte a casejtei, OZN-ul se află la o distanţă constantă de cameră, cu o exactitate de un metru”, continuă Pedersen. „Şi totuşi în acelaşi-timp azimutul

şi altitudinea se schimbă, ceea ce înseamnă că obiectul ecte ghidat cumva, fiind menţinut în mod intenţionat la o distanţă constantă de cameră. Vântul nu ar putea face asta. Este ca şi cum OZN-ul ar observa punctul de monitorizare de la sol, la fel cum camera observă OZN-ul. Trebuie să spun că nu ştiu despre ce este vorba. Datele, pur şi simplu, nu se potrivesc. Nu am suficiente informaţii. Nu cred că are cineva şi e clar că oamenii care au văzut evenimentul în direct nu le aveau nici ei. Şi atunci ce este? Nici măcar n-aş încerca să ghicesc”.

Printre experţii care au fost solicitaţi să studieze ozn-ul de la Ellis a fost şi un furnizor al departamentului apărări, care este specializat în mărirea imaginii avioanelor experimentale. „Charles” crede că OZN-ul Nellis este foarte asemănător cu

multe dintre OZN-urile văzute deasupra lui México City, în 1991. El este îngrijorat că această concluzie surprinzătoare i-ar putea compromite permisul de acces în zone cu securitate de nivel înalt, aşa încât a cerut ca identitatea să-i fie păstrată secretă.

„Filmul de la Nellis are peste 8.000 de cadre cu informaţie şi, după şase săptămâni, am reuşit să studiem probabil doar vreo 700 din aceste 8.000. «Procesul de aplicare a tehnicilor matematice asupra imaginii şi de încercare a măririi rezoluţiei este foarte migălos şi consumă mult timp. Trebuie să fii foarte atent când faci asta, ca să nu adaugi informaţii la imaginile reale”, spune Charles. „Atunci când am făcut analiza casetei de la Nellis, am comparat-o cu tipuri cunoscute de avioane militare sau civile, inclusiv baloane, aparate de zbor cu

rorot şi UAV-uri. Nu am găsit niciunul care să poată fi comparat cu obiectul semnalat la Nellis. Atunci, am luat câteva cadre care aveau în centru o zonă foarte întunecată. Îmi amintesc că văzusem aceeaşi zonă neagră la un avion pe care îl analizasem în 1991, în timpul analizei unui film OZN din México City”.

Deasupra şi în împrejurimile lui México City fuseseră văzute OZN-uri aproape săptămânal, şi se presupusese că apariţia acestora fusese declanşată de o eclipsă solară de pe 11 iulie 1991. OZN-urile fuseseră observate de militari şi civili, inclusiv piloţi comerciali, reporteri, poliţie şi preoţi. Fuseseră înregistrate şi analizate sute de casete. „Atât pe caseta de la Nellis, cât şi pe câteva dintre cele din México City avem aceeaşi configuraţie: o zonă neagră în

centru, înconjurată de patru umflături mici şi o zonă ca o creastă, sau o culme, în jurul vârfului", explică Charles. Vezi Foto 26). „Cred că se poate presupune că aceste obiecte apărute în două locuri diferite – México şi Nevada – şi în ani diferiţi – 1991 şi 1994 – s-ar putea să fie aceleaşi sau să provină din aceeaşi familie de obiecte zburătoare neidentificate".

Zona neagră din centrul OZN-urilor este cea mai fascinantă structură a unui OZN. Charles explică: „Acea zonă este foarte ciudată pentru noi, pentru că pare să absoarbă atât de puternic lumina. Majoritatea obiectelor luminate pe un cer atât de senin, chiar şi suprafeţele aflate la bază sau, în umbră, tot reflectă lumina spre cameră.

Acest obiect opreşte reflexia exact pe

marginea din faţă, şi apoi scade rapid spre un negru absolut, în centru, spre ceea ce noi numim super-negru. Admisia de la motoarele cu turbină ar arăta similar, dar chiar şi ele ar fi mai reflectante, şi ar exista ceea ce noi numim despicătură, ax central sau butuc, pe care îl poţi vedea fără mari probleme. Am cercetat foarte serios zona neagră din cadrul cu OZN-ul, dar nu am reuşit să obţinem niciun detaliu. Nu putem găsi niciun ac, niciun centru, niciun gen de proeminenţă, aşa cum ar fi de aşteptat”.

Charles este nedumerit şi de forma aparent amorfa a obiectului. Faptul că imaginea prinsă pe casetă, în special a OZN-ului de la Nellis, este extrem de neclară, indicând posibilă lui origine extraterestră, spune Charles. „Am filmat o bilă de golf zburând pe cer”, explică el, „şi

aceasta produce un obiect foarte asemănător cu multe presupuse filme OZN. Este un punct mic şi alb pe cer. Dar am reuşit să luăm acest film şi, fără prea multă muncă, să punem în evidenţă chiar şi gropiţele mingii de golf în zbor. OZN-ul de la Nellis, aflat la aproximativ un kilometru de cameră, ar trebui să fie extrem de clar. Obiectivele camerei ar fi putut citi şi numele fabricantului, pe un avion aflat la acea distanţă. Şi atunci de ce este obiectul atât de neclar? Asta este întrebarea. Nu putem obţine claritatea sau geometria la care ne-am aştepta la nişte obiecte atât de apropiate de o cameră de filmat”. Charles a mai descoperit şi că o casetă din México City făcută cu o cameră video de amator nu a prezentat aproape nicio diferenţă în ceea ce priveşte claritatea. „Este foarte

neobişnuit”, continuă Charles, „să nu existe o diferenţă în rezoluţie, indiferent de camera folosită. Oricare ar fi sursa, toate OZN-urile din această familie au acest sindrom al ghemului de lână, această neclaritate”.

Niciunul dintre cei intervievaţi de noi referitor la OZN-ul de la Nellis nu a spus că este categoric o navă din spaţiul extraterestru. Ca oameni de ştiinţă, ei au încercat să studieze toate posibilităţile şi să nu se arunce asupra unei concluzii. Ei admit că daci acest OZN este sau nu o dovadă a invadării spaţiului american de către o civilizaţie extraterestră depinde de cel care interpretează filmul. Jurnalistul Bill Sweetman defineşte cel mai bine sentimentele experţilor/atunci când spune: „Există oare viaţă în univers, care să poată

fi numită inteligentă? Dat fiind că universul este infinit, ar fi o prostie să nu spui da. Această formă de viaţă inteligentă construieşte lucruri ce pot fi etichetate drept vehicule aeriene şi le testează în colaborare cu Forţele Aeriene ale SUA? Eu cred că asta este mult mai puţin probabil. Eu cred că este un gen de vehicul neobişnuit, creat într-un program secret. Şi este într-o fază atât de experimentală, încât nu va părăsi niciodată planşeta de proiectare, dacă Pentagonul pune mâna primul pe el”.

În final, „Frank”, anonimul operator al poligonului de la Nellis, este cel care propune o tonalitate extraterestră în legătură cu originea navei enigmatice. „Mai mulţi oameni de aici cred că ar putea fi un OZN de cine ştie unde. Diverse lucruri au

fost găsite şi testate de guvern de ani de zile. E posibil ca ei să fi descoperit ceva şi să-l fi pus în funcţiune. Eu nu am mai văzut niciodată nimic de genul acesta înainte, dar părerea mea este că guvernul a transmis în mod deliberat în trecut fragmente de informaţii, exact ca să trezească curiozitatea publicului. Este posibil ca acesta să fie începutul a ceva nou".

1994

Vizită în Zimbabwe

De ce ar minţi 62. De şcolari?

Era deranjant. Luminile erau puternice şi mi-am spus că nava va ateriza pe şcoală şi o va distruge.

Elevă din Zimbabwe, unsprezece ani

Mutual UFO Network este cea mai mare organizaţie de cercetare OZN din lume. MUFON* are peste 5.000 de membri în mai

mult de douăzeci de ţări, inclusiv1 o legiune de investigatori de teren şi directori regionali, care acţionează în toate cele cincizeci de state ale SUA. Dar pe întregul continent african, marele total al coordonatorilor MUFON este unu. Iar Cynthia Hind, din Harare, Zimbabwe, a avut ceva de lucru.

După părerea ufologului sud-african Dimitri Galankis, numărul observărilor de OZN-uri în Africa a crescut dramatic în ultimii zece ani. În timpul unui interviu din 1994, Galankis a spus: „**Apariţiile,** în Africa de Sud numai, au crescut de zece ori în ultimii câţiva ani, mai ales în ultimele douăsprezece luni. În medie, primim cam 500 – 1.000 de telefoane pe lună referitor la apariţia unor OZN-uri. Aş spune că cel puţin jumătate din acestea sunt autentice,

celelalte fiind atribuite avioanelor secrete, meteoriţilor sau altor fenomene naturale. Dar cel puţin jumătate din rapoartele pe care le primim merită categoric să fie investigate”. Investigarea apariţiei OZN-urilor în Africa s-a dovedit o sarcină foarte dificilă. Întinderile mari de deşert şi regiuni cu tufişuri, superstiţiile tribale şi barierele lingvistice şi-au dat mâna ca să ţină aproape orice eveniment OZN african autentic departe de mass-media.

„Când am auzit de cazuri OZN ce păreau autentice şi demne de a fi investigate, m-am oferit să plătesc oameni care să meargă în Kenya, pe coastă sau în vreun oraş din Ghana”, explică Cynthia Hind. „Le-am spus să-mi aducă doar o notă de cheltuieli şi eu la voi da banii necesari ca să se ducă şi să investigheze. Dar, din nefericire, nimeni nu

a vrut să o facă. Aceste zone sunt în general foarte izolate şi este înspăimântător. Se desfăşoară o mulţime de războaie. Şi oricât de devotată aş fi cauzei OZN-urilor, nu – vreau să mor pentru ele. Am speranţa că acum, când lucrurile încep să aibă o anumită deschidere şi oamenii devin mai educaţi, vom putea arăta tuturor că această zonă este importantă în studiul mondial al OZN-urilor”.

…Apariţiile din Africa prezintă un interes special pentru investigatorii UFO, pentru că martorii oculari nu au fost cu toţii influenţaţi de descrierile navelor spaţiale extraterestre sau ale fiinţelor extraterestre existente în mass-media. „Mulţi oameni din Africa nu au televizor”, spune Hind. „Poate că au radiouri, dar vă spun sigur că reporterii de aici nu difuzează poveşti

despre OZN-uri. Aşa că de unde să le culeagă martorii? îmi aduc aminte de un caz dintr-un sat tribal din Zimbabwe, în care douăzeci şi trei de oameni au fost implicaţi în zărirea unui OZN. Ei nu au folosit cuvinte de genul „farfurie zburătoare” sau „extraterestru”, pentru că nici măcar nu ştiau ce înseamnă aceste cuvinte. În loc de asta, ei au descris acele fiinţe ca fantome ale strămoşilor lor. Cu toate acestea, descrierile făcute de ei costumelor strânse pe corp şi ochilor ciudaţi, piezişi, sunt aceleaşi descrieri cu cele ale extratereştrilor văzuţi de oameni din

State sau din Europa. Nu uitaţi, în zonele tribale, oamenii sunt izolaţi. Le-am spus că există oameni care zboară în spaţiu şi că americanii au mers pe Lună, iar ei au spus: «Nu este posibil aşa ceva. Numai

Dumnezeu merge pe Lună», în multe locuri îndepărtate nu există nicio idee despre ce se întâmplă în restul lumii”.

Cu câţiva ani în urmă, Hind a investigat un caz într-un loc îndepărtat din centrul Africii de Sud care ilustrează lipsa de informaţii despre OZN-uri în acea zonă şi locul acestora în cultura populară. „În zonele rurale, oamenii nu ştiu ce sunt OZN-urile. Cu toate acestea, se întâmplă anumite lucruri. Am luat interviu unui om care trăieşte în Great Karoo, o zonă care este aproşpe în întregime neocupată, kilometri şi kilometri întregi de teren arid. Tipul acesta s-a trezit într-o dimineaţă şi a mers la zidul care înconjura satul în care trăia. A văzut acolo ceva ce părea a fi o rulotă. Când s-a apropiat, şi-a spus că era o rulotă foarte ciudată, căci nu avea roţi, ci doar nişte beţe

înfipte în pământ. Când s-a apropiat şi mai mult, a văzut patru oameni stând în această rulotă. Unul era la o consolă la care clipeau multe luminiţe, iar ceilalţi trei păreau să examineze instrumentele. Ceva i-a alertat de prezenţa, omului afară. Au ridicat cu toţii privirea şi apoi omul a auzit un clic, şi o lumină a ţâşnit spre el. «Nu reuşeam să-mi recapăt respiraţia», mi-a spus el. «Aveam senzaţia că mă înec. Am încercat să ies din această rază de lumină, dar era dificil».

„Nasul a început să-i sângereze. A început să vomite, în timp ce încerca să se târască afară din lumină, nava s-a ridicat de la pământ, picioarele s-au strâns sub ea şi a decolat. Omul spune că aproape că i-a dărâmat moara. Ei bine, acest om a murit optsprezece luni mai târziu, de cancer. Nu fac decât speculaţii, pentru că nimeni nu

ştie nimic exact, dar eu cred că s-a apropiat prea mult de navă.

C-da 238 coala 10 că a murit din cauza efectelor radiului sau de vreo boală de iradiere. Dar nimeni nu va examina vreodată acest caz. Doctorii au crezut cu toţii că omul era nebun, şi că eu eram la fel”.

Într-un caz mai recent, din Ruwa, Zimbabwe, Cynthia Hind nu a mai trebuit să se mulţumească cu un martor ocular izolat, ca în cazul Great Karoo. De data aceasta, pe 16 septembrie 1994, Hind a găsit şaizeci şi doi de martori ireproşabili, care văzuseră cu toţii un OZN strălucitor şi care susţineau că au intrat în contact cu fiinţele extraterestre care au ieşit din navă. Martorii erau cu toţi copii, de vârste cuprinse între opt şi doisprezece ani. Relatarea lor despre nava

în formă de farfurie şi despre ocupanţii ei umanoizi a aprins comunitatea UFO din toată lumea, atrăgând la locul respectiv cercetători cunoscuţi, printre care şi profesorul de psihiatrie la Harvard John Mack. „Copiii din şcoala aceea africană au trecut printr-o experienţă cu fiinţe extraterestre şi putem trage concluzia destul de deranjantă că asta s-a întâmplat cu adevărat”, spune Mack. „Şi se pare că nu există nicio altă explicaţie psihiatrică”.

Şcoala Arial este localizată în Ruwa, Zimbabwe, la vreo cincisprezece kilometri de oraşul capitală Harare. „Este o şcoală primară pentru copii mici, destul de izolată, dar o şcoală bună”, spune Cynthia Hind. „Este deschisă pentru toate rasele şi are aproximativ 250 de copii”. Pe la ora 10.30, în dimineaţa de 16 octombrie 1994, cea mai

mare parte a copiilor din şcoala Arial se jucau afară, în timpul pauzei de dimineaţă. Toţi profesorii erau înăuntru, participând la şedinţa lor profesorală lunară. Singurul adult care îi supraveghea pe copii, afară, era femeia de la barul de gustări”.

Unul dintre copiii mai mari *Sightings* a decis să nu divulge numele copiilor de la şcoala Arial) îşi aminteşte că i-a văzut pe o parte dintre copiii de clasa a patra intrând în tufe, dincolo de limitele terenului dejoacă al şcolii. Ca elev disciplinat, responsabil cu respectarea regulilor şcolii, băiatul mai mare s-a dus să le spună celor mai mici să iasă din tufişurile dese şi să se întoarcă în siguranţa terenului de joacă. „Chestia aceea, obiectul acela, a aterizat, împreună cu alte trei sau patru lucruri alături”, îşi aminteşte băiatul. „Am văzut un om în

copacii musasa, şi el părea îmbrăcat într-un costum de scafandru strălucitor. Avea ochii joşi, lângă obraji, şi arăta foarte, foarte amuzant”. Una dintre fetele mai mici îşi aminteşte: „Categoric nu era om. Nu ştiu ce era, dar avea un cap mare, ochi negri şi mari şi era îmbrăcat într-un costum de corp negru”.

După ce l-au văzut primii, şi alţi copii au început să se adune la marginea terenului de joacă. „Am văzut câteva obiecte în aer”, explică o fată de clasa a cincea. „Am văzut o navă mai mare şi apoi cam patru sau cinci mai mici, strângându-se în jurul ei”. O fată mai mare confirmă acest lucru. „Am văzut una mai mare şi câteva mai mici, răspândite în jurul ei. Erau nemişcate, plutind pe loc, şi apoi le-am văzut dispărând. Au ajuns la aproximativ un metru de pământ şi apoi au

dispărut pur şi simplu”. În total, şaizeci şi doi de copii spun că au văzut OZN-urile şi două creaturi extraterestre. Niciun adult nu era prezent. Cynthia Hind spune: „Singurul adult de acolo era femeia de la bufetul unde mergeau copiii să cumpere dulciuri şi sucuri. Un băieţel a alergat la ea şi i-a spus: «Vino repede, vino repede, sunt nişte omuleţi pe terenul de joacă». Iar ea i-a răspuns: «Las-o baltă. Nu o să mă scoţi din bufet, ca să poţi şterpeli dulciuri». Un alt băiat explică: «Ne-am dus la profesori, am intrat în birou, şi am început să le povestim, iar ei au spus că probabil nu era nimic. Am fost foarte trişti, pentru că văzusem într-adevăr ceva»”.

Colin Mackie este directorul Şcolii Arial. El îşi aminteşte că privise cu scepticism povestea copiilor. „Eram cu toţii în mijlocul

şedinţei. Niciunul dintre profesori nu a văzut nimic. Unii dintre copii au spus anumitor membri ai personalului că văzuseră ceva foarte ciudat. Din nefericire, nu i-am băgat în seamă, ca să spun aşa, decât după terminarea şedinţei. Dar am început să iau mai în serios situaţia când părinţii au apărut, după terminarea orelor, şi copiii au început să-i ducă în locul în care văzuseră OZN-ul”. O mamă, originară din Zimbabwe, spune: „Eu îi cred pe copii, pentru că în mod normal ei nu ar minţi în legătură cu aşa ceva. Eu cred că ceea ce au văzut ei face parte poate din lumea spiritelor, nu dintr-a noastră”. O altă mamă, recent emigrată din Franţa, spune: „La început am. Crezut că era vorba de un meteorit, dar apoi, când fiul meu a început să-mi descrie, m-am gândit că s-ar putea să

fie mai mult de atât. Copiii nu mint decât dacă vreun adult îi încurajează în acea direcţie. De fapt, am fost destul de necăjită că nu mi-a telefonat, ca să fug acolo, cu camera de filmat”. În privinţa modului în care interpretează ce au văzut copiii, mama adaugă: „Nu exclud posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete, dar nu pot spune că cred în extratereştri, decât după ce voi vedea unul”.

Când a fost chemată să investigheze declaraţiile aparent bizare ale copiilor, Cynthia Hind le-a cerut elevilor să deseneze ceea ce văzuseră. Copiii au creat un portret uimitor al contactului cu extratereştrii. Vezi Foto 27 – 29). „Eu cred că ei chiar au văzut ceea ce spun că au văzut”, este părerea lui Hind. „Au pus în desenele lor multe lucruri despre care nu cred că aveau de unde să

ştie. De exemplu, OZN-urile au obiceiul să urmărească liniile de electricitate, iar un băieţel a desenat un OZN venind în lungul unei astfel de linii. În desene erau câteva astfel de mici detalii care mi s-au părut incredibile. Am fost uimită de trăsăturile comune care au apărut la un grup de copii destul de diversificat”.

Desenele au fost extrem de convingătoare pentru Hind şi credinţa ei în copii a crescut şi mai mult după ce i-a intervievat separat în legătură cu acea întâmplare. „Copiii m-au impresionat ca fiind deosebit de inteligenţi”, spune Hind. „Am discutat cu ei în prezenţa lui Colin Mackie, şi pot să vă spun că acei copii nu l-ar fi minţit pe directorul lor. El este un tip foarte sever, iar copiii îi respectă şi se tem puţin de el. El mi-a spus: «Eu nu cred în

OZN-uri, dar aceşti copii nu ar minţi, pentru că se tem de mine». Şi am fost de acord cu el. De câte ori puneam o întrebare, copiii se uitau la dl. Mackie în timp ce răspundeau. Aceşti copii nu minţeau”.

Nu toată lumea care a studiat întâmplarea de la Ruwa este de acord cu Hind. „Nu se pune problema dacă ei mint sau nu. Problema este că distincţia între realitate şi irealitate nu este la ei la fel de ascuţită ca la un copil mai mare sau la un adult”, spune John Saliba, profesor în religie comparată la Universitatea din Detroit. Saliba a cercetat mai multe declaraţii de contact cu extratereştrii, desfiinţându-le pe toate. „Eu cred că acei copii auziseră de farfurii zburătoare. Modul în care au desenat OZN-urile şi acei aşa numiţi oameni care au ieşit din ele, astfel de desene le vezi

în programele de televiziune şi în filme”. Hind contraargumentează: „Mulţi dintre aceşti copii nu au televizor. Ei nu merg la filme. Ei trăiesc la ţară, unde părinţii lor sunt fermieri”.

Saliba rămâne sceptic. „Trebuie să recunosc că în ultimii patruzeci de ani au apărut toate aceste poveşti cu farfurii zburătoare şi eu nu pot înţelege scopul lor. De ce vin ei aici? Nu ştiu ce fac ei, de ce îşi pierd timpul învârtindu-se în cercuri şi vorbind cu oameni care nu sunt importanţi”. Unul dintre copiii de clasa a cincea redă perfect sentimentele colegilor, când spune: „El poate crede asta, dar nu-mi poate schimba părerea despre ceea ce am văzut sau ceea ce ştiu”.

În 1995, expertul recunoscut pe plan mondial în domeniul răpirilor de către

extratereştri, John Mack, a devenit interesat de copiii de la şcoala Arial şi a facuţ o călătorie în Zimbabwe, ca să discute cu elevii, cu părinţii şi profesorii lor. Dr. Mack, profesor de psihiatrie la Spitalul Cambridge din Harvard, este totodată director al PEER, Programul pentru cercetarea întâmplărilor extraordinare. PEER produce în prezent un documentar amănunţit despre apariţiile din Ruwa. La început, dr. Mack i-a intervievat pe copii singuri, ca să poată face ulterior comparaţii. Iată trei extrase din discuţiile lui cu copii:

BĂIATUL: Nava era argintie, iar inelul din jurul ei era roşu.

DR. MACK: Era roşu. Ieşea lumină din chestia asta sau…

BĂIATUL: Erau nişte lumini, exact deasupra inelului de pe cupolă.

DR. MACK: Şi ce făcea?

BĂIATUL: Plutea deasupra copacilor. Atunci i-am văzut pe omuleţi şi apoi nu am mai văzut nici obiectul, nici oamenii. Nu înţeleg cum ceva de pe lumea asta ar putea zbura atât de repede.

DR. MACK: Cum arătau oamenii pe care i-ai văzut?

BĂIATUL: Părul semăna puţin cu al lui Michael Jackson şi aveau un costum negru. Aveau picioare mici şi tălpi lungi. Capetele erau mari şi ochii erau de patru sau cinci ori mai mari că ai noştri, dar erau cam de înălţimea mea.

DU. MACK: Ce ai spune de ideea că aceea ar fi fost o navă experimentală, care a aterizat unde nu trebuie, iar acei oameni aveau costume spaţiale şi căşti?

BĂIATUL: Asta doar dacă nişte copii de

vârsta mea s-ar îmbrăca în costume de scafandru şlar construi o navă spaţială... oamenii aceia erau de înălţimea mea.

II

DR. MACK: Câte fiinţe ciudate ai văzut?

FATA: Am văzut una sub navă şi o alta alergând pe acolo, dar într-un fel de salturi. Aveau o faţă lunguiaţă şi ochii ca nişte mingi de rugby. Nu am văzut nicio gură.

DR. MACK: A existat vreo comunicare între voi?

FATA: Parcă se uitau la noi: Erau parcă uimiţi de noi.

DR. MACK: Cum te-ai simţit?

FATA: Speriată.

DR. MACK: Ai fost speriată. Ce era atât de înspăimântător?

FATA: M-am speriat pentru că nu mai văzusem niciodată un astfel de om.

DR. MACK: Acum cum te simţi?

FATA: Acum simt că a fost ceva deosebit pentru mine, pentru că nu multă lume vede extratereştri. Şi faptul că am văzut ceva cu adevărat ciudat mă face să mă simt bine.

Nu toţi copiii au rămas cu sentimente pozitive, după această întâmplare. Mulţi dintre ei i-au spus doctorului Mack despre mesajul telepatic pe care au avut impresia că l-au primit de la vizitatorii extratereştri. Era un mesaj neliniştitor, pe care dr. Mack îl auzise de la sute de persoane răpite din America, din cealaltă parte a lumii. „În procesul de răpire extraterestră”, explică dr. Mack, „unul dintre cele mai puternice elemente este prezenţa informaţiei despre soarta pământului şi despre catastrofele ecologice ce sunt pe punctul de a se produce. Oamenilor li se arată imagini

despre poluare, despădurire, Pământul văzut ca un deşert uriaş, scene apocaliptice care au un impact extraordinar”. Scenariul acela apocaliptic a fost repetat în cele mai mici detalii de copiii din Ruwa.

III

DR. MACK: Care crezi că este motivul pentru care au vizitat Pământul?

FATA: Cred că e în legătură cu ceva ce se va întâmpla.

DR. MACK: Se va întâmpla ceva?

FATA: Eu cred că este vorba despre sfârşitul lumii.

Ei ne-au spus că lumea se va sfârşi.

DR. MACK: Şi noi trebuie să facem ceva în privinţa asta?

FATA: Cred că ei vor ca oamenii să ştie că noi facem rău acestei lumi şi că nu trebuie să avansăm prea mult tehnologic. Ei

consideră că nu avem grijă aşa cum trebuie de planetă.

DR. MACK: Cum au comunicat cu tine?

FATA: Nici nu ştiu. Ideea mi-a apărut în cap. El nu a spus nimic. Vorbea doar cu ochii. Doar faţa şi ochii. Arătau oribil.

Iar ochii, privirea aceea oribilă avea informaţia pe care tocmai mi-ai spus-o? Da. M-am simţit groaznic în interior. Am simţit cum toţi copacii din lume se vor prăbuşi, că nu va fi aer şi oamenii vor muri. Era neliniştitor. Luminile eraumari şi m-am gândit că nava va ateriza pe şcoală şi o va distruge.

Încă mai eşti îngrijorată? Sunt îngrijorată că omul acela încă se mai. Uită la mine şi s-ar putea să mă ucidă. Eşti foarte necăjită din cauza asta?

DR. MACK: FATA:

DR. MACK: FATA:

DR. MACK: FATA: Da. DR. MACK: FATA:

Sunt sigur că nu vei păţi nimic. Mă crezi? Nu ştiu.

Dr. Mack şi PEER continuă să lucreze cu copiii şi familiile lor, ca să ajute la eliminarea fricii şi anxietăţii care au apărut în urma întâmplării din 1994. Atât dr. Mack, cât şi Cynthia Hind cred că cel mai important lucru acum este ca părinţii şi profesorii din Ruwa să continue să-şi sprijine copiii şi să creadă în adevărul întâmplărilor lor extraordinare. „În loc să ne preocupe misterul, noi îi acuzăm pe povestitori de amintiri false. Nu asta e abordarea corectă”, spune dr. Mack. Hind este de acord cu judecata lui clinică, prin

întrebarea ei pasionată: „De ce ar minţi şaizeci şi doi de copii?”

ÎNTÂLNIRI AERIENE

Uitare

Dispariţia lui Frederick Valentich

După părerea mea şi a mai multor cercetători, maiorul Valentich este în viaţă şi sănătos. Eu cred că a fost răpit de pe cer şi dus departe de aici.

Robert Dean, investigator de teren, Stargate

International

Un OZN incandescent şi lunguleţ, fără aripi, fără sistem de propulsie vizibil, emiţând o lumină verde bizară. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a văzut Frederick Valentich, înainte să dispară de pe faţa pământului. Acest lucru s-a întâmplat pe 21 octombrie 1978, şi din acea zi până în

prezent, tatăl lui Valentich şi câţiva cercetători pasionaţi ai OZN-urilor au căutat informaţii referitoare la fiinţa sau lucrul care conducea acea navă neidentificată. La aproape douăzeci de ani după dispariţia fiului lui, Guido Valentich face un peregrinaj anual la locul în care Frederick a întâlnit şi a fost învins de un OZN ameninţător. Guido Valentich se întoarce la Cape Otway, în sudul Australiei, pe fiecare 21 octombrie, pentru că speră că extratereştrii care l-au răpit pe fiul lui se vor decide într-o zi să-l aducă înapoi.

Stând pe faleză la Cape Otway, Guido Valentich se uită peste Strâmtoarea Bass şi aproape că reuşeşte să vadă King Island, destinaţia la care ar fi trebuit să ajungă fiul lui. „Emoţiile mele sunt foarte puternice”, spune Valentich, „pentru că în fiecare an în

care vin aici am impresia că Frederick era în viaţă ieri. Şi apoi nu se întâmplă nimic, nu există niciun indiciu, aşa că sunt cuprins de tristeţe şi trebuie să sper că anul următor vom afla ceva nou sau vom primi vreo veste despre Frederick”. Ufologul australian Colin Hayvice l-a însoţit pe Valentich în peregrinajul lui anual. „Guido crede că fiul lui a fost răpit de extratereştri”, explică Hayvice. „Şi crede că Frederick va fi adus înapoi. Face această călătorie la Cape Otway pentru că acolo, la o mie cinci sute de metri altitudine, este ultimul loc în care a fost auzit Frederick. Guido crede că acela este punctul în care va fi adus înapoi Frederick”.

Guido Valentich a supravieţuit aproape douăzeci de ani de durere după dispariţia şi presupusa moarte a primului său născut.

Este normâl să se agaţe de orice urmă de speranţă că Frederick este încă în viaţă. Dar nu este nimic normal în modul în care a dispărut Valentich şi există mulţi cercetători care cred că Guido nu este doar un tăia îndurerat, care refuză să accepte, adevărul. Există probe serioase conform cărora Frederick a întâlnit un OZN deasupra lui Cape Otway, Un OZN sub comanda şi controlul unei forţe extraterestre care era urmărită de guvernul Statelor Unite.

În 1978, Frederick Valentich era un pilot de douăzeci de ani în Corpul de Instrucţie Aeriană Australian. Vezi Foto 30). Pe 21 octombrie, Valentich a plecat de pe Aeroportul Moorabbin din Victoria, îndreptându-se spre King Island, un avanpost cu populaţie mică, aflat la o oră de zbor de Moorabbin. Mai devreme, în aceeaşi

zi, Valentich îi spusese tatălui lui că se va duce la King Island să prindă peşte şi să aducă înapoi orice militari aveau nevoie să se întoarcă pe continent. Trebuia să plece la apus şi să se întoarcă după căderea întunericului, ca să îşi crească numărul de kilometri de zbor de noapte, necesari pentru obţinerea calificării de pilot pe avioane comerciale. „Viitorul lui era să devină pilot comercial. La cea oră avea deja calificare Clasa 4 şi aproape 200 de ore de zbor. Îmi amintesc de dimineaţa de douăzeci şi unu, când stăteam la masă, servind micul dejun şi vorbeam despre zbor. Atunci când a plecat, ultimele lui cuvinte, au fost: «Hei, tată, va fi o zi minunată pentru zbor»”, povesteşte Guido Valentich. „Am discutat dacă se merg şi eu cu el, dar aveam nişte treburi casnice de făcut. Acum îmi pare rău

că nu m-am dus, pentru că eu cred că dacă aş fi fost cu el, lucrurile poate s-ar fi terminat altfel”.

Frederick Valentich era cunoscut de colegii lui piloţi drept un tânăr muncitor şi sincer, un bun pilot. Cu câteva ore înainte de zbor, a completat un plan de zbor la Aeroportul Moorabbin şi a participat la informarea referitoare la condiţiile meteorologice, unde a primit date despre condiţiile de vreme şi curenţii aerieni. Valentich a decolat la 6.20 p.m., în timp ce soarele începea să coboare, după o după-amiază răcoroasă şi senină. Conform planului de zbor, trebuia să meargă în lungul coastei de sud-est, de la Victoria şi apoi să traverseze Strâmtoarea Bass, o întindere de ocean cunoscută drept Triunghiul Bermudelor din Australia.

Valentich auzise zvonuri despre dispariţii stranii, defecţiuni mecanice inexplicabile şi anomalii magnetice, dar le spusese prietenilor lui că nu-l interesau astfel de superstiţii.

„Din 1904”, a descoperit Colin Hayvice, „sunt aproape 350 de oameni de pe nave şi avioane care au dispărut pur şi simplu de pe suprafaţa pământului în Triunghiul Strâmtorii Bass. Şi asta fără să numărăm epavele maritime şi avioanele prăbuşite, cazurile în care au fost descoperite nave şi avioane fără personal la bord. Fără cadavre. Nici schelete. Nimic. Totodată, strâmtoarea este un loc în care au fost raportate apariţii de OZN-uri şi răpiri”. Dar, din câte a putut afla Hayvice, Frederick Valentich a fost primul pilot care a transmis prin radio că se afla în apropierea unui OZN ameninţător.

La patruzeci de minute după decolare, Valentich a contactat turnul de control de la Cape Otway, de lângă Melbourne, ultima zonă de uscat înainte de Strâmtoarea Bass şi de King Island, aflată dincolo de aceasta. Valentich era îngrijorat de apariţia unei nave neidentificate de mare viteză, care se părea că se afla pe un curs de coliziune cu aparatul lui de zbor Cessna 182 cu un singur motor. După spusele controlorului din turn, Steve Rovey, ecranul radarului era gol. În continuare este prezentat un fragment din raportul oficial al accidentului, făcut de Departamentul de Transport Australian al Commonwealth-ului Australiei. Este transcrierea momentului în care Frederick Valentich a văzut pentru prima dată OZN-ul, aşa cum a fost înregistrat de turnul de control de la Cape Otway.

VALENTICH: Melbourne, aici Delta Sierra Juliet (indicativul de zbor al lui Frederick). Aveţi ceva trafic sub o mie cinci sute de metri?

TURNUL: Delta Sierra Juliet, nu există trafic. VALENTICH: Eu văd o navă mare sub o mie cinci sute de metri.

TURNUL: Ce tip de avion este? VALENTICH: Nu-mi pot da seama. Are patru lumini – ceva ce seamănă cu nişte lumini de aterizare.

TURNUL: Delta Sierra Juliet?

Melbourne... avionul tocmai a trecut pe deasupra mea, la peste trei sute de metri mai sus.

Şi este un avion mare? Confirmă. Hm... nu ştiu, din cauza vitezei mari cu care merge. Este vreun avion al Forţelor Aeriene în zonă?

Nu există niciun avion în vecinătate. Acum se apropie de mine dinspre est... parcă s-ar juca, A trecut peste mine de două, trei ori, la viteze pe care nu le pot preciza!

Confirmă că nu poţi identifica avionul.

Afirmativ.

Poţi să-l descrii?

Nu este un avion. Când a trecut pe lângă am văzut că este lung... nu am putut vedea mai mult, din cauza vitezei foarte mari... acum este în faţa mea, Melbourne... Parcă ar sta pe loc. Eu mă învârt pe loc, iar chestia asta se învârteşte deasupra mea. Are o lumină verde şi pare metalic. Este strălucitor la exterior... iar a dispărut.

VALENTICH:

TURNUL: VALENTICH:

TURNUL: VALENTICH:

TURNUL: VALENTICH: TURNUL: VALENTICH:

TURNUL: VALENTICH:

Confirmă că avionul a dispărut. Acum se apropie dinspre sud-vest... motorul are probleme cu turaţia... L-am fixat la 2324 şi a început să tuşească... acest avion ciudat pluteşte iar deasupra mea. Pluteşte şi nu este un avion...

După această ultimă transmisiune, în raport scrie: „Nu s-a mai înregistrat altă transmisiune de la avion”. Concluzia raportului este următoarea: „Vremea în zona

— Rs9

Cape Otway era senină cu... o vizibilitate excelentă şi vânt uşor. Soarele a apus la ora

19.18 (7.18 p.m.). Motivul dispariţiei avionului nu a fost determinat”.

Înregistrarea transmisiilor dintre Frederick Valentich şi turnul din Cape Otway a fost clasificată drept strict-secretă şi s-a declarat că a fost ştearsă. Lui Guido Valentich i s-a permis să asculte ultimele cuvinte ale fiului său numai o dată, în prezenţa personalului militar. El susţine că benzile pe care le-a auzit sunt foarte diferite de transcrierea oficială oferită de Departamentul Transportului. O transcriere considerată de Valentich mai apropiată de original a apărut într-un ziar din Melbourne, la scurt timp după dispariţia lui Frederick, şi se presupune că a fost obţinută de un reporter de la un militar anonim. În această transcriere „neoficială”, o parte dintre cuvinte sunt identice cu cele din raportul

oficial, dar există mult mai multe detalii despre mărimea şi forma avionului. De exemplu:

VALENTICH: Nu este un avion. „Repet. Nu este un avion cunoscut. Un vechiul neidentificat cu o lumină verde la capătul cilindrului superior. Proiectoarele exterioare par să fie din aluminiu sau dintr-un alt metal uşor. Geamurile se văd clar şi văd patru lumini din interior. Nu geamuri, ci un fel de zonă de observare. Melbourne... se joacă cu mine!”

„Valentich a făcut o descriere completă a tipului de navă. A descris forma, geamurile şi ceea ce făcea”, explică Colin Hayvice. Ca ufolog şi autor veteran, Hayvice a efectuat un studiu complet asupra dispariţiei lui Valentich şi afirmă cu fermitate că Valentich a intrat în contact cu

o forţă extraterestră. „S-a apropiat de el, s-a învârtit în jurul lui, a trecut la viteze foarte mari, a dispărut, apoi s-a întors. Valentich s-a aflat în contact permanent cu turnul în acest interval de timp, până la 7.14 p.m., când a spus deodată că chestia aceea se apropia de el şi îl învăluia într-o lumină verde. Apoi s-a auzit un hârşâit metalic în staţie şi Frederick Valentich a dispărut. Avionul şi tot ce era în ei au dispărut de pe faţa pământului?

Conform transcrierii neoficiale şi a amintirilor lui Guido Valentich, acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Frederick:

VALENTICH: Mă crezi, turnule? TURNUL: Sigur. Ştim că eşti Valentich. VALENTICH: „Merg cu o viteză de 110, pe aceeaşi direcţie şi urc la o mie două sute. Stai… stai… motorul tuşeşte. Am rateuri. S-

ar putea să se oprească. Nava vine din spate, cu o viteză fantastică. Lumina lui verde a ajuns la mine. Nu este un avion)., urea la o mie cinci sute, o mie opt sute... nişte tuburi metalice lungi şi fără eşapement... Simt cum mă topesc. Simt... TURNUL: 229,229, auzim ceva rupându-se... 229,229, te rog să repeţi.

„După incident, Steve Rovey, controlorul, a spus că atitudinea lui Frederick Valentich era calmă şi raţională”, explică Colin Hayvice. „Rovey raportează că vocea lui Valentich nu trăda deloc panică, decât în ultimele câteva secunde. Valentich era cunoscut de toată lumea, la Cape Otway. Cei de acolo îl ştiau ca pe un tânăr echilibrat, cu un mediu familial bun şi o prietenă stabilă. Nu aveau niciun

C-da 238 coala 11 motiv să nu creadă

ceea ce a raportat el prin staţie”. Guido Valentich adaugă că fiul lui era un pilot prudent şi serios, care ar fi avut mult de pierdut identificând greşit un avion convenţional. „Nu ar fi raportat nimic care ar fi putut să-i pună în pericol obţinerea calificării de pilot comercial. Nu ar fi vrut să se prezinte pentru obţinerea calificării şi să fie cunoscut de toţi drept omul care văzuse un OZN”.

După ce turnul de control a pierdut contactul radio şi Valentich nu a sosit la timp la King Island, a fost trimis un avion de căutare la punctul ultimului contact, la douăzeci de kilometri de coasta de lângă Melbourne, în Strâmtoarea Bass. Nu se vedea nici. Urmă de Valentich şi avionul lui. Hayvice spune: „Deşi s-au gândit că probabil s-a prăbuşit în apă, departamentul

de căutare şi cercetare a căutat în aer, mare şi pe pământ pe o zonă cu raza de opt kilometri de Cape Otway. Căutarea durat cinci zile întregi, douăzecr şi patru de ore pe zi, iar căutările la lumina zilei au continuat alte trei săptămâni. Apoi au înştiinţat toate navele şi patrulele de coastă care treceau prin zonă, pe o perioadă de trei luni, să se uite după orice epavă, orice parte componentă a unui avion".

Nu s-a găsit nicio urmă a lui Valentich sau a avionului lui. Măcar unele bucăţi de avion ar fi trebuit să fie aduse de apă la ţărm. Valentich avea patru veste de salvare cu el în momentul dispariţiei, şi unele dintre ele ar fi trebuit să fie recuperate. Ar fi trebuit să existe şi pete de petrol, dar singura urină de petrol găsită în perioada de căutare a fost analizată şi s-a descoperit

că era motorină de la un vas de pescuit, nu combustibil de aviaţie. Investigatorii de la Departamentul de Transport au lansat ipoteza că Valentich a zburat cu avionul răsturnat, a devenit dezorientat şi prpbabil s-a prăbuşit pe continent. Cu toate acestea, în urma căutărilor la sol nu s-a găsit nicio urmă, iar Colin

Hayvice a aflat că ar fi fost imposibil ca Valentich să zboare cu capul în jos atât de mult timp. „Unii experţi spun că şi-a pierdut simţul orientării”, explică Hayvice, „şi că a zburat cu capul în jos. În consecinţă, când el credea că urcă, de fapt cobora. Dar la avionul Cesna 182 în care se afla, combustibilul de aviaţie din aripi ajunge la motor datorită forţei gravitaţionale. Aşa că după nouăzeci de secunde de zbor inversat, motorul s-ar fi oprit. Dar Valentich a vorbit

cu Steve Royey peste şase minute şi jumătate. Asta ne spune că nu zbura cu capul în jos. Nu-şi pierduse simţul de orientare”.

Oficial, jiu au existat martori oculari ai dispariţiei lui Frederick Valentich. Totuşi, un grup mic de ufologi crede că există martori oculari care lucrau în deşertul australian, la o unitate, super-secretă de supraveghere, cunoscută sub numele de Pine Gap. Vezi Foto 31). Oficial, Pine Gap este o staţie de urmărire aflată la douăzeci de kilometri de Alice Springs, în centrul Australiei, o unitate de apărare comună americană-australiană. Dar conform investigatorului Robert Dean, Pine Gap îşi păstrează misiunea reală bine ascunsă, iar oficialii de acolo ştiu mai multe decât vor să spună despre dispariţia lui Frederick Valentich.

„În jurul planetei avem un scut spaţial electronic şi Pine Gap este una dintre poziţiile. Cheie în această reţea electronică mondială”, explică Dean. „Asta înseamnă că orice apare din spaţiu este repérât imediat. Ei pot urmări orice, de la un meteor de mărimea unei mingi de baschet, până la sateliţi… sau orice altceva. Dacă există un «orice altceva», ceva despre care noi nu ştim, atunci Pine Gap îl monitorizează imediat, îl fotografiază, îl urmăreşte. Asta face Pine Gap. Eu unul nu am nicio îndoială că unitatea de la Pine Gap a înregistrat obiectul descris de Valentich. Ei îl urmăreau şi pe Fred, şi obiectul. Dumnezeu ştie când va ieşi la iveală adevărul. Eu cred că Fred a fost răpit, iar Pine Gap a înregistrat toată blestemăţia asta, pentru că ei urmăresc totul”.

Robert O. Dean vorbeşte prin prisma unor cunoştinţe directe. El este sergent major în retragere în Armata SUA, care a petrecut douăzeci şi şapte de ani în armată şi alţi patrusprezece lucrând pentru FEMA, Agenţia Federală de Management al Situaţiilor de Urgenţă. Între 1963 şi 1967, o perioadă despre care Dean spune că i-a schimbat viaţa total, a fost mutat la SHAPE, Cartierul Suprem al Puterilor Aliate în Europa, braţul militar al NATO, cu sediul în Paris, Franţa. În această perioadă petrecut la SHAPE, Dean pretinde că a obţinut acces la documente strict-secrete, cunoscut sub numele de permisiune „cosmică strict-secretă” şi i s-au arătat dosare cu ceea ce ştia NATO despre OZN-uri. „Ana aflat despre un studiu care a fost iniţiat în 1961 din cauza numărului mare de obiecte

metalice circulare care zburau pe deasupra Europei Centrale, la altitudine foarte mare, viteze extrem de mari, în formaţie şi foarte clar sub control inteligent. Şi pentru o vreme sovieticii au crezut că navele ne aparţin nouă, iar noi am crezut că le aparţin lor – aşa că ne uitam unii spre ceilalţi peste această cortină de fier, cu degetele pe trăgaci”.

„A fost o perioadă foarte dificilă”, continuă Dean. „Nici ruşii, nici americanii nu înţelegeau ce se întâmpla. Studiul a fost încheiat în 1964. Eu am ajuns acolo în 1963 şi am citit raportul tot timpul, până în 1967, când am plecat. Aşa am ajuns să mă implic în problema OZN-urilor. Aşa am aflat pentru prima dată că acestea nu erau un mit, o legendă sau un produs al imaginaţiei. Am aflat că problema OZN nu este numai reală,

ci că, Dumnezeule, concluziile studiului militar al SHAPE indicau faptul că şi t ramificaţiile ei – implicaţiile – erau cutremurătoare. Acesta a fost începutul cercetării mele devotate, aproape obsesive, în probleme legate de OZN-uri”.

Robert Dean crede că Pine Gap este o parte importantă din reţeaua secretă a guvernului SUA de urmărire a OZN-urilor. „*Sightings* a prins un tigru de coadă, când aţi început să faceţi cercetări despre Pine Gap”, spune Dean. „Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră şi să vă spun că Pine Gap este o unitate implicată într-una dintre cele mai secrete instalaţii din lume. NSA-ul este implicat. CIA-ul este implicat. Biroul de Recunoaştere Naţional face parte din această acţiune. Ei o numesc «Instalaţie de apărare spaţială comună», dar este mult

mai mult de atât”.

Nu toată lumea este de acord cu părefea lui Dean referitoare la misiunea celor de la Pine Gap. Desmond Ball, autorul cărţii *Pine Gap* şi profesor în studii de strategie şi apărare la Universitatea Naţională Australiană din Canberra, insistă că Pine Gap nu este implicată în urmărirea OZN-urilor, pine Gap este staţia de control la sol pentru o reţea de sateliţi, şi aceştia sunt implicaţi în ascultarea unei varietăţi de semnale, comunicaţii şi alte transmisiuni electronice”, spune Ball. „Principala lor misiune constă în transmiterea semnalelor de la rachete şi alte sisteme de armament avansate, în faza de testare, inginerilor de la sol care vor să cunoască evoluţia, comportamentul rachetei. Începând cu anii ’70, au existat o gamă mai mare de misiuni

secundare, în principal implicând interceptarea comunicaţiilor în microunde”. În ciuda informaţiilor secrete despre OZN-uri, Desmond Ball admite că nu ştie nimic despre ce se întâmplă la Pine Gap. Ball spune: „Majoritatea guvernelor nici măcar nu recunosc în mod public că sunt implicate în vreo operaţiune de spionaj prin satelit. Aceasta ar fi probabil aproape ca şi cum un guvern ar spune că este implicat în «mesaje», în funcţiilor lor de colectare a informaţiilor”.

Robert Dean pretinde că are prieteni în interior, care i-au spus o poveste diferită despre instalaţia de la Pine Gap şi despre tipul de informaţii ce se adună acolo. „Secretul real din spatele lui Pine Gap, operaţiunea reală, secretă şi nefăcută publică, implică realitatea despre

extratereştri şi OZN-uri. Ca rezultat a treizeci de ani de cercetare, al experienţei mele în armată şi al faptului că încă am o mulţime de prieteni în funcţii cheie, vă pot spune că se pare că există o adevărată paranoia în rândurile celor de la apărare”, declară Dean. „Oamenii nu au fost anunţaţi niciodată că există o ameninţare din cosmos, dar oficialităţile sunt înspăimântate. Asta este esenţa Iniţiativei de Apărare Strategică, aşa numitul program Star Wars. De aceea este continuat acest program, deşi Uniunea Sovietică s-a prăbuşit. Iar Pine Gap este o parte importantă a acestui program de mare anvergură”.

„Eu cred că este o prostie”, spune Desmond Ball despre declaraţia lui Dean că Pine Gap este o parte a „realităţii

extraterestre”. Cercetările lui Ball l-au convins pe acesta că „deşi se păstrează un anumit secret în legătură cu acel loc, nu ar putea niciodată să ascundă spre ce sateliţi îşi îndreaptă ei antenele. Există mii de oameni care lucrează acolo – şi alte mii care au lucrat şi apoi au trecut în altă parte. Ar fi imposibil de păstrat un secret de o asemenea magnitudine”.

„Martori oculari au văzut obiecte în formă de disc alb care au fost aduse cu avionul şi apoi transportate cu camionul la Pine Gap”, contraatacă Robert Dean. „Au fost văzute camioane ale Forţelor Aeriene americane, avioane ale Forţelor Aeriene ale SUA, Galaxies C5A, transportoare imense care cărau aceste obiecte albe cu embleme USAF, nave în formă de disc cu cupole deasupra. Oamenii din Australia cercetători

şi investigatori UFO, au stat acolo, în munţi, noaptea, şi au fotografiat OZN-uri peste tot. Există o activitate OZN enormă chiar în acel loc, la fel ca şi în Area 51. E posibil ca o parte dintre ele să fie ale noastre. Iar altele nu. Partea aceasta e ţinută în mare secret”.

Ideea că OZN-urile ar fi „ale noastre” sau „ale lor” sau chiar dacă ele există sau nu continuă să fie dezbătută cu ardoare. În timp ce experţii se ceartă în privinţa activităţilor de la Pine Gap, Guido Valentich îşi continuă propria căutare a adevărului despre dispariţia fiului său. A existat un OZN deasupra lui Cape Otway, care să fie văzut de la Pine Gap? La scurt timp după ultimul apel radio al lui Frederick, Guido Valentich a primit o scrisoare de la o femeie din Germania, care pretindea căâavea viziuni fizice ale navei care-l luase pe

Frederick. Ea introdusese în scrisoare şi o schiţă rudimentară a navei. Lui Valentich scrisoarea i s-a părut interesantă, dar lipsită de substanţă şi nu i-a dat prea multă importanţă. Apoi, câteva zile mai/ târziu, a primit o altă scrisoare, în care era o fotografie a unei nave ciudate care plutea deasupra lui Cape Otway. OZN-ul din fotografie semăna ciudat de mult cu cel desenat de mediumul din Germania. Fotograful amator Roy Manifold făcuse acea fotografie pe 21 octombrie 1978, la numai câteva minute după ce Frederick Valentich le spusese controlorilor de zbor de la Cape Otway că de el se apropia un avion neidentificat. Dacă ochii şi urechile de la Pine Gap sunt atât de puternice cât sugerează Robert Dean, personalul de acolo trebuie să ştie ceva despre OZN-ul surprins

de Manifold.

„Era o noapte senină”, îşi aminteşte Roy Manifold. „Eram la cabana noastră de vacanţă de pe coastă. Afară era frig, şi îmi amintesc că făcusem focul în camera din faţă.

Totul părea foarte normal în acea noapte”. Manifold făcea încercări cu un nou trepied pentru aparatul lui de fotografiat. Îşi fixase trepiedul afară, ca să facă o serie de fotografii ale apusului de soare. „Am făcut şase instantanee consecutive şi, când am ieşit afară ca să-mi iau aparatul, am auzit un avion mic trecând pe deasupra capului”.

Câteva zile mai târziu, Roy Manifold a developat filmul şi a descoperit pe acesta, pe lângă un apus minunat, un posibil indiciu asupra dispariţiei lui Frederick Valentich. „Am luat filmul”, îşi aminteşte Manifold, „şi

primele fotografii erau foarte bune, iar apoi am ajuns la una în care se vedea un obiect foarte straniu. Vezi Foto 32). La început, nu am bănuit nimic ciudat şi nu am făcut legătură cu cazul Valentich. Voiam să ştiu dacă se întâmplase ceva de la expunere sau dacă era ceva în neregulă cu aparatul de fotografiat. Am dus aparatul la sediul Kodak din Victoria şi le-am cerut să-mi explice ce era cu acel obiect. Ei m-au asigurat că nu avea nicio legătură cu procesarea sau cu filmul. Nu era o eroare a emulsiei sau altceva ce putea fi explicat".

După ce a citit despre dispariţia lui Frederick Valentich, Roy Manifold a trimis o copie a ciudatei lui fotografii lui Guido Valentich. El nu ştia nimic despre asemănarea izbitoare cu viziunea medium-ului. Valentich l-a convins pe Manifold să

trimită negativul fotografiei pentru o amplificare prin computer şi analiză de laborator, în Statele Unite. Analizele pe computer ale OZN-ului au relevat că acesta era o sferă solidă, probabil metalică, de aproximativ două sute de metri diametru. Faptul că fotografia a fost făcută doar cu câteva minute înainte ca Manifold să audă un avion uşor sugerează că OZN-ul din fotografie ar putea fi nava pe care o văzuse Frederick Valentich, înainte să dispară fără urmă.

Robert Dean consideră că dacă un fotograf amator care caută să prindă apusul de soare poate prinde în imagine OZN-ul, atunci în mod sigur Pine Gap ascunde fotografii mai multe şi mai bune ale întâlnirii lui Valentich. „Eu cred că Frederick Valentich a fost răpit de pe cer şi

cred că întreaga operaţiune a fost probabil observată. Nu cred că Pine Gap a avut vreun amestec în cele întâmplate, dar sunt convins că ei au urmărit totul. Oamenii care îmi spun că extratereştrii şi OZN-urile sunt o grămadă de prostii sunt pur şi simplu neinformaţi. Ei nu au răbdarea să se uite la probe. Nu e nevoie să mă credeţi de cuvânt pe mine sau pe oricine altcineva vă spune asta. Există o cantitate enormă de dovezi acolo şi oamenii trebuie să înceteze să moţăie şi să se trezească. Totul este real. Nu o glumă".

Pentru Guido Valentich, realitatea OZN-urilor şi a întâlnirilor extraterestre a devenit ceva foarte important. Fiul lui a fost răpit de o forţă necunoscută. În fiecare an, el se întoarce la locul dispariţiei primului său născut şi aşteaptă – nici el nu ştie exact ce.

Deocamdată, tot ceea ce are sunt fragmente dintr-o transcriere radio obţinută ilegal, care ar putea sau nu să reprezinte ultimele cuvinte ale lui Frederick, o fotografie incitantă, zvonuri despre un loc numit Pine Gap şi amintirea feţei zâmbitoare a lui Frederick, întorcându-se spre el şi spunând: „Hei, tată, va fi o zi minunată pentru zbor”.

1967,1978

Codul tăcerii

De ce nu vorbesc piloţii

Nu am spus nimic pentru mult timp, dar când am raportat şefului meu, reacţia lui a fost destul de neobişnuită. Mi-a spus; „Ei bine, celor care văd OZN-uri li se întâmplă lucruri ciudate”.

„Ted”, fost pilot al United Airlines

După părerea ufologilor, martorii ideali sunt nişte persoane credibile, cu cunoştinţe

vaste despre aviaţie şi aerodinamică, cineva care priveşte OZN-ul cu un ochi critic, exersat, şi preferabil din aer. Cu alte cuvinte, cei mai buni martori oculari ai OZN-urilor sunt piloţii. Dar câţi piloţi au văzut nave ciudate invadându-le spaţiul aerian, interferând cu sistemele de Control ale avionului lor? Scepticilor şi denigratorilor OZN le place să perpetueze mitul că martorul ocular tipic este un individ ameţit, extrem de influenţabil (de obicei înfăţişat în salopetă, stând în parcuri de rulote şi având o igienă dentară proastă). Cu toate acestea, ufologii insistă că majoritatea apariţiilor au fost observate de martori serioşi şi instruiţi, dintre care zeci de mii sunt de fapt piloţi.

Într-o publicaţie scoasă recent de sub regimul secretului de Centrul de Război

Electronic al Serviciului de Securitate al Forţelor Aeriene ale SUA, se relevă probe clare din care reiese că piloţii văd OZN-uri mult mai des decât crede publicul. În articolul lui despre o întâlnire între un OZN şi piloţii din Forţele Aeriene Imperiale Iraniene, căpitanul Henry S. Shields face următoarea declaraţie, sugerând că astfel de întâlniri nu sunt numai posibile, ci chiar inevitabile: „Cândva în cariera lui, orice pilot se poate aştepta să se întâmple ceva ciudat, neobişnuit, care nu va fi explicat niciodată în mod adecvat sau pe deplin de investigaţiile ulterioare”.

Declaraţia căpitanului Shield sugerează că fiecare pilot militar va vedea un OZN, aşa că pare probabil ca acest lucru să se întâmple şi piloţilor de pe avioapele comerciale şi civili. Totuşi, foarte puţine

astfel de experienţe ale piloţilor sunt făcute publice, pentru că în rândul piloţilor există un cod al tăcerii care este încălcat foarte rar. Pentru piloţii militari, motivul poate fi în primul rând economic. După spusele fostului reprezentant de Presă al Forţelor Aeriene, Al Chop: „Pe vremea când lucram în Forţele Aeriene, exista o directivă 200 – 2 a Forţelor Aeriene, care spunea că un pilot care vorbea cu presa despre vederea unui OZN trebuia să plătească o amendă de 10.000 de dolari şi îşi pierdea slujba. Era o politică de a păstra în interiorul Forţelor Aerienk reperările de OZN-uri făcute de personalul Forţelor Aeriene, aşa încât ei să poată investiga în linişte, fără amestecul presei”.

Pentru piloţii comerciali, nu există reglementări oficiale care să-i împiedice să

vorbească presei şi publicului, dar după spusele câtorva astfel de piloţi, există o regulă nescrisă care spune că orice pilot care vorbeşte despre întâlnirea cu un OZN este în mare pericol să fie concediat. Fostul căpitan în British Airways Graham Sheppard este unul dintre cei doar câţiva piloţi care au vorbit în public despre întâlnirea lor cu un OZN. Sheppard îşi aminteşte ce s-a întâmplat după ce a povestit întâlnirea lui personală cu un OZN la un program de radio londonez. „Am fost intervievat pentru programul *Today*, care este foarte popular în Marea Britanie, şi mulţi dintre directorii de la British Airways m-au auzit. Ca rezultat, am fost chemat de pilotul şef, ca să dau explicaţii şi ca să fiu avertizat în termeni fără echivoc că dacă mai fac afirmaţii publice în legătură cu

acest subiect, Voi fi concediat. Mi s-a spus că pilotul care are legături cu mass-media poate pune în pericol imaginea liniei aeriene. Au spus foarte clar că interesul meu faţă de OZN-uri şi interesul meu în a face publice aceste informaţii nu sunt compatibile cu poziţia de pilot comercial al lui British Airways”.

În 1993, Graham Sheppard s-a retras din British Airways şi în prezent zboară ca independent pe câteva transportoare, printre care şi Ali talia. El consideră că acum, când nu mai este legat de o singură linie aeriană, poate vorbi mai liber despre întâlnirile cu OZN-uri. „Acum mă aflu într-o altă poziţie”, spune Sheppard. „În esenţă sunt un pilot independent, aşa că nu mai sunt constrâns de regulile corporaţiilor, ca în trecut. Nu mai am mâinile legate”. Dar

Sheppard a trebuit să plătească un preţ pentru sinceritatea lui, şi el consideră că acesta este motivul principal pentru care mulţi piloţi pensionaţi sau independenţi că el nu vor să povestească despre întâlnirile cu OZN-uri. Sheppard spune: „Am fost acuzat că sufăr de halucinaţii, că sunt prost pregătit, că nu înţeleg fenomenele meteorologice – tot felul de atacuri au fost îndreptate împotriva mea. Există riscuri, dacă vorbeşti în public. Cum piloţii sunt în general prudenţi, ştiu că mulţi dintre ei se gândesc la ce-i aşteaptă şi hotărăsc că nu merită să vorbească în public despre problema OZN-urilor. Asta atrage foarte multă atenţie nedorită”.

Graham Sheppard a fost pilot comercial peste treizeci de ani, cu un dosar impecabil ca prim ofiţer şi mai târziu căpitan. El

recunoaşte că a văzut multe lucruri ciudate pe cerul nopţii, şi aproape pe toate le-a putut identifica sau a putut presupune ce erau. „Într-o noapte, când zburam pe deasupra Angliei, am văzut un spectacol fantastic de lumini, şi mulţi piloţi au ieşit în eter, spunând: *Ai văzut? Ce a fost asta?* Am aflat repede că un echipament de pe un satelit se defectase şi reintrase în atmosferă”, îşi aminteşte Sheppard. „Am văzut multe lucruri ciudate pe cer, dar nu toate intră în aceeaşi categorie ca cele două întâlniri ale mele cu OZN-uri”.

Prima întâlnire a lui Sheppard cu un OZN a avut loc pe 22 martie 1967. El era ofiţer principal pe un avion al lui British European Airline, zburând din Gibraltar spre Aeroportul Heathrow din Londra. Iată relatarea personală a lui Sheppard despre

această întâlnire: „Era o noapte foarte senină. Am plecat de pe coasta de nord a Spaniei şi eram deasupra Golfului Biscaya, zburând la 8.000 de metri altitudine. Drept în faţă era o stea strălucitoare. Dacă ştiţi cum arată Venus în cele mai bune momente, această stea era de două ori mai mare. Nu avea o formă clară. Era doar o lumină strălucitoare, de-a dreptul uimitoare. Am privit-o câteva minute, discutând ce ar fi putut fi. Celălalt ofiţer principal avea o hartă stelară şi a folosit-o, încercând să identifice ce vedeam. Dar nu era pe harta stelară. Apoi, a început să se mişte din poziţia ora douăsprezece spre stânga noastră, mergând încet şi coborând. În acelaşi timp, îşi schimba culorile, nişte culori foarte intense. Când a ajuns în poziţia orei zece – treizeci faţă de noi, a început să

facă acrobaţii într-un ritm fantastic – genul de mişcări care sunt total în afara parametrilor aerodinamici cunoscuţi. Şi apoi, de niciunde, a mai apărut una, şi amândouă au continuat acest spectacol acrobatic uimitor. Aceste manevre erau executate la viteze extrem de mari, după părerea mea mai mari decât cele atinse în acea vreme. Era ca şi cum ar fi fost agăţate de o sârmă întinsă, ca o roată cu artificii cu culori schimbătoare. Viteza cred că era de sute de kilometri pe oră, rămânând constantă, în timp ce luminile se mişcau în jurul nostru, în această manevră gen luping. Asta sugerează acceleraţii unghiulare şi fojţe gravitaţionale care cred că nu pot fi suportate de niciun aparat de zbor, nici chiar de cele pe care le avem acum. Era un spectacol aerian uimitor. În timp ce zburam

spre nord, perechea de nave s-a mişcat în stânga noastră, spre vest, peste Golful Biscaya. Am luat legătura cu radarul Bordeaux, organizaţia lor militară din acel moment, şi ei au confirmat că identificaseră trafic la cincisprezece kilometri vest de noi, adică exact în locul în care credeam că ajunsese perechea de acrobaţi. După părerea mea, asta a fost o întâlnire OZN foarte bună, susţinută de un radar militar”.

Ca tânăr pilot, Graham Sheppard îşi aminteşte de entuziasmul lui şi de dorinţa de a povesti celorlalţi piloţi, ca să afle dacă mai văzuse vreunul acele OZN-uri bizare. Exuberanţa lui tinerească a fost înăbuşită rapid. „Eram în camera echipajului, în Aeroportul Heathrow din Londra, şi un căpitan senior, care era veteran din al doilea Război Mondial, ne-a sfătuit că era în

interesul nostru să nu raportăm nimic, căci aceasta ne-ar fi putut compromite carierele. El cunoştea foarte bine cultul tăcerii. Aşa că timp. De mulţi ani am vorbit despre asta numai membrilor apropiaţi din familie – până douăzeci şi şase de ani mai târziu, când nu mai aveam de ce să mă tem din punctul de vedere al carierei mele în cadrul liniei aeriene, căci tocmai îmi încheiasem contractul cu ei”.

A doua întâlnire cu un OZN a lui Sheppard s-a întâmplat în acelaşi an, în timpul zilei. „Era un zbor de rutină din Scoţia în Londra”, îşi aminteşte Sheppard, „şi eram într-un Vanguard, zburând la 8300 de metri altitudine. Discutam tot felul de nimicuri când, brusc, radarul din Preston, pe vremea aceea controlorul zonei Manchester, ne-a transmis un apel clar de

alertă, ceea ce era foarte neobişnuit. Controlorul radar a spus: «Aveţi trafic neidentificat pe drumul vostru aerian, venind spre vei, foarte rapid».

„Bineînţeles, imediat am început să privim direct în faţă şi aproape în aceeaşi clipă o navă în formă de disc a apărut în câmpul nostru vizual, puţin mai jos decât noi şi în partea dreaptă. Mergea foarte, foarte rapid şi strălucea puternic în soare. Şi am văzut-o cu toţii. Era o zi frumoasă, cu soare, şi câţiva nori cumulus sub noi. Aşa că aveam un fundal excelent de referinţă, când priveam acel disc care se apropia. În câteva secunde a ajuns la numai 80 – 100 de metri, exact sub noi. Vedeam o navă în formă de disc, ca un capac de roată strălucind în soare, şi cu o parte centrală înălţată. Cred că avea cam zece metri diametru, nu era

foarte mare, metalică şi circulară, zburând după alte legi decât ale noastre. Cred că mergea cu 1500 de kilometri pe oră, poate mai mult.

Eram pe cursuri reciproce, ceea ce înseamnă că mergeam în direcţii opuse, şi a trecut foarte aproape de noi. Era atât de aproape, încât ar fi trebuit să fim în unda ei de şoc sonic. Mai fusesem în unda de şoc a unui avion supersonic, dar acum era altfel. Cea a avionului nu este deloc periculoasă, dar este distinctivă şi de neconfundat, însă această navă mergea foarte repede, foarte aproape de

= Susan Michaels –

noi, şi nu avea nicio undă de şoc. Ceea ce este foarte neobişnuit”. A

Ca şi la prima întâlnire, Sheppard a decis să nu vorbească cu nimeni în afară de

familia lui şi ceilalţi membri ai echipajului. „Piloţii discută între ei, verbal, dar foarte, foarte rar pun ceva pe hârtie. Este un mediu comercial, extrem de competitiv, şi ultimul lucru pe care şi-l doresc liniile aeriene sunt piloţi care să fie asociaţi cu un subiect controversat. Liniile aeriene, fiind tot timpul atente la beneficii, nu vor să-şi compromită în niciun fel poziţia comercială. Am înţeles asta şi, sincer, dacă aş fi condus o linie aeriană, aş fi cerut piloţilor mei sa de circumspecţi cu tot ceea ce au de spus mai neobişnuit”.

!

Graham Sheppard este o excepţie rară, un pilot care a fost dispus să-şi spună numele real şi al liniei aeriene căreia i-a aparţinut. De fapt, el este singurul pilot intervievat de *Sightings* care a apărut în

faţa aparatului de filmat fără o alterare a feţei sau vocii. Mult mai comuni sunt piloţii comerciali de genul lui „Ted”, care a acceptat să discute despre întâlnirea lui cu un OZN numai dacă *Sightings* promitea să folosească un pseudonim şi să-i ascundă identitatea fizică. Ted zbura pentru United Airlines de peste treizeci şi cinci de ani, majoritatea perioadei în calitate de căpitan. În 1978, a întâlnit un OZN uimitor, care a preluat controlul asupra avionului lui. A fost o experienţă năucitoare, pe care Ted este sigur că nu o va uita niciodată. Dar deşi Ted este acum în retragere şi nu mai zboară ca profesionist, tot nu doreşte să-şi facă publică identitatea. „Mulţi, foarte mulţi piloţi au întâlniri cu OZN-uri”, spune Ted, „dar au păstrat tăcerea din cauza atitudinii colegilor lor şi a publicului în general, care

îi consideră puţin dezaxaţi. Eu am păstrat tăcerea, dar tot mai suport unele reacţii din partea oamenilor cărora le-am spus, şi care la vremea respectivă m-au considerat puţin nebun”.

Ted descrie singura lui întâlnire cu un OZN: „Zbor pe avioane de şaizeci de ani, dintre care treizeci şi cinci cu United. Am petrecut mult timp în aer, şi în acele 30.000 de ore. De zbor, aceasta a fost singura dată când am văzut un OZN. În 1978, zburam pe un DE-10 de la San Francisco la JFK Aeroportul John F. Kennedy din Jamaica, New York). Era noapte şi eram cam la jumătatea distanţei dintre Buffalo şi Albany, New York, la 12.000 de metri, când avionul, a început să vireze spre stânga”. Avionul era pe autopilot în acel moment şi ar fi trebuit să rămână pe cursul stabilit, chiar şi

în cazul unor turbulenţe serioase. În noaptea respectivă, nu erau niciun fel de Turbulenţe şi nicio explicaţie pentru acel viraj brusc al avionului.

„Când avionul a virat”, continuă Ted, „m-am uitat pe fereastră, bineînţeles, ca să văd ce se întâmpla, şi la capătul aripii am văzut o lumină foarte, foarte puternică. Întregul echipaj a văzut-o. Năucea busolele avionului, făcându-l să vireze la stânga. Controlorul de trafic aerian mi-a spus imediat: «Ah, United, unde te duci?», iar eu am răspuns: «O să vă anunţăm când o să ştim şi noi». Am deconectat pilotul automat şi am revenit pe direcţia spre Albany. Când chestia aceea a hotărât să plece, a făcut-o rapid, mai repede decât orice altceva văzusem eu în aer până atunci”.

Ca şi în cazul lui Graham Sheppard, Ted

a discutat întâlnirea numai cu membrii echipajului şi au căzut cu toţii de acord să lase incidentul neraportat. „La Boston, am decis să nu raportăm asta, pentru că am fi ajuns să răspundem la întrebări toată noaptea”, explică Ted. „Astfel că am lăsat-o aşa. Ceilalţi membri ai echipajului nu au spus nimic niciodată. Am vorbit la telefon cu ei de câteva ori şi ei au decis că nu vor să fie amestecaţi în asta. Eu nu am spus nimic pentru mult timp, dar când am raportat totul şefului meu, reacţia acestuia a fost foarte neobişnuită. Mi-a spus: «Ei bine, oamenilor care întâlnesc astfel de chestii li se întâmplă lucruri ciudate, şi îmi pare rău că ţi s-a întâmplat ţie». L-am întrebat: «Ce fel de lucruri ciudate» şi el a zis: «Nu ştiu exact», şi asta a fost tot».

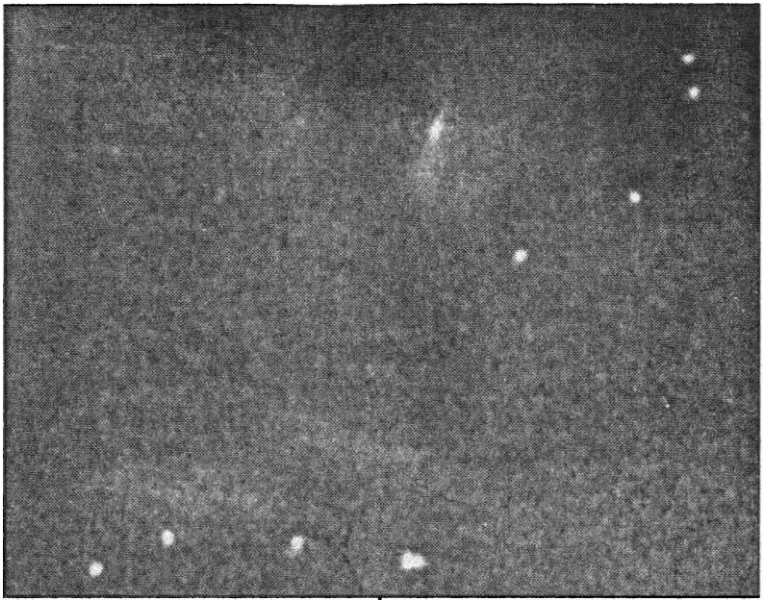

1. Şir de lumini alb-albăstrii care au apărut deasupra localităţii Tremonton, Utah, pe 2 iulie 1952.

2. Un titlu de senzaţie prilejuit de apariţiile de OZN-uri de deasupra capitalei americane în 1952.

3. Kenneth Arnold cu o reprezentare a observaţiei sale din 24 iunie 1947 – prima relatare consemnată oficial a unei farfurii zburătoare.

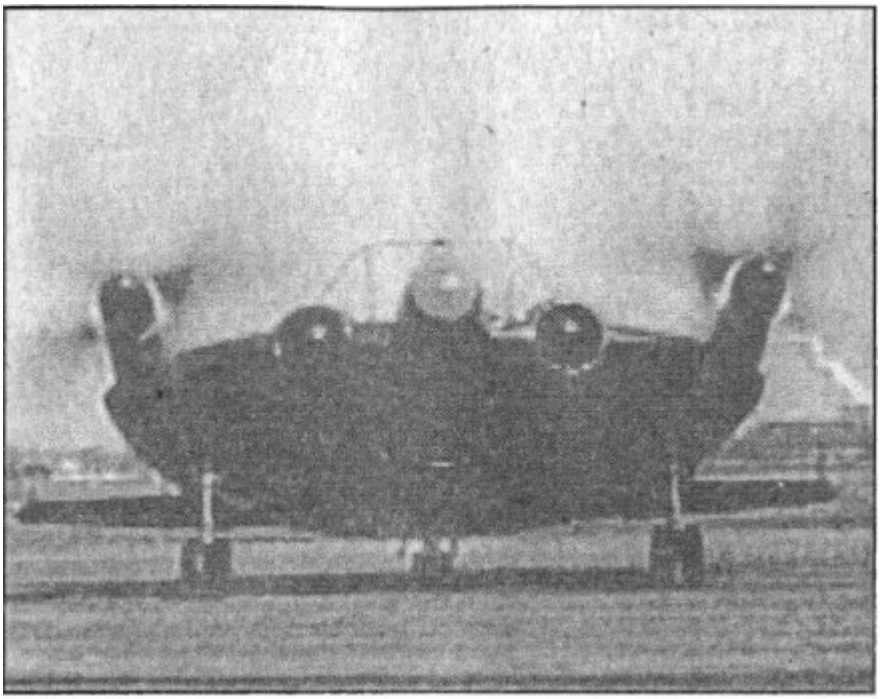

4. Unul dintre cele două prototipuri XF5U-1 ale US Navy, cunoscute sub numele de „Clătită zburătoare”.

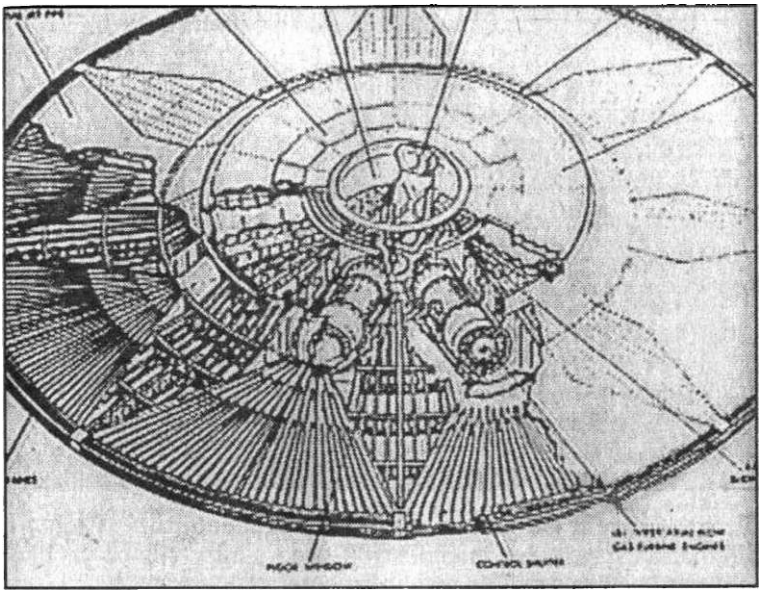

5. O schiţă a unui proiect american de farfurie zburătoare, denumită codificat Silverbug, de curând declasificată.

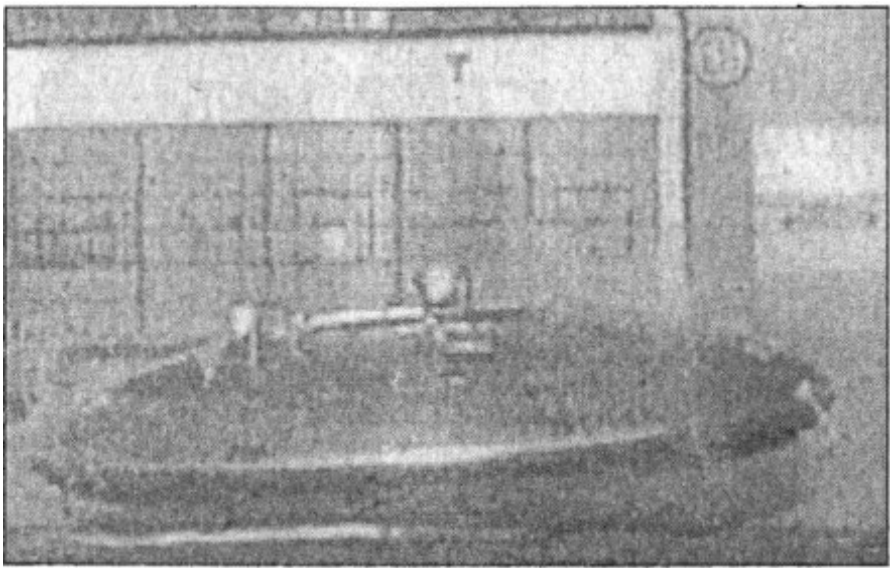

6. Prezentarea publică a Avrocar-ului doctorului Richard Miethe. Despre acest incontestabil eşec s-a zvonit că ar fi o acoperire pentru proiecte mai sofisticate.

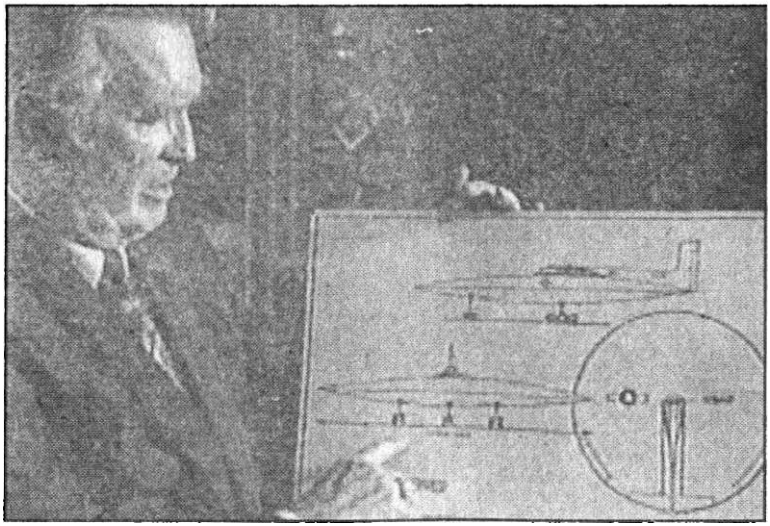

7. Jack Pickett cu schiţa farfuriei zburătoare pe care a văzut-o pe când se afla la Baza Forţelor Aeriene MacDill, în 1967.

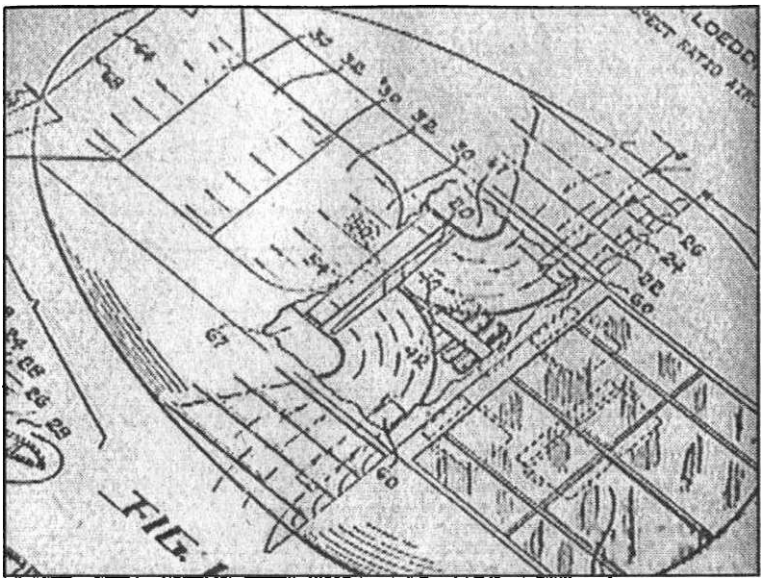

8. După ce a plecat de la Baza Wright-Patterson a Forţelor Aeriene, inginerul Alfred Ledding aobţinut un patent guvernamental pentru acest proiect de farfurie zburătoare.

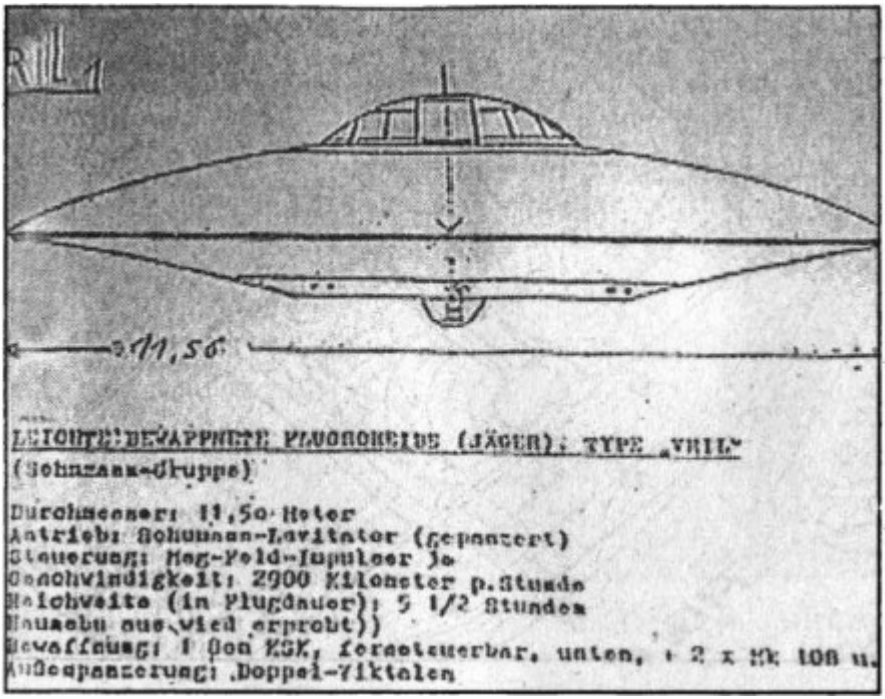

9. Instrucţii pentru construirea farfuriei zburătoare *Vril I* au fost primite, chipurile, de către membrii Societăţii Vril prin intermediul unor şedinţe de spiritism cu „zeii”.

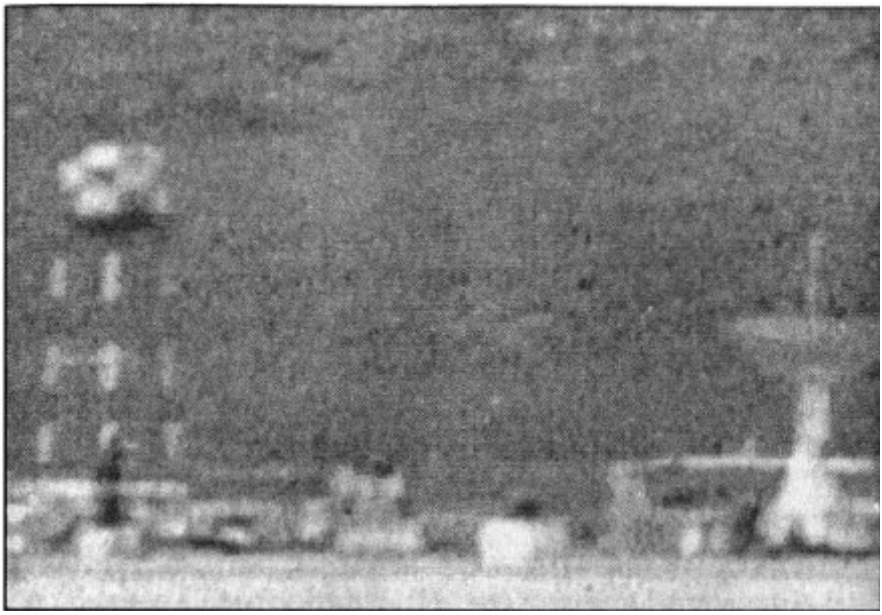

10. Area 51 a Forţelor Aeriene americane din Nevadalocul unde se desfăşoară numeroase proiecte aviatice militare secrete.

11. Locotenentul USAF Robert Jacobs în perioada proiectului telescopului BU.

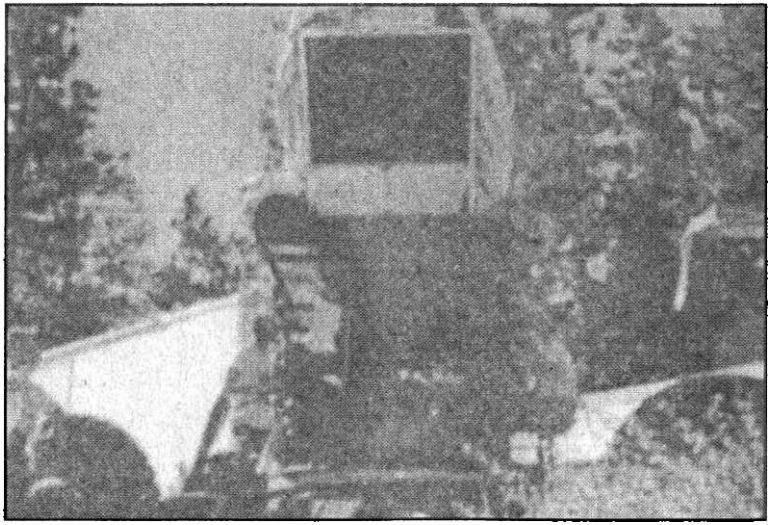

12. Telescopul BU instalat la Anderson Peak în Big Sur, California.

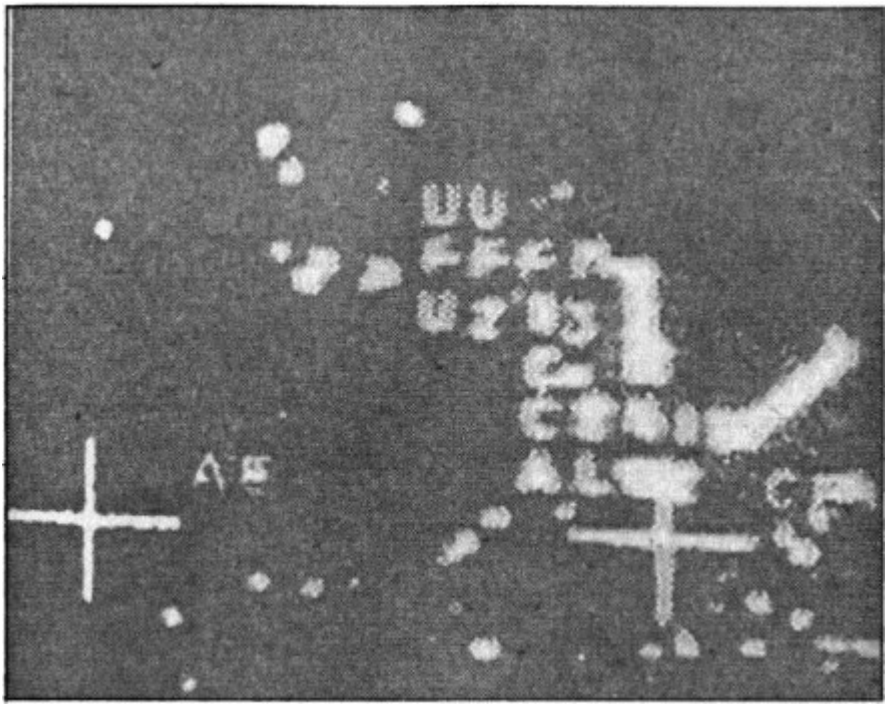

13. Fotografia radar conţinând coordonatele desenate ale întâlnirii OZN de la Baza Edwards a Forţelor Aeriene –

document recent declasificat.

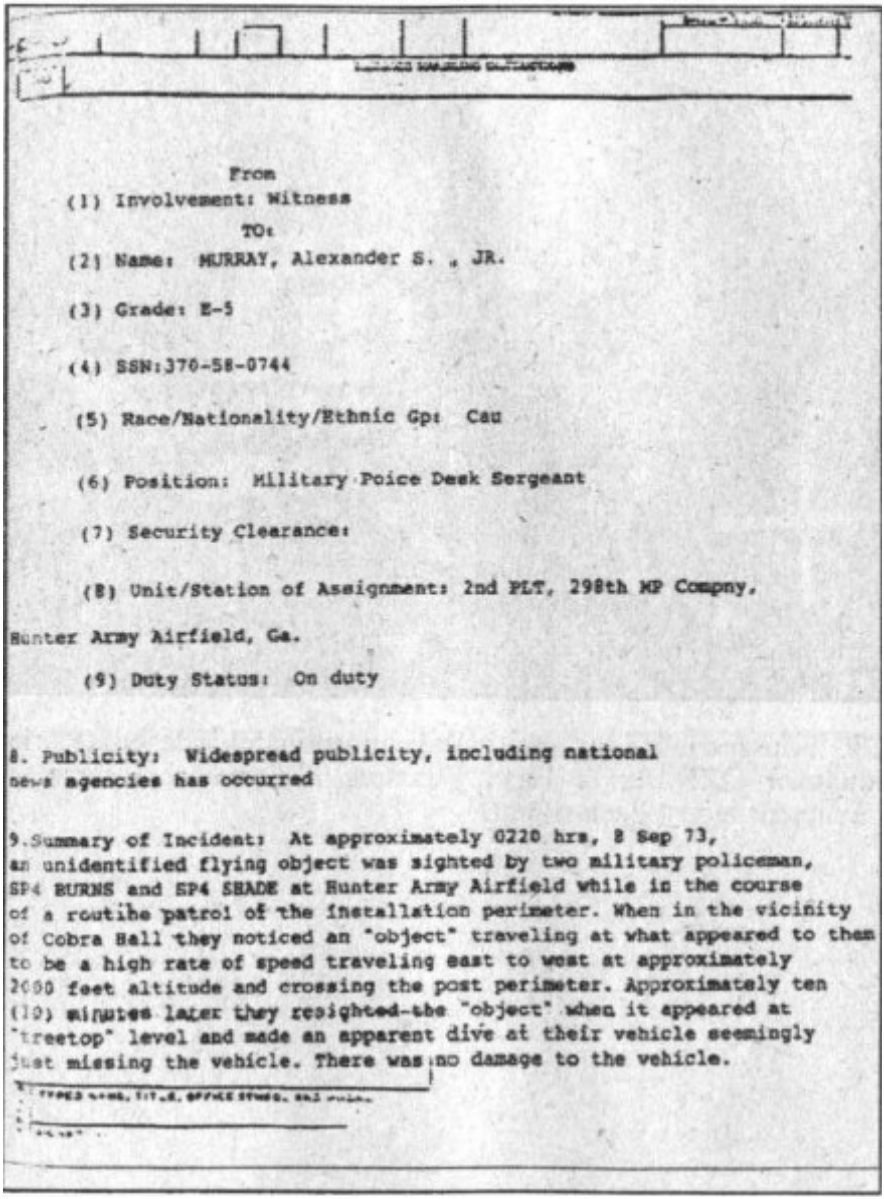

From

(1) Involvement: Witness

TO:

(2) Name: MURRAY, Alexander S. , JR.

(3) Grade: E-5

(4) SSN:370-58-0744

(5) Race/Nationality/Ethnic Gp: Cau

(6) Position: Military Police Desk Sergeant

(7) Security Clearance:

(8) Unit/Station of Assignment: 2nd PLT, 298th MP Compny, Hunter Army Airfield, Ga.

(9) Duty Status: On duty

8. Publicity: Widespread publicity, including national news agencies has occurred

9.Summary of Incident: At approximately 0220 hrs, 8 Sep 73, an unidentified flying object was sighted by two military policeman, SP4 BURNS and SP4 SHADE at Hunter Army Airfield while in the course of a routine patrol of the installation perimeter. When in the vicinity of Cobra Hall they noticed an "object" traveling at what appeared to them to be a high rate of speed traveling east to west at approximately 2000 feet altitude and crossing the post perimeter. Approximately ten (10) minutes later they resighted the "object" when it appeared at "treetop" level and made an apparent dive at their vehicle seemingly just missing the vehicle. There was no damage to the vehicle.

14. Copie a unui Raport de Incident Grav SIR) – document oficial al US Army – privind întâlnirea OZN de la Aerodromul Hunter al Armatei.

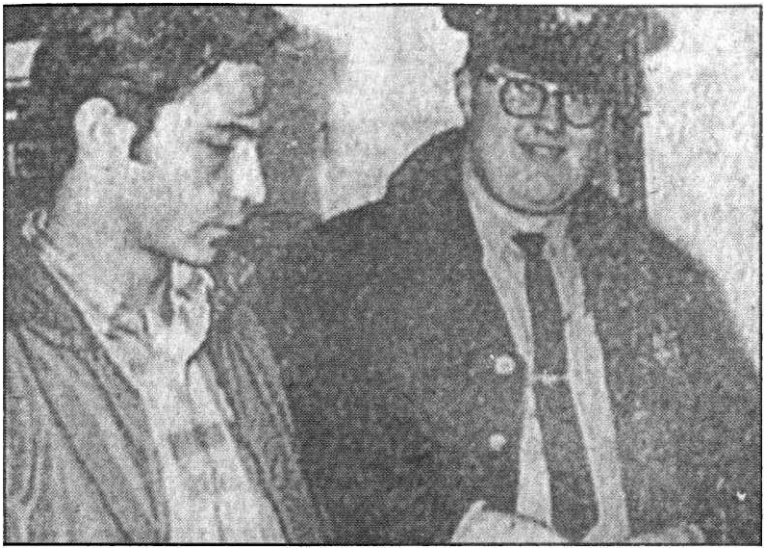

15 Fotografia publicată în presă a tânărului de optsprezece ani Norman Muscarello şi a ofiţerului David Hunt, imediat după ce au fost martorii unei apariţii OZN deasupra localităţii Exeter, New Hampshire.

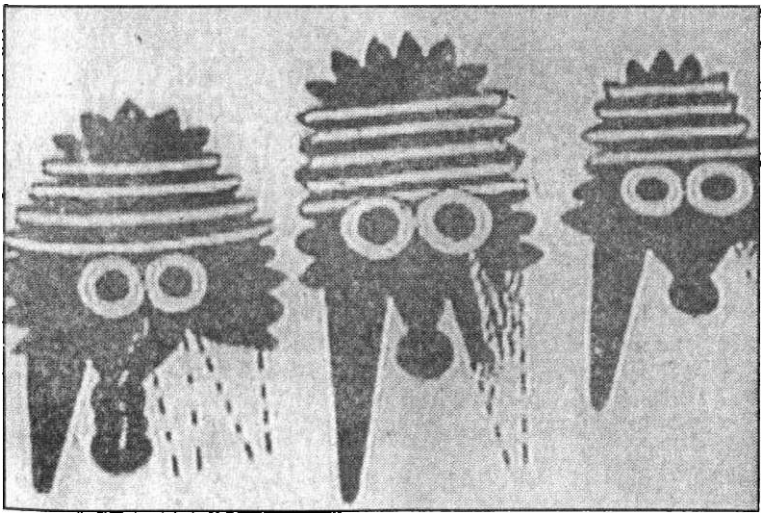

16. Inscripţie antică din Iordania (cca. 2000 î.Hr.) descriind trei capete de „extratereştri”.

17. Imaginea „arsă” în nisip în localitatea israeliană Shikmona, care a fost descrisă de observatori ca un astronaut în faţa unui tablou de bord dintr-o carlingă.

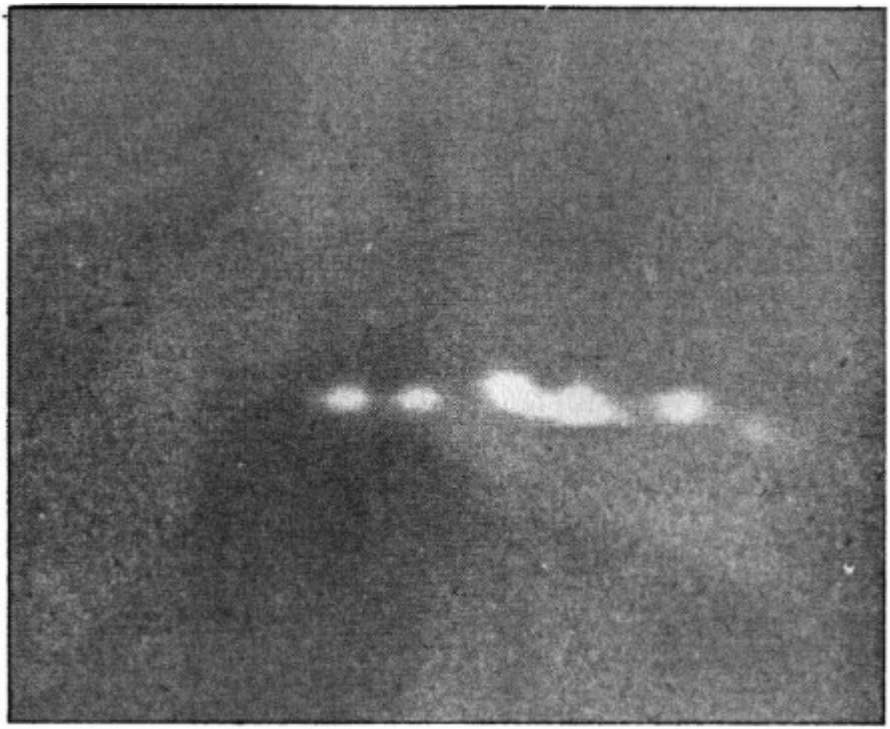

18. Imaginea obţinută pe videocasetofon de către Menachem Kalfon a unui OZN, observat deasupra localităţii Hai fa, în

februarie 1988.

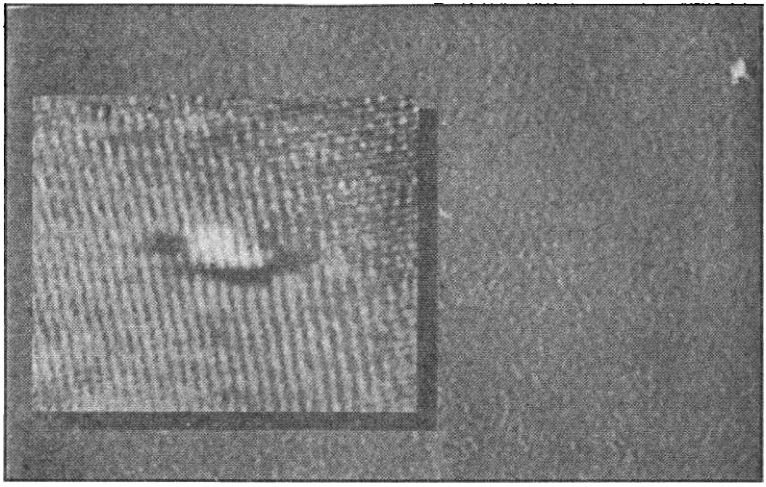

19. Imagine video obţinută de Eli Cohen a unui OZN deasupra locuinţei sale din Kadima, Israel. În cadrul din interior se observă o imagine mărită a formei de farfurie.

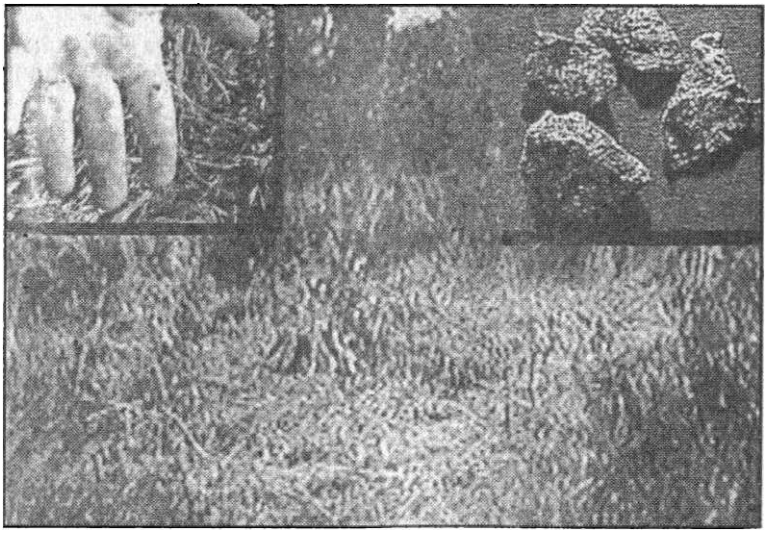

20. Cercuri în iarba din curtea lui Ziporet Carmel din Kadima, Israel. În stânga sus se observă un cadru cu o mână pătată cu reziduuri necunoscute, iar în dreapta bucăţi de siliciu de o puritate nefirească, ambele găsite la faţa locului.

21. OZN observat deasupra capitalei israeliene, Tel Aviv, la 25 aprilie 1996.

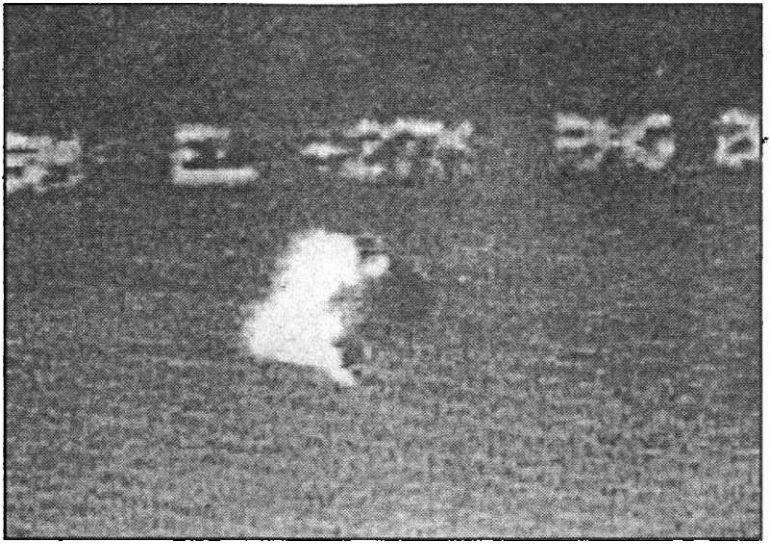

22. Imagine mărită a OZN-ului observat deasupra poligonului de testări de la Baza Nellis a Forţelor Aerien Americane în plină zi, în luna septembrie 1994.

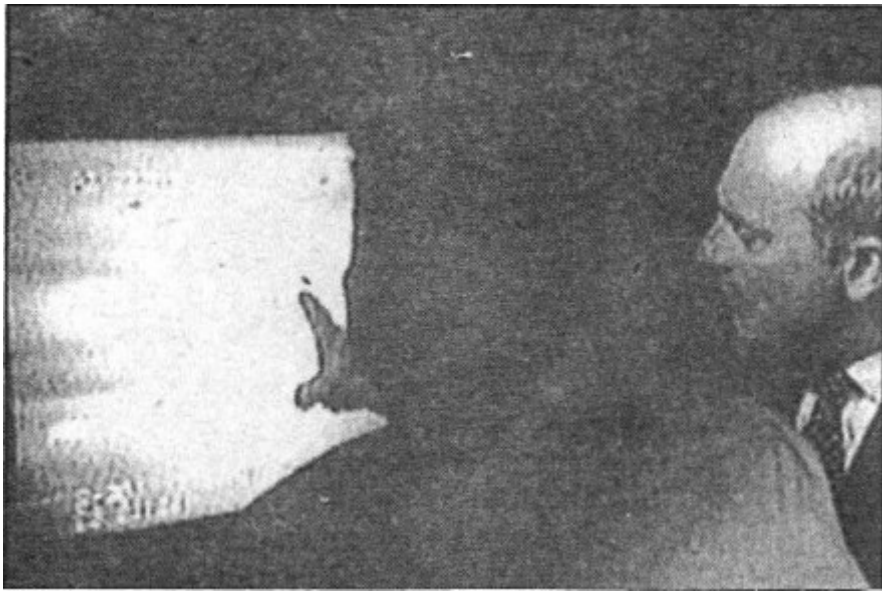

23. Chuck De care (fost membru al Forţelor Speciale ale Statelor Unite) şi „Steve” (un subcontractant guvernamental), urmărind filmul cu OZN-ul de la Nellis

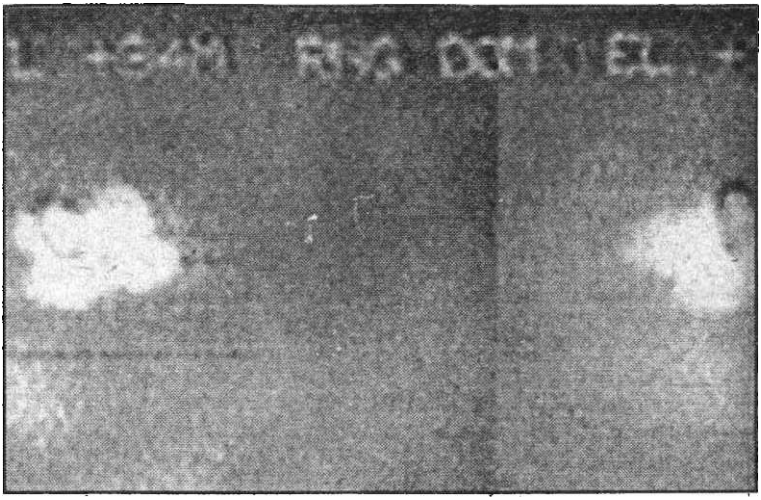

24. În aceste prim-planuri OZN-ul de la Nellis pare a avea capacitatea dea-şi schimba forma.

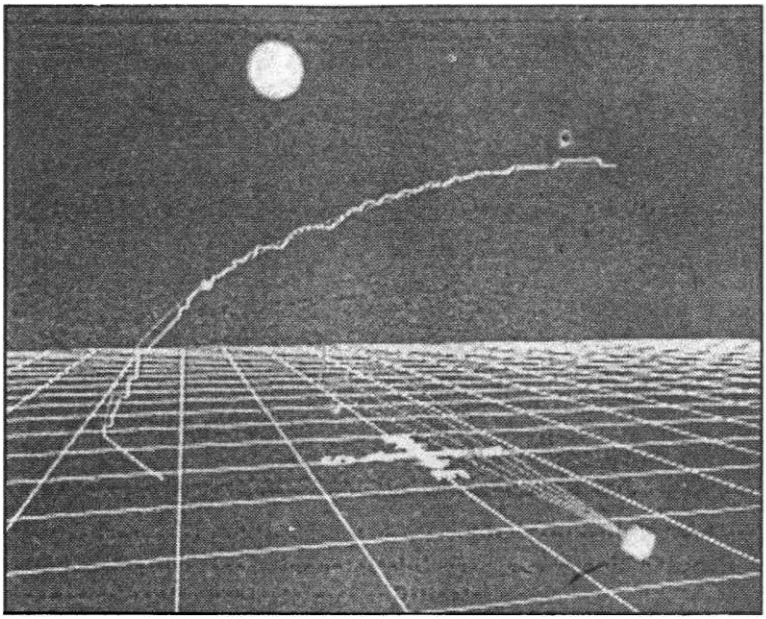

25. Grafic al traiectoriei de zbor a OZN-ului Nellis.

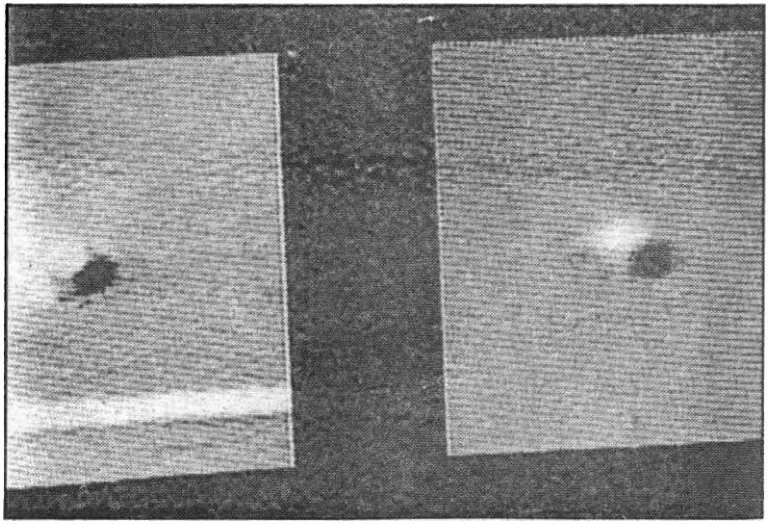

26. Alăturarea acestor două imagini scoate în evidenţă asemănările dintre OZN-ul de la Nellis şi cel din Ciudad de México.

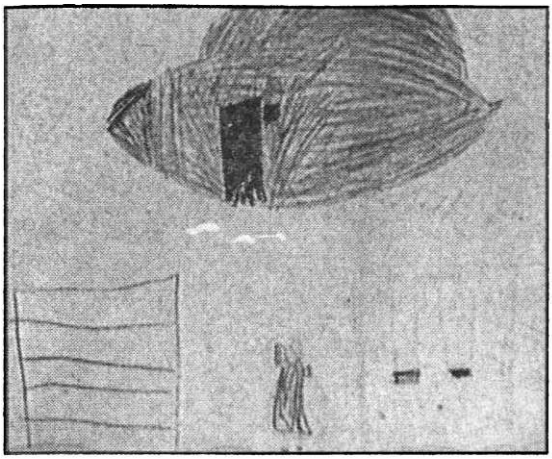

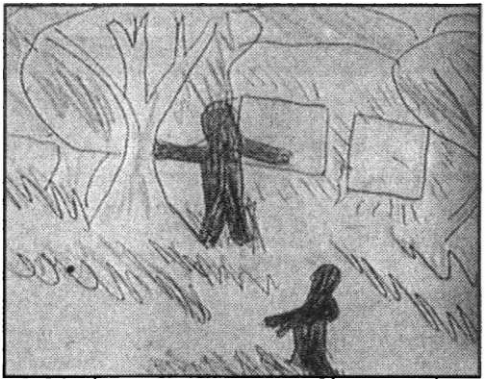

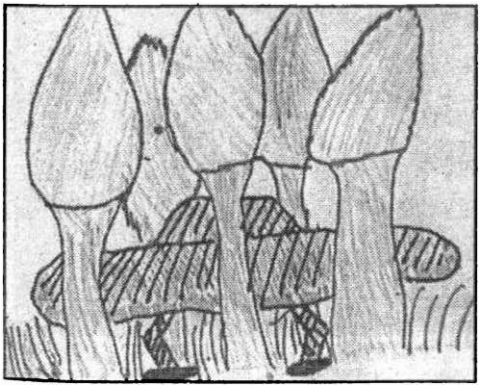

27,28,29 Trei desene realizate de copii

reprezentând ceea ce au văzut aceştia în timpul unui eveniment OZN în apropierea şcolii lor din Zimbabwe.

30. Frederick Valentich în uniforma Corpului de Antrenament Aerian Australian, înainte de dispariţia sa pe 21 octombrie 1978.

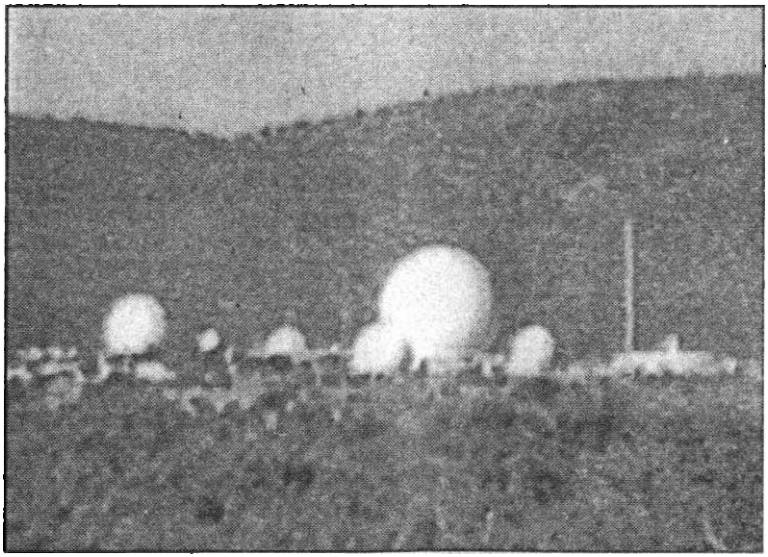

31. Unitatea ultrasecretă de supraveghere de la Pine Gap din deşertul australian.

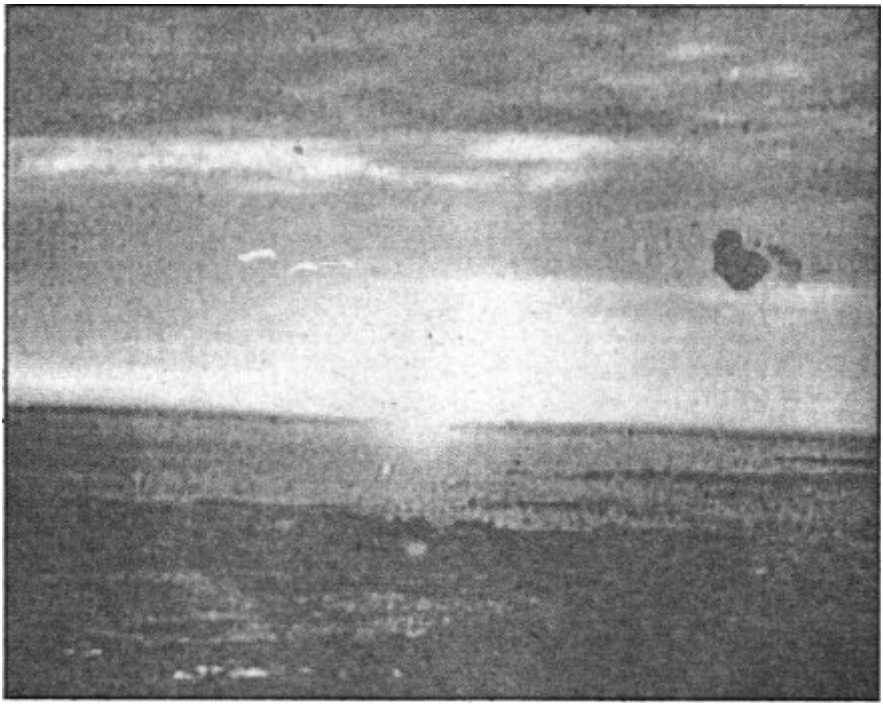

32. Roy Manifold n-a surprins doar un apus de soare în această fotografie realizată cu câteva minute înainte de dispariţia lui Frederick Valentich.

33. „Judy” în apropierea unuia dintre misterioasele cercuri în iarbă care au început să apară în curtea ei după ce a fost răpită prima oară de extratereştri.

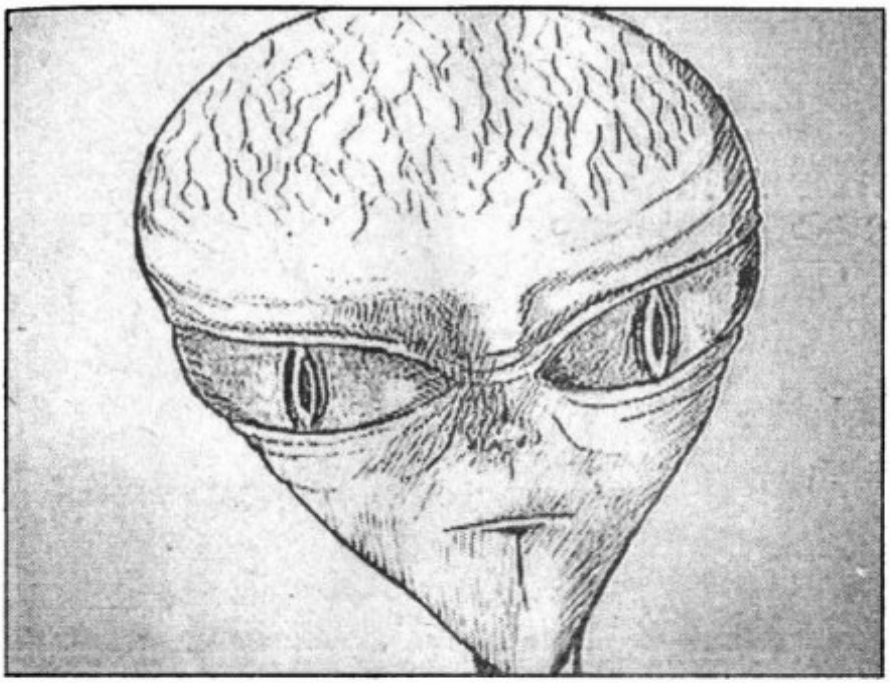

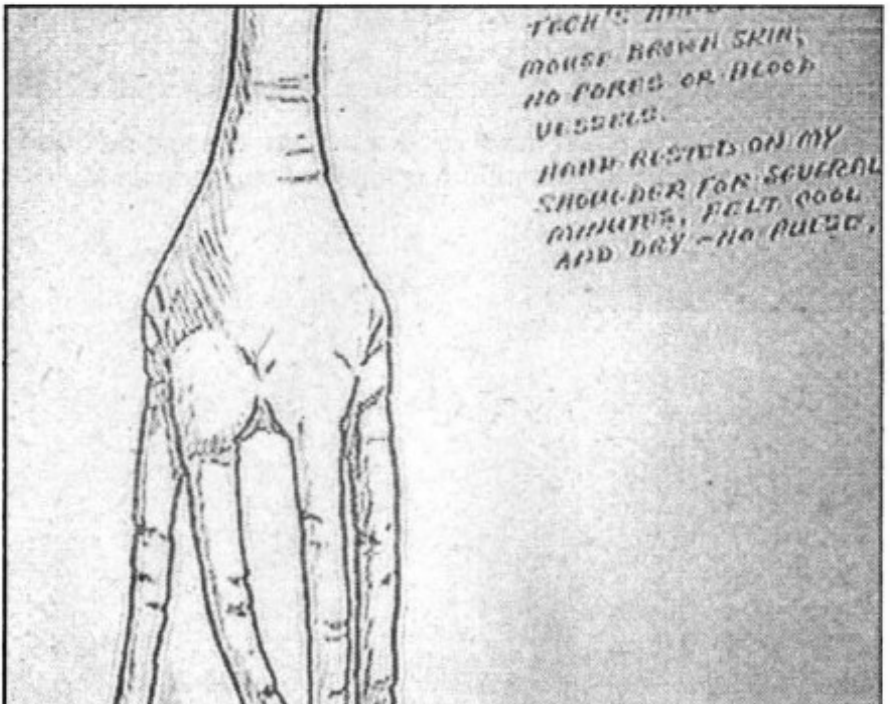
MOUSE BROWN SKIN;
NO PORES OR BLOOD
VESSELS.
HAND RESTED ON MY
SHOULDER FOR SEVERAL
AND DRY - NO PULSE.

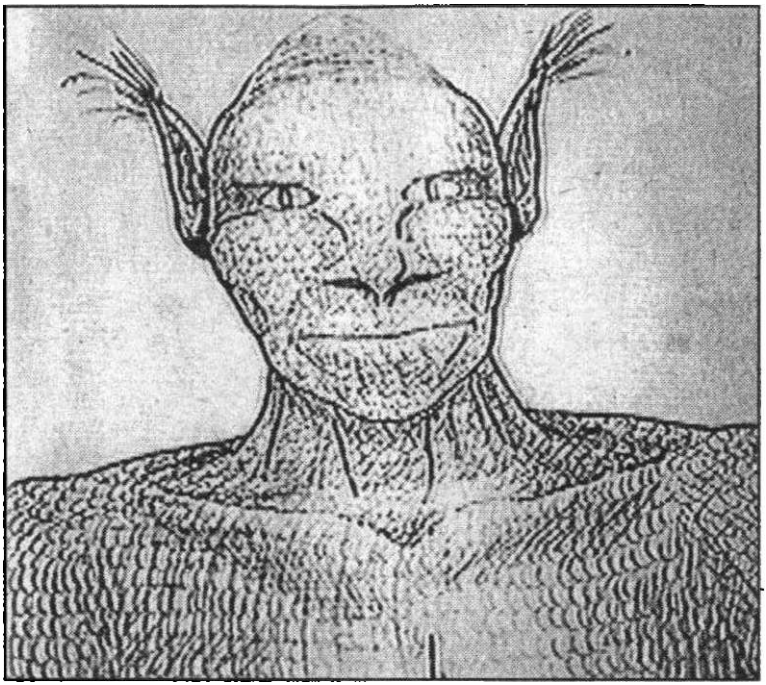

34,35,36. Două feţe şi o mână de extratereştri desenat de Clare Holcomb, desenate după unul din primele ei episoade de răpire.

37. Shannon şi Zachary Hernendez (stânga) şi Debbie Magill (centru) sunt membri ai familiei care susţin că au suferit răpiri inter-generaţii.

38. Imaginea arhetipală a „oamenilor în negru” *Men în Black* – MLB).

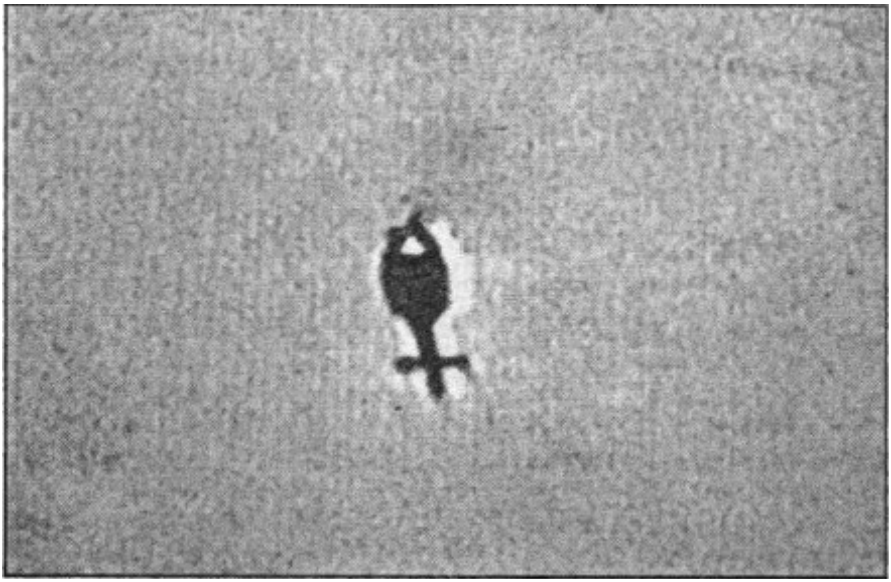

39. George şi Shirley Coyne au filmat un elicopter „MIB” fără marcaje, despre care ei cred că i-a urmărit timp de peste patru ani.

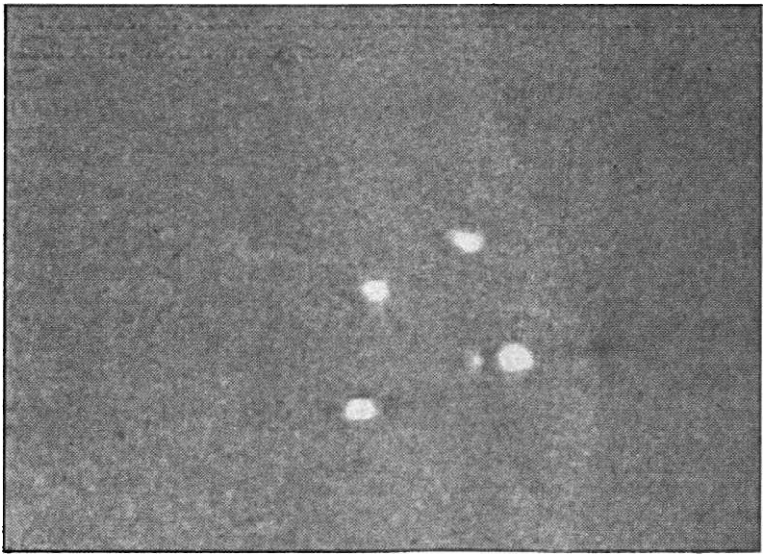

40. OZN deasupra localităţii Scranton, Pennsylvania, care se pare că ar fi declanşat un episod MIB.

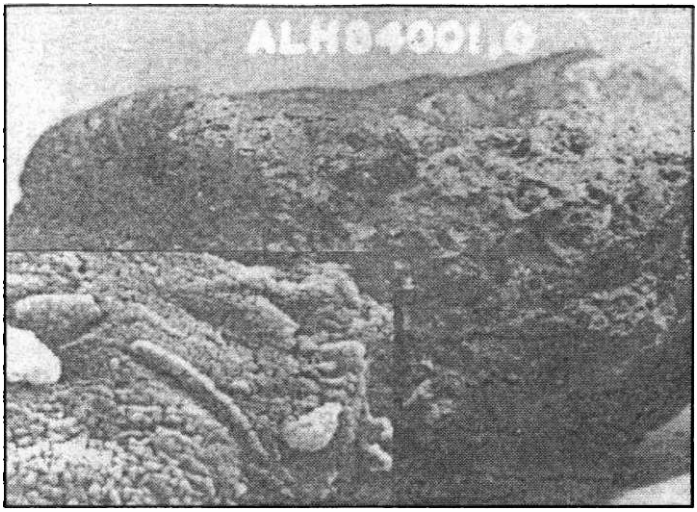

41. Meteorit marţian găsit în Antartica. În colţul din stânga-jos se observă compuşi ai rocii conţinând carbon şi care seamănă cu fosilele de bacterie.

42. Percivall Lowell şi una dintre schiţele realizate de el în 1894 a Canalelor marţiene.

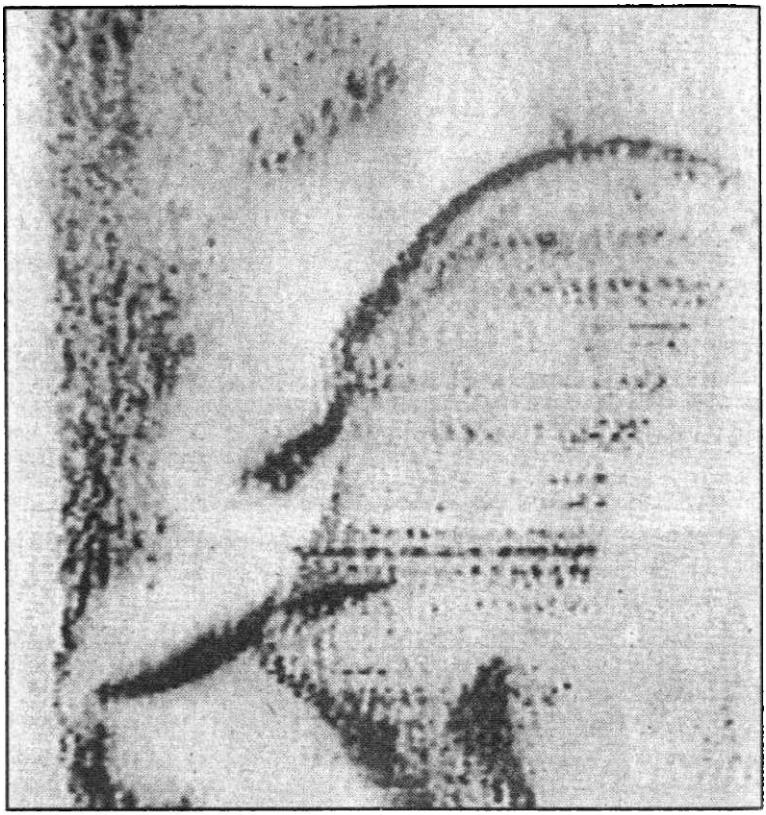

43. Imaginea „feţei” captată de doctorul David Todd în timpul înregistrării din 1924 a undelor radio provenind de la Marte.

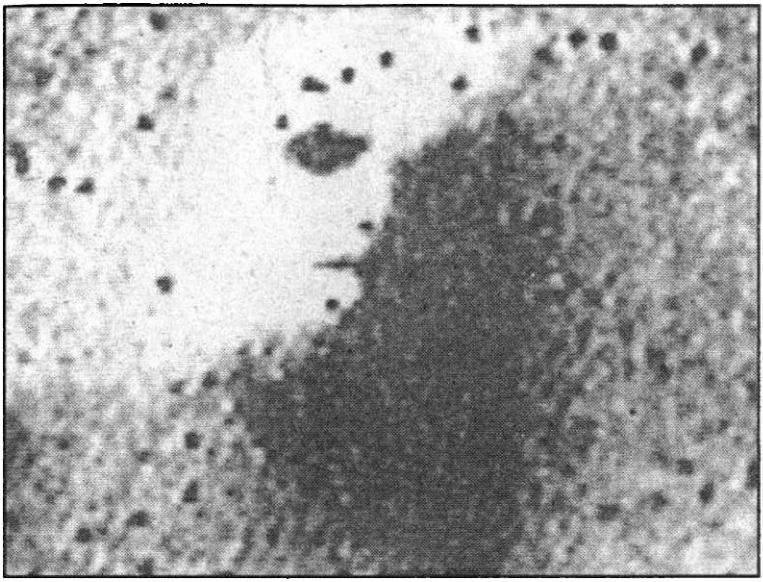

44. „Chipul” de pe Marte fotografiat de *Viking I.*

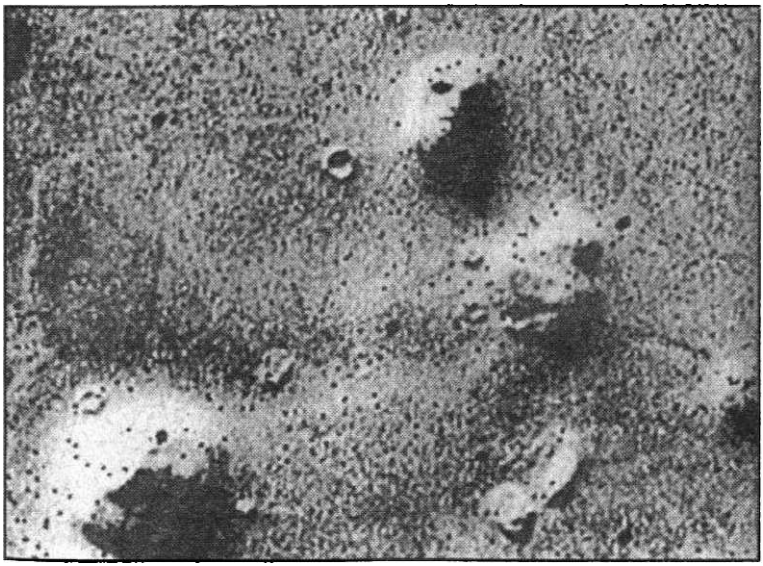

45. Aşa-numitul Complex Cydonia de pe Marte.

46. Imagine de ansamblu a zonei Avebury peste care s-a suprapus corespondenţul său marţian – se observă o potrivire aproape perfectă.

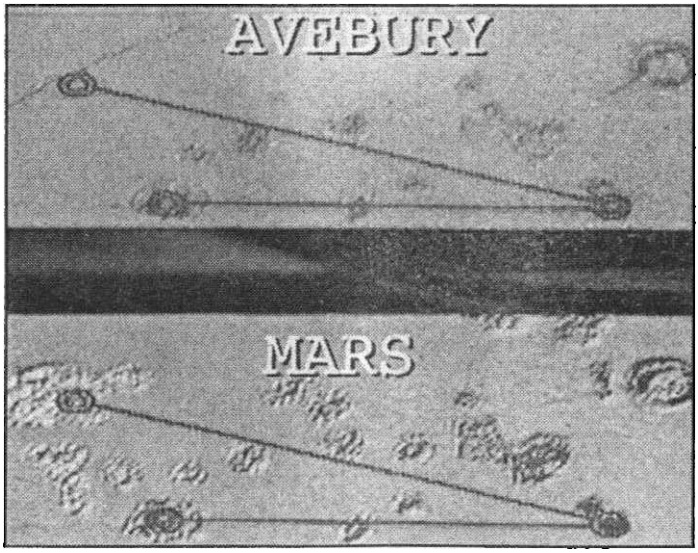

47. Desen realizat de computer al structurilor geologice corespondente din Avebury şi de pe Marte, cu acelaşi unghi de 19.5 grade.

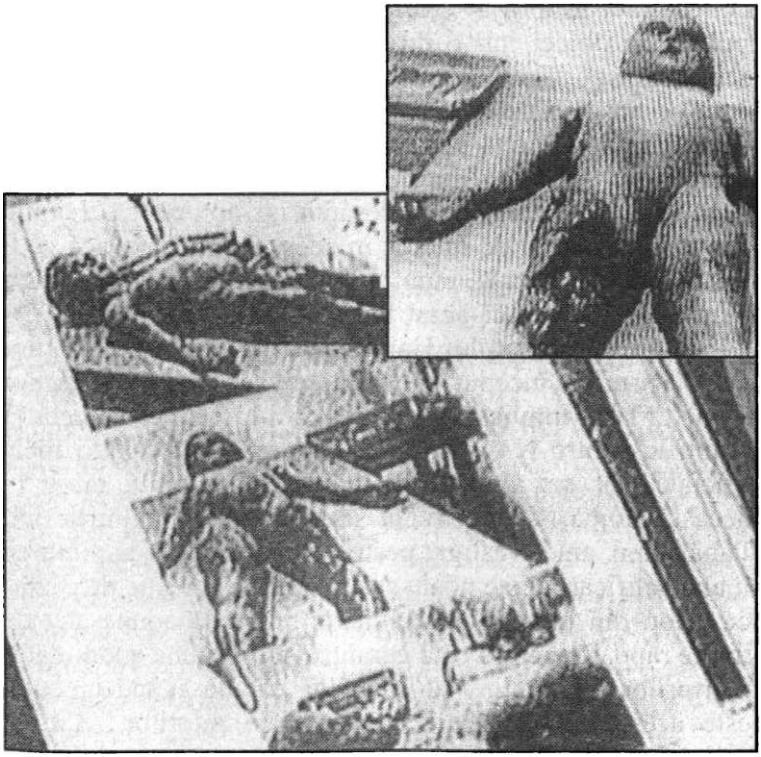

48,49,50. Fotografiile „Autopsiei de la Roswell” aşa cum au fost difuzate iniţial de

către emisiunea *Sightings.*

Richard Haynes este cercetător şi expert în aviaţie şi a studiat cazurile evenimentelor OZN în care erau implicaţi piloţi timp de peste treizeci de ani. El consideră întâmplarea lui Ted – pierderea controlului asupra avionului – ca fiind ceva destul de comun printre piloţii pe care-i intervievase. „Este o chestie care nu ţine cont de linie aeriană, ţâră, moment al Zilei, vreme şi aşa mai departe”, explică dr. Haynes. „Fenomenul arată o atenţie concentrată asupra avionului, şi nu invers. Avionul este pilotat de obicei într-o direcţie constantă, cu un anumit scop, transportând pasageri sau marfa. OZN-ul este cel care se apropie de avion, poate zburând în jurul lui sau

staţionând/lângă una din aripi – după care dispare. Acest lucru este raportat de nenumărate ori. Ceea ce îmi sugerează o concluzie interesantă, şi anume că avionul reprezintă focarul de interes în acest fenomen. Dacă ar fi fost o cauză naturală, cum ar fi fulgerul sau un fenomen plasmatic, nu cred că acest focar de atenţie ar fi apărut”.

Interesul doctorului Haines faţă de întâlnirile piloţilor cu OZN-uri a început ca un hobby, la începutul anilor 1960. „M-am implicat în asta pe când lucram ca cercetător ştiinţific pentru NASA. Nu era o parte a activităţii mele oficiale, dar am avut ocazia să întâlnesc mulţi piloţi în această slujbă, şi i-am rugat să-mi descrie întâlnirile lor. Până acum, am investigat peste 3.000 de cazuri de piloţi cu înaltă calificare. Este

poate cea mai mare colecţie de cazuri cu piloţi din lume”. Dr. Haines a reuşit să adune atât de multe rapoarte pentru că a garantat întotdeauna anonimatul martorilor. El a ajuns să înţeleagă cât de adânc inoculat este acest cult al tăcerii în rândurile piloţilor. „Liniile aeriene au multe proceduri care nu sunt scrise, printre ele cea privitoare la OZN-uri – nu spune nimic. Poţi să vorbeşti cu membrii echipajului tău, să scrii notiţe, să scrii în jurnalul de bord, dar nu spune nimic celor din afară. Şi, din câte am înţeles eu, chiar dacă aceste reguli nu sunt scrise, mulţi piloţi nu raportează întâlnirile cu OZN-uri din cauza hârţogăriei. Implică prea multă birocraţie şi timp consumat”.

Lipsa de comunicare deschisă dintre cercetători, piloţi şi public este extrem de

frustrantă pentru ufologii ca doctorul Haines, pentru că piloţii deţin cheia multor potenţiale informaţii-cheie în înţelegerea OZN-urilor. „Piloţii sunt martori foarte buni, datorită educaţiei lor, a experienţei, motivaţiei. Şi punctului lor unic de observare. Fiind în aer, ei pot manevra avionul în jurul obiectului, îi pot reconstrui ruta de zbor, pot vedea detalii din carlingă. Totodată, avioanele moderne au un set variat de senzori de energie electromagnetică la bord. Acestea sunt busolele magnetice, girocompasele, staţiile radio, radarele, detectoarele de direcţie, transponderele, şi toate acestea răspund la cea mai mică schimbare a spectrului de energie, a nivelului de putere sau a frecvenţei. Modul în care sunt afectaţi de un OZN toţi aceşti factori ne-ar spune ceva mai

multe despre acest fenomen, şi ceea ce încercăm noi să facem este să studiem sistematic amprenta unică lăsată de fiecare OZN în urma lui”.

Graham Sheppard crede că până când nu se va schimba codul tăcerii, descoperiri semnificative sunt extrem de improbabile. „Din nefericire, este un adevăr faptul că orice raportare a unei întâlniri cu un OZN de către un membru al unei anumite linii aeriene va micşora şansele acelei linii aeriene de a obţine un profit maxim, aşa că este foarte convenabil pentru toţi ca evenimentul să fie păstrat sub tăcere”, spune Sheppard, explicând că el a hotărât să vorbească pentru ca şi alţi piloţi să se simtă încurajaţi să o facă. „Când va veni ziua în care piloţii vor simţi că OZN-urile nu mai sunt ceva controversat, atunci eu cred

că un mare număr de piloţi va produce o diferenţă semnificativă în acest subiect”.

Ted descrie şi dorinţa lui de a fi întâmpinat mai multă deschidere în mijlocul membrilor comunităţii aviaţiei. „Sunt folosite forţe pe care noi nu le înţelegem”, spune Ted. „Când am văzut acel OZN, avea o capacitate de a manevra mult superioară faţă de ce visasem eu vreodată să fac. Mi-ar plăcea să ştiu într-o zi exact despre ce era vorba. Sunt interesat, pentru că am o minte deschisă şi nu-mi place să cred că suntem entităţile supreme ale universului”.

„Acum ajungem la partea dură”, atrage atenţia doctorul Haines. „Fenomenul este real, în privinţa asta nu e nicio îndoială. Eu am pornit de la o poziţie sceptică şi am trecut la una diametral opusă. Am vorbit cu prea mulţi oameni care m-au convins de

asta. Întrebarea care se pune este: Ce este? Experienţele piloţilor sugerează o tehnologie avansată, dar asta e tot ce pot spune în acest moment”.

Graham Sheppard înţelege sentimentele multor piloţi: „Pare foarte clar că noi împărţim spaţiul aerian al planetei cu alte specii. Eu am fost crescut într-un mediu al logicii, întreaga mea profesie se fundamentează pe logică. Şi, în ceea ce mă priveşte, este suficient să ieşi noaptea afară şi să numeri. Dat fiind numerele implicate, este foarte posibil ca acolo să existe specii inteligente, care să fie mult mai avansate decât noi”. În final, Sheppard îşi exprimă o speranţă de viitor: „Sper că ceea ce am eu de spus să reprezinte o mică platformă de la care să pornească şi alţi piloţi. Dat fiind progresul inevitabil al speciei umane în

spaţiu, eu cred că vom ajunge la realizarea unei comunicaţii cu un gen de viaţă extraterestră”.

1995

Întâlnire la 13.000 de metri altitudine

Transmisiunile echipajului sunt o poveste sinistră

Parcă ar fi ieşit din Dosarele X. E clar că e un OZN, sau ceva de genul acesta.

Controlorul de trafic din Centrul de Control al Traficului Aerian Albuquerque

Mesajul lăsat la linia fierbinte de la *Sightings* era scurt şi clar. „Lucrez ca controlor aerian. Un pilot de la America

West a văzut un obiect de o sută, o sută douăzeci de metri lungime”. Era un fragment de informaţie incitant, care sugera că tocmai avusese loc o întâlnire cu un OZN. Dar cel care sunase nu dăduse niciun fel de detalii. Cine era? Unde se petrecuse întâlnirea? „Obiectul” era un OZN, un balon meteorologic sau un avion experimental? Şi bineînţeles, întrebarea pe care *Sightings* trebuie să o pună întotdeauna: Nu era cumva un fals?

Apelul a fost primit pe 9 iunie 1995, dar neexistând alte detalii, era imposibilă urmărirea acelui mesaj telefonic ciudat. Apoi, pe 20 iunie 1995, *Sightings* a primit un al doilea mesaj la linia fierbinte, de la un alt controlor de trafic aerian. Şi el menţiona un OZN care fusese văzut de un echipaj de la America West şi dădea câteva detalii

despre locaţia avionului şi toiul controlorului în acea întâlnire. El şi-a lăsat numele şi numărul de telefon, iar *Sightings* l-a contactat imediat.

Controlorul lucra la Centrul de Control al Traficului Aerian ALE) Albuquerque şi putea să descrie cu detalii incidentul. El a spus că un pilbt; de la America West a văzut un obiect zburător neidentificat deasupra localităţii Tucumcari, New Mexico (la 320 de kilometri est de Albuquerque), pe 26 mai 1995, şi a luat legătura cu centrul de control, cerându-le să încercesă identifice avionul. Controlorul nu avea niciun spot pe radar şi nicio informaţie despre vreo activitate militară în acea zonă. Pilotul, a descris obiectul ca fiind cilindric, în formă de ţigară, de 100 – 120 metri lungime, cu o lumină stroboscopică multicoloră ce se

mişca în sens invers acelor de ceasornic în jurul navei.

Sightings a dorit să continue investigaţia. Dar reporterii s-au lovit imediat de un zid obişnuit în cazul OZN-urilor văzute de piloţi. Niciunul dintre martori nu era de acord să vorbească în faţa aparatului de filmat, nici chiar atunci când le-am oferit păstrarea anonimatului şi alterarea electronică a feţelor şi vocilor. Nici controlorii de zbor care au contactat linia fierbintade la *Sightings*, nici pilotul sau echipajul nu au vrut să apară în public, şi au refuzat chiar şi cererile noastre de a da interviuri telefonice înregistrate. Se pare că aceasta era o poveste importantă, ce nu putea fi spusă. Cultul tăcerii învinsese *Sightings.*

În săptămânile care au urmat

rapoartelor iniţiale despre OZN la linia fierbinte, *Sightings* a reuşit să obţină o relatare – detaliată a întâlnirii dintre OZN şi avionul companiei America West, înregistrată cu cuvintele pilotului şi controlorului. Printr-o cerere conform Legii privind Libertatea Informaţiei, adresată FAA-ului Administraţia Federală a Aviaţiei), *Sightings* a reuşit să obţină transmisiunile radio dintre zborul 564 al America West şi ATC-ul din Albuquerque. Cuvintele lor sunt un memento cutremurător al faptului că întâlnirile cu OZN-uri se pot întâmpla oricând şi oricui. Transcrierile următoare oferă oportunitatea rară de a sta în carlinga unui Boeing 757 şi de a simţi ce înseamnă să vezi un OZN.

I

În prima transmisiune, Zborul 564 America West (folosind apelativul radio Cactus 564), ce călătorea spre vest, deasupra părţii de est a statului New Mexico, transmite prin radio Centrului de Control al Traficului Aerian Albuquerque primul moment al reperării ozn-ului. Tonul este calm şi profesionist. Este 10.00 p.m.

AMERICA WEST: Centrul Albuquerque, aici Cactus 564.

ALBUQUERQUE: Spune, Cactus 564. AMERICA WEST: Mda, lângă noi, la ora trei. Avem nişte lumini stroboscopice acolo. Puteţi să ne spuneţi ce sunt?

ALBUQUERQUE: Vă spun. Da, sunt nişte… hm… nu ştiu ce sunt. Aceea este o zonă restricţionată, care este folosită de militari în timpul zilei. AMERICA WEST: Da,

este destul de ciudat. ALBUQUERQUE: Aşteaptă. Să văd dacă ştie ceva altcineva de aici.

II

După o pauză de transmisie, probabil în care luase legătura cu ceilalţi controlori de zbor, Albuquerque îi transmite lui America West că singurul raport din acea zonă se referă la mici turbulenţe aeriene.

ALBUQUERQUE: Centrul Fort Worth raportează doar turbulenţe ocazionale şi mici în acea zonă.

AMERICA WEST: 564. Voi vedeţi acel obiect pe radarul vostru?

ALBUQUERQUE: Cactus 564, nu. Nu îl văd şi am mai vorbit cu trei sau patru băieţi

de aici. Nimeni nu ştie ce este. Nu au mai auzit niciodată de aşa ceva. AMERICA WEST: Dar nu-l vede nimeni pe radar? ALBUQUERQUE: Hei, Cactus 564, repetă. AMERICA WEST: Nu e nimic nici pe radarul celorlalte centre? în zona aceea, obiectul care e acum acolo? ALBUQUERQUE: E în aer? AMERICA WEST: Afirmativ.

ALBUQUERQUE: Nu. Nimeni nu ştie nimic despre asta.

La ce altitudine e? AMERICA WEST: Nu ştiu, probabil în jur de 10.000 ţie metri, sau cam aşa ceva şi, ah, luminile stroboscopice au început să se mişte în sens invers orar şi lungimea lui este incredibilă.

III

Urmează o altă pauză în eter. Nu se ştie

dacă sau de ce a fost tăiată banda. Următoarea transmisiune este între

ATC-ul din Albuquerque şi Baza Forţelor Aeriene Cannon, instalaţia militară cea mai apropiată de poziţia avionului 757. „Taiban”-ul la care se face referinţă aici este un oraş mic de pe Autostrada 84, la şaizeci şi cinci de kilometri vest de Baza Forţelor Aeriene Cannon şi la o sută treizeci şi cinci de kilometri nord de Roswell, New Mexico.

ALBUQUERQUE: Cannon 21. AFB CANNON: Cannon. Spune. ALBUQUERQUE: Hei, băieţi, voi ştiţi dacă este ceva care seamănă cu un balon sau altceva de genul acesta, şi care se află deasupra Taiban-ului? AFB CANNON: Nu, nu am auzit de aşa ceva. ALBUQUERQUE: OK. *Un râs nervos*). Un tip aflat la 13.000 de metri spune că vede ceva la 10.000 şi că,

hm, are o lungime incredibilă şi nişte lumini stroboscopice pe el. Nu-i a bună. *Râs nervos).*

AFB CANNON: Ce înseamnă asta? ALBUQUERQUE: Nu ştiu. Este un OZN sau aşa ceva.

Iar tâmpenia aia de la Roswell. AFB CANNON: Unde e el acum? ALBUQUERQUE: Chiar în Taiban. AFB CANNON: Este chiar... chiar în Taiban. ALBUQUERQUE: Da.

AFB CANNON: „Nu. Nu am văzut nimic de genul acesta.

ALBUQUERQUE: OK. Ţineţi-vă ochii deschişi.

IV

Este clar că interesul celor din centrul

de control al traficului aerian a început să crească. Se pare că America West 564 este la 13.000 de metri, uitându-se în jos, într-un unghi mic, la un obiect necunoscut, aflat aproximativ la altitudinea de 10.000 de metri, deasupra oraşului Taiban, New Mexico. Baza Forţelor Aeriene Cannon nu are cunoştinţă, de niciun avion militar în acea zonă. Referinţa controlorului la „tâmpenia aia de la Roswell" este aluzivă. Oare omul este doar sceptic sau au mai fost şi alte reperări deranjante de OZN-uri în acea zonă, care nu au fost confirmate? În această noapte, în partea de nord a New Mexico-ului este furtună. America West 564 ocoleşte furtuna şi raportează că OZN-ul apare sub 757 şi bancul de nor pe fundalul fulgerelor.

ALBUQUERQUE: Cactus 564, am luat

legătura cu Cannon. Nu au niciun balon meteorologic şi nimic altceva în aer în noaptea asta. Nimeni nu ştie până acum ce este. Tot îl mai vezi? AMERICA WEST: Negativ. Acolo unde l-am reperat iniţial, era între furtună şi noi. Când fulgera, se vejdea un obiect întunecat şi, hm, cu un aspect destul de sinistru. În dreapta este un avion care merge spre est. Poate el o să-l vadă. ALBUQUERQUE: OK.

AMERICA WEST: Prima dată în cincisprezece ani când văd aşa ceva.

V

Albuquerque ia legătura cu avionul ce merge spre est, spre locul întâlnirii dintre America West şi OZN. Tipul celui de-al doilea avion sau linia aeriană căreia îi

aparţine nu reies din bandă. America West 564 ascultă, în timp ce al doilea avion (apelativ radio Hawk 85) încearcă să confirme ceea ce văzuseră ceilalţi. De remarcat că

Albuquerque îi spune lui Hawk 85 să se uite într-o direcţie greşită şi că avionul este la aproximativ o mie de metri *sub* OZN.

ALBUQUERQUE: OK. Spune.

HAWK 85: Ce spunea tipul acela, Cactus, că a văzut?

AMERICA WEST: Nu ştiu. În dreapta voastră, la aproximativ douăzeci şi cinci, treizeci de kilometri, el spune că a văzut un obiect mare, cu o lumină stroboscopică, situat la 10.000 de metri altitudine.

HAWK 85: E ceva secret?

AMERICA WEST: Cactus 546.

ALBUQUERQUE: Oh, spune, Cactus 564.

AMERICA WEST: Da, domnule. Acel avion care trecut pe lângă noi mai devreme, în dreapta. Va ajunge în zona aceea în câteva minute. Corect?

ALBUQUERQUE: Da, va fi acolo în trei sau patru minute, la nouă mii (de metri). O să-l întreb ce vede.

AMERICA WEST: Da, în partea stângă, privind spre acea furtună. Mulţumesc mult, noi voiri asculta doar.

ALBUQUERQUE: OK.

AMERICA WEST: Suntem trei oameni aici care l-am văzut.

ALBUQUERQUE: *Amuzat).* OK. Hawk 85, peste aproximativ două sau trei minute, uită-te în dreapta ta. Dacă vezi ceva la zece mii de metri. Un avion a raportat ceva. Nu

era un balon meteorologic sau altceva de genul acesta. Era o chestie lungă şi, hm, albă, cu o lumină stroboscopică pe el. Anunţă-mă dacă vedeţi ceva acolo.

HAWK 85: Aşa vom face.

ALBUQUERQUE: Cactus 564, eşti încă acolo?

AMERICA WEST: Afirmativ. 564.

ALBUQUERQUE: Era la sud de poziţia voastră?

AMERICA WEST: Era la nord.

ALBUQUERQUE: Ah, Hawk 85, uită-te pe geamul din stânga.

HAWK 85: Vedeţi ceva trafic în stânga mea acum?

AMERICA WEST: Tot ce văd este Zborul 31, la nord de voi.

AMERICA WEST: Albuquerque, dacă se poate. Cactus 564.

ALBUQUERQUE: Da, domnule. Spune.

AMERICA WEST: Ştiţi, suntem aici cu toţii şi discutăm despre asta. Când fulgera, se vedea un obiect întunecat. Era în formă de trabuc, din câte am putut vedea. Şi lungimea este ceea ce ne-a nedumerit, pentru că părea lung de 100 – 120 de metri. Aşa că nu ştiu dacă era o sârmă cu o lumină stroboscopică pe ea, dar lumina începea de la stânga şi mergea spre dreapta, în sens invers orar. Şi era o imagine destul de sinistră. Dar, hm…

VI

În acest punct, banda se întrerupe. Apoi, după câteva minute de transmisiuni neinteligibile, Albuquerque este auzit relatând povestea unui controlor

neidentificat, care răspunde: „Nu, nu avem niciun alpinist azi”, ceea ce înseamnă că pe 26 mai 1995 nu exista în aer niciun avion militar sau civil de mare altitudine. După aceea, Zborul 564 America West este auzit cerându-i lui Albuquerque apelativul radio al controlorului, şi-apoi are loc un schimb final de cuvinte:

AMERICA WEST: Albuquerque, 564. Este ultima dată.

Doar pentru notiţele noastre, ca să putem primi un mesaj. Se afla într-o zonă interzisă, la sud de Tucumcari, când am raportat că l-am văzut? ALBUQUERQUE: OK, hm, aşa cum aţi trecut voi, singura zonă interzisă era la sud de voi. Nimic la nord. AMERICA WEST: *Surprins)* Aha. ALBUQUERQUE: Şi ambele zone sunt inactive. Nu ar fi trebuit să fie nimic acolo.

Nu mai există alte transmisiuni de la Zborul 564 America West. *Sightings* a derulat benzile FAA în faţa expertului în avioane şi cercetătorului UFO dr. Richard Haines. El a subliniat câteva elemente cheie din transcrieri, care cresc importanţa celor văzute de pilot. „Pilotul înregistrează faptul că vede o lumină stroboscopică”, explică Haines, „şi foloseşte termenul «sens invers orar». Asta sugerează ceva ce am auzit de la alţi piloţi. Şi anume că OZN-urile au o serie de lumini ca pe o marchiză de teatru, care merg de la stânga la dreapta, pe marginea ascuţită a obiectului. De asemenea, pilotul a folosit termenul sinistru, care cred că este important. Piloţii sunt de obicei conservatori. Trebuie să fie. Ei trebuie să ia decizii bune în condiţii de

stres, aşa încât folosirea unui astfel de cuvânt înseamnă că el nu poate identifica obiectul. Şi este suficient de curajos ca să apeleze autorităţile de la sol şi să ceară ajutor”.

Dr. Haines a investigat peste 3.000 de apariţii OZN văzute de piloţi, iar pentru unele dintre acestea a reuşit să găsească explicaţii naturale. Dar nu şi în cazul obiectului văzut de America West. „Dacă verificăm hărţile aeriene pentru acea zonă”, spune Haines, „există mai multe spaţii aeriene militare interzise. Cu toate acestea, în cea mai mare parte dintre acestea nu se operează noaptea, ceea ce elimină orice intercepţii aeriene sau teste avansate de vreun anumit gen, în acea regiune”.

Căpitanul veteran de avion de linie comercială Graham Sheppard a ascultat şi

el benzile şi şi-a exprimat evaluarea: „Nu am nicio îndoială că acea bandă este-reală. Există părţi ale ei care sunt dificil de înţeles şi o parte din transmisiune a dispărut, dar limbajul este plin de elemente de jargon specifice dialogului dintre un pilot şi un controlor de trafic aerian”. Sheppard a fost uimit mai ales de modul în care pilotul descria OZN-ul luminat de fulgere. „Se practică deseori zborul pe lângă furtună, pentru că acestea au limite foarte clare, dacă stai la o distanţă de aproximativ cincisprezece kilometri de ele. La 13.000 de metri, sunt foarte drăguţe. Fulgerele luminează tot norul, ca pe un glob luminat. Asta oferă un fundal bun pentru orice se află între avion şi nor”.

Şi Haines, şi Sheppard au fost uluiţi de mărimea OZN-ului, spunând că nu există

niciun avion în inventarul militar actual care să aibă 120 de metri lungime (aproape de două ori mai mult decât un Boeing 747). Dar în ciuda importanţei acestui eveniment pentru ufologi, controlorul din Albuqueque părea detaşat în momentul incidentului, aproape uşuratic. Se aud râsete la adresa pilotului şi el dă informaţi greşite celuilalt pilot care zbura în zona OZN-ului, în legătură cu poziţia şi descrierea obiectului. Cu toate acestea, acelaşi controlor este cel care, după ce întrerupe legătura cu Zborul 564 America West, hotărăşte să continue urmărirea OZN-ului. Discuţia finală de pe banda FAA începe cu apelul controlorului către NORAD, Comandamentul de Apărare Aeriană al Americii de Nord.

VII

Apelştivul radio pentru NORAD este „Bigfoot”. După ce Albuquerque descrie forma şi **locul** navei necunoscute, cei doi controlori încep să emită ipoteze în legătură cu ce ar fi putut fi obiectul respectiv. Există o referire la posibilitatea ca OZN-ul să fie un aerostat. Aerostatele sunt baloane de supraveghere ancorate folosite de armată. După spusele lui Gerard Sheppard: „Aerostatele au cam treizeci de metri lungime şi forma unui balon cu nervuri. În general au o platformă, fie internă, fie externă, pe care se află un radar sofisticat. Din câte ştiu eu, ele urcă numai până la 5.000 de metri şi zboară întotdeauna într-o zonă interzisă care se află pe o hartă aeronautică şi este cunoscută de controlorul

de trafic aerian”. Una dintre părţile cele mai importante alte benzii este chiar la început, când Albuquerque spune: „câteva avioane” au văzut OZN-ul. Este singura dată când se fac referiri şi la alţi martori oculari în afară de Zborul 564 Americă West.

ALBUQUERQUE: Bigfoot. Albuquerque Sector 87.

NORAD: Bigfoot pe recepţie.

ALBUQUERQUE: Mda, am... hm... ceva neobişnuit şi voiam să ştiu dacă voi aveţi cunoştinţă despre ceva ce se întâmplă în jurul lui Tucumcari, New Mexico, la nord de Cannon. Am câteva avioane care raportează ceva între o sută şi o sută douăzeci de metri lungime, de formă cilindrică, cu o lumină stroboscopică rotitoare la capăt. La 10.000 de metri.

NORAD: OK. Aşteaptă o clipă.

ALBUQUERQUE: Mda, nu ştiam dacă voi ştiţi despre ceva ce ar fi acolo. Niciun balon în zonă? Nu s-a raportat nimic?

NORAD: OK. Repetă, unde se întâmplă asta?

ALBUQUERQUE: Este în Tucumcari, New Mexico.

Cam la 240 kilometri est de Albuquerque.

NORAD: OK. Cât de departe de Holloman

Baza Forţelor Aeriene)?

ALBUQUERQUE: Holloman. Pare cam la 030 de Holloman, la aproximativ 350 kilometri.

NORAD: OK. Este destul de greu pentru noi să vedem acolo. 030, cam la 350 kilometri. Nu ştim să avem ceva în aer

acolo.

ALBUQUERQUE: Mda, nu ştiam dacă tipul acesta a văzut efectiv cum trecea pe lângă avion – am încercat cu toată lumea şi nimeni nu ştie. Spune că a văzut ceva foarte interesant acolo.

NORAD: OK. Era la zece mii de metri. Ştii ce formă…

ALBUQUERQUE: Ca în *Dosarele X.* Adică, e categoric un OZN sau ceva de genul acesta.

NORAD: Ooo. Voi vorbiţi serios?

Râsete)

ALBUQUERQUE: Mda. Tipul e foarte serios, şi el a văzut-o. Niciun balon raportat în 5 f noaptea asta? Nimic în zona aceea?

NORAD: Şi a spus că avea o lumină stroboscopică în faţă?

ALBUQUERQUE: Cred că lumina era la

coadă. A spus că era un fel de – hm, e întuneric, dar…

NORAD: Cât de lung a zis că era obiectul acesta?

ALBUQUERQUE: 100 – 120 de metri lungime.

NORAD: Dumnezeule!

ALBUQUERQUE: Mda, şi nu avem niciun transportor care să aibă lumini stroboscopice?

NORAD: Singurul lucru pe care pot… Mă întreb dacă nu s-a desprins vreunul dintre aerostatele noastre? Pentru că nu avem niciun aerostat acolo.

ALBUQUERQUE: – Da, nu atât de departe în nord.

NORAD: Vreau să spun că mie mi se pare că ar fi un aerostat, dar nu ştiu. Nu cred că ale noastre sunt atât de mari.

ALBUQUERQUE: Nu, de sunt mai mult ca o gogoaşă, pe când ăsta pare un gen de hot dog sau aşa ceva.

NORAD: Şi a văzut cât de mare era circumferinţa?

ALBUQUERQUE: Nu, nu are idee cât de mare era în circumferinţă.

NORAD: Un fel de avion fără aripi?

ALBUQUERQUE: Mda, aşa ceva. Nu ştim dacă există vreo rachetă trasă poate de cineva pe aici?

NORAD: Hmm, să vedem. Rachetele White

Sands sunt la sud. A spus cât de largă era, sau ceva de genul cesta? Şi-a putut face vreo idee?

ALBUQUERQUE: Doar 100 – 120 de metri lungime, asta e tot ce a văzut.

NORAD: OK. Tot ce putem face este să

urmărim zona aceea. Dar ştii că noi reperăm tot ce reperaţi şi voi.

ALBUQUERQUE: Da, ştiu. Noi nu vedem nimic acolo şi ne întrebam dacă ştiţi voi ceva despre ce se întâmplă.

NORAD: Ştie ce viteză avea?

ALBUQUERQUE: Nu. Nu ne-a dat informaţii despre asta. El era în direcţia opusă.

NORAD: OK. Deci, tipul acesta e în aer – e într-un avion de linie?

ALBUQUERQUE: Da, America West.

NORAD: E greu să determinăm dacă a fost un avion, decât dacă era la 10.000 de metri şi în raza radarului nostru „şi a dispărut sau ceva de genul acesta.

ALBUQUERQUE: Exact. OK. Mulţumesc.

NORAD: OK. La revedere.

Dintr-odată, controlorul din Albuquerque

este cel care încearcă să convingă NORAD-ul că reperarea OZN-ului este reală şi nu imaginaţie sau minciună. El aproape că îşi cere scuze că întreabă dacă există vreun balon sau alt avion experimental în acea zonă. Controlorul de la NORAD este cel care-şi asumă acum rolul neîncrezătorului. Acest schimb de cuvinte se termină cu slabe speranţe că se mai poate afla ceva despre OZN-ul de deasupra Taiban-ului. Dar mai există încă o transmisiune finală pe banda FAA.

VIII

În această transmisiune uluitoare, se pare că NORAD-ul confirmă apariţia unui obiect zburător neidentificat deasupra zonei de la nord-est de New Mexico. Controlorul

descrie un vehicul pe o „rută numai de căutare”, ceea ce înseamnă un vehicul fără identificare sigură sau «cu transponder. Prin lege, orice avion ce zboară în spaţiul aerian controlat trebuie să aibă un transponder, un dispozitiv ce emite un semnal electronic intermitent pentru localizare şi urmărire”.

NORAD: Da, hm, ne-a sunat cineva mai devreme, în legătură cu un pilot care a reperat un obiect zburător neidentificat. ALBUQUERQUE: Da. Noi suntem. NORAD: OK. Noi avem aici unul cu rută numai de căutare, acolo unde trebuie să fi fost obiectul acela. ALBUQUERQUE: OK. Puteţi să-mi daţi o poziţie? NORAD: OK. Lângă Holloman, direcţie 038, distanţă 450. Asta e cam la zece grade diferenţă faţă de ce mi-ai spus mai devreme şi cam la 130 kilometri

mai departe. Îl urmărim deja de trei sau patru minute. Vreau să spun, ca să meargă atât de repede, ar trebui să fie destul de tare. ALBUQUERQUE: Mda. Şi nu are niciun cod? NORAD: Nu... Este doar căutare. Lângă Holloman, 037 cu 445. ALBUQUERQUE: OK. O să încerc să mă uit acolo, să văd dacă avem ceva. NORAD: OK... La revedere.

ALBUQUERQUE: Mulţumeăc.

Acesta este sfârşitul unui eveniment istoric... Banda audio confirmă că cel puţin un echipaj de zbor foarte bine pregătit a văzut un OZN enorm, un obiect zburător neidentificat, confirmat pe radar de Comandamentul de Apărare Aeriană Nord-American, organizaţia de supraveghere supersecretă a guvernului nostru. Aceasta

eve o întâlnire care nu poate fi categorisită drept halucinaţie sau fals. Ceva a fost acolo. Din nefericire, dacă martorii oculari nu sunt dispuşi să se facă cunoscuţi sau NORAD-ul nu va face public dacă ştie ceva mai mult despre acea navă neidentificată urmărită în acea noapte, investigaţia trebuie să se termine aici.

RĂPIRI

1989 – Prezent

Urmăririle răpirilor

Groază, inele în iarbă şi putere de vindecare

M-am trezit în miezul nopţii şi am simţit că era ceva lângă pat. Am întins mâna şi am

atins umărul unei fiinţe care avea cam înălţimea unui copil de 5 ani. Am început să ţip şi în aceeaşi clipă am paralizat. Creatura avea control total asupra mea.

„Judy”.

Ne-a cerut să fie prezentată doar sub numele de Judy, pentru a-şi scuti familia de ironiile publicului, ce urmau să fie produse de dezvăluirea coşmarului ei deosebit. A acceptat fără tragere de inimă să dea un interviu pentru *Sightingă,* doar cu speranţa că povestea ei ar putea micşora într-o oarecare măsură durerea şi groaza altor oameni ca ea, miilor de oameni despre care Judy crede că sunt victime tăcute ale fenomenului de răpire de către extratereştri. Imaginaţi-vă cum ar fi să vă petreceţi fiecare noapte aşteptând şi

întrebându-vă când va începe următorul episod. „Voi fi luat la noapte? Ce îmi vor face de data aceasta?”

Povestea lui Judy a ieşit la lupiină datorită unui mic articol din ziarul ei local din sudul Michiganului. Reporterul Holly Cogan scrisese câteva rânduri despre zărirea unui OZN în zonă, şi menţionase în trecere numele doctorului Ron Westrum, un profesor ce studia fenomenul răpirilor de către extratereştri. Judy a citit articolul şi a sunat la ziar. Cogan îşi aminteşte că vocea lui Judy era slabă şi tremurătoare. Judy a început să descrie întâlnirile terifiante pe care le avea cu creaturi despre care credea că nu sunt de pe Pământ. Voia să ia legătură cu profesorul Westrum. „Atunci când am vorbit cu Judy, mi s-a părut foarte, speriată, dar în acelaşi timp o persoană foarte

onestă”, îşi aminteşte Cogan. „Nu am avut niciun motiv să cred că spunea altceva decât ce credea. Nu contează dacă am crezut-o sau nu. Nu am de unde să ştiu precis dar, după părerea mea, părea absolut sinceră”.

Ron Westrum, doctor în filosofie, este profesor de sociologie la Castern Michigan Uni verşi ty, şi a cercetat fenomenul răpirilor şi impactul lui atât asupra celor răpiţi, cât şi asupra societăţii în general, timp de aproape un deceniu. El a întâlnit-o prima dată pe Judy în 1992. „Când am mers prima dată acasă la-ea şi am vorbit cu Judy mai pe larg, încercam doar să-mi dau seama ce era cu ea. Era nebună? Ce se întâmpla de fapt acolo?”, explică profesorul Westrum. „Dar mi-am dat seama rapid că ea era foarte sinceră în legătură cu experienţa ei şi

că era cu adevărat confuză. Se întâmplau lucruri care îi afectau întreaga familie, iar ea nu ştia ce să facă în această privinţă. La început, atitudinea mea a fost foarte cinică, încercând să determin ce se întâmpla, care era diagnosticul, dar după o vreme am început să acţionez mai mult ca un consilier, ajutând-o pe Judy şi familia ei să facă faţă acelor intruziuni constante în viaţa lor”.

Amintirile lui Judy despre răpiri încep în 1989. Spre deosebire de multe alte persoane răpite, Judy nu are nevoie de hipnoză ca să îşi aducă aminte. „Aş spune că în 85 sau 90% din cazuri am fost total trează, la fel cum sunt în clipa aceasta”, a spus Judy echipei de investigaţie de la *Sightings.* Ea pretinde că amintirile ei conştiente sunt la fel de vii acum, ca în clipa în care s-au petrecut. „Prima mea întâlnire

a început în iulie 1989”, spune Judy. „La început mi-am spus că sunt doar nişte vise foarte intense. La trezire îmi aminteam că stătusem afară, în pijama, uitându-mă la un obiect în formă de trabuc care plutea deasupra curţii, îmi aminteam de o persoană cu aspect foarte ciudat, care stătea lângă mine şi spunea: «Vei merge foarte curând cu asta». Era aproape ca şi cum ar fi spus: «Eşti – pregătită sau nu, noi am venit», dar în momentul acela nu ştiam ce se va întâmpla. Nu ştiam nimic despre fenomenul răpirilor extraterestre. Nu m-am mai gândit la asta, ca şi cum ar fi fost un vis. Dar cam o săptămână mai târziu, totul s-a schimbat, când m-am trezit pe o masă, fără haine pe mine, incapabilă să mă mişc, privind drept în faţă, la o fiinţă de culoare cenuşie, cu ochi mari şi negri. Fiinţa aceea

mă examina fizic. A doua zi, la micul dejun, i-am spus soţului meu: «Nu este un vis. Este ceva real». El s-a uitat la mine şi mi-a zis: «Cred că eşti nebună». Nu-şi dădea seama ce se întâmpla”.

Întâlnirile acestea ciudate au continuat şi Judy a început să trăiască cu o teamă de care nu putea vorbi nimănui. „La început am trecut printr-o perioadă foarte dificilă”, îşi aminteşte Judy. „Am avut probleme cu copiii. Eu şi soţul meu am avut probleme. Am ajuns aproape de divorţ... când soţul meu s-a trezit pe o masă, examinat de trei indivizi cenuşii. Este ceva ce nu am. Cerut noi. Nu noi am vrut să ni se întâmple. Ne-a schimbat total vieţile. Fiinţele acelea mi-au spus că acesta este un privilegiu. Nu pot înţelege de ce. Eu nu îl văd aşa. Este o adevărată luptă”.

Judy nu ştie de câte ori a fost răpită, cinumai că întâlnirile erau dese şi deseori dureroase. Ea crede că este folosită pentru un gen de teste medicale sau inginerie genetică. La fiecare răpire este examinată şi se fac teste şi analize asupra ei. Răpirile urmează un tipar care a devenit o parte a vieţii obişnuite a lui Judy.

„Îmi amintesc câinii lătrând, apoi eu încerc să mă ridic să văd ce e în neregulă şi îi descopăr pe extratereştri lângă canapea”, povesteşte Judy despre o întâlnire tipică. „Sunt ridicată în aer şi plutesc afară pe fereastră, pe o rază de lumină albalbăstruie. Văd casa sub mine, mi-e frică, de teamă că o să cad. Nu mă susţine nimic în aer. Mi s-a spus: „Nu-ţi fie frică. Nu o să cazi”. Simţeam o energie în jurul meu, genul de energie care-ţi face părul să se

ridice în cap. Odată am văzut o navă deasupra mea şi mă aşteptam să mă lovesc cu capul de o uşă de oţel de la baza ei, dar nu m-am lovit. Am simţit energia trecând prin mine şi am avut senzaţia că nu mai aveam corp. Apoi am trecut direct prin uşa de oţel şi am ajuns pe masa de examinare. Am văzut mai mulţi extratereştri. Am văzut fiinţe de culoare cenuşie, cu ochi piezişi. Cei cenuşii sunt tehnicienii medicali. Am văzut şi creaturi mai înalte, cu o piele solzoasă şi ochi mai largi, mai rotunzi. Ei sunt cei care mă transportă, de cele mai multe ori. Cel care face examinarea fizică este o fiinţă de un alb bolnăvicios şi foarte slabă. Nu pot să mă mişc în prezenţa lor şi comunicăm telepatic”.

David Jacobs este profesor de istorie la Temple University şi expert de renume

mondial în fenomenul răpirilor de către extratereştri. El a studiat cazul lui Judy şi consideră experienţele ci ca fiind extraordinare, dar totodată tipice, „Deşi oamenii le descriu drept experienţe unice şi incredibile, fenomenul de răpire este foarte sistematic şi are o rutină perfectă. Întâmplările prin care a trecut Judy seamănă perfect cu ale majorităţii celor răpiţi”. Doctorul Jacobs a fost deosebit de interesat de modul în care Judy a descris experimentele genetice. „Există o componentă reproductivă importantă la fenomenul de răpire de către extratereştriexplică dr. Jacobs. „Femeile relatează că le sunt implantaţi embrioni şi apoi că sunt extraşi fetuşi. Bărbaţii relatează că le sunt luate probe de spermă. Şi asta se întâmplă în mod constant, nu este

ceva ce poţi trece cu vederea. Este un lucru pe care-l relatează toţi cei răpiţi, absolut toţi. Acesta este motivul răpirilor”.

Judy crede că o parte dintre experimentele reproductive la care a fost supusă au avut efecte fizice pe termen lung. „Am suferit trecerea peste unele cicluri menstruale, lactaţie şi greaţă de dimineaţă, urmate de o răpire în care era extras un fetus”, pretinde Judy. Acest lucru este deosebit de tulburător pentru Judy, care a suferit o ligaţie a tuburilor cu mai mult de douăzeci de ani în urmă şi nu ar trebui să mai poată rămâne însărcinată. „Ei fac experimente genetice. Am văzut sute de copii la bordul acelei nave. I-am văzut în cutii pline cu lumină şi mi s-a spus că ei creează acele fiinţe din două motive. Vor emoţii umane şi vor să se reproducă la fel

ca noi, dar nu sunt capabili de asta. Mi s-a spus că acei copii sunt ai mei. Sunt foarte fragili, foarte mici. Unii nu au păr, iar alţii au părul ca puful de piersică. Au nişte ochi care seamănă cu o încrucişare între ochii noştri şi cei ai extratereştrilor. Au un nas mic şi o gură micuţă. Şi nu plâng”.

Una din experienţele de răpire cele mai traumatice suferite de Judy a avut loc atunci când i s-a dat să ţină în braţe un astfel de hibrid. „Un cenuşiu a luat unul dintre copii şi mi l-a pus în braţe”, spune Judy. „Am simţit mânie şi tristeţe din cauză că aveam copii undeva şi nu ştiam ce se făcea cu ei sau ce avea să li se întâmple. Când am fost adusă înapoi, am simţit contracţii ca în momentul naşterii. Am luat legătura cu doctorul meu şi am mers imediat la cabinetul lui. Aveam colul dilatat şi el mi-a

spus: «Asta nu se întâmplă decât în cazul pierderii unei sarcini, natural sau produsă de instrumente». Eu am trompele legate din 1976 şi nu este posibil să fi avut o sarcină normală”.

Ron Westrum a reuşit să verifice declaraţia incredibilă a lui Judy. „Am discutat cu medicul ei generalist şi el mi-a confirmat tot ceea ce mi-a spus ea”, relatează dr. Westrum. „De fapt, doctorul a fost foarte nedumerit de aceste simptome, şi chiar nu a ştiut ce să înţeleagă din ele. Asta mi se pare ceva foarte serios. Iar reacţia emotivă pe care a avut-o Judy a fost foarte puternică. Îmi amintesc că o dată, când îmi povestea despre acel copil pe care l-a ţinut în braţe, a început să plângă. Era foarte deranjant pentru ea. Era un copil care părea singur şi neajutorat, iar asta a

zguduit-o foarte mult”. Aceasta este o experienţă de răpire la care soţul lui Judy crede că a participat şi el. „Se pare că în aceeaşi seară soţul lui Judy a suferit acelaşi gen de experienţă. Şi el a văzut copilul şi asta l-a tulburat mult”, explică Westrum.

Judy îşi aminteşte: „Soţul meu s-a trezit pe o masă şi era complet dezbrăcat. Trei fiinţe gri îi făceau un examen medical. Doi dintre ei stăteau de o parte şi de alta a lui, iar al treilea la picioarele mesei. Soţul meu spune că era treaz, că s-a trezit acolo. După aceea, amândoi am fost absolut convinşi că ceea ce i s-a întâmplat a fost real”. Soţul lui Judy a refuzat să acorde un interviu pentru *Sightings*, dar sora lui Judy, Mary (tot un pseudonim) a fost de acord să vorbească în faţa camerei de filmat, cu condiţia să i se vadă numai silueta şi să nu fie date niciun

fel de detalii **despre** ea sau despre familia ei.

Experienţele de răpire ale lui Mary nu au fost la fel de spectaculoase ca ale surorii ei, dar şi ea este urmărită de câteva vise ciudate, de când au început răpirile lui Judy, din 1989. Mary spune: „Îmi amintesc că stăteam pe o masă şi mai multe lumini străluceau pe corpul meu: una în formă de triunghi deasupra capului şi gâtului şi una în formă de dreptunghi, deasupra stomacului. Am visat că mi se ataşase ceva de cap. Apoi m-am trezit şi mă durea capul, iar ultima dată am simţit o crestătură de mărimea unei monede la tâmplă, în zona în care simţisem că mi se ataşase ceva. Într-o dimineaţă m-am trezit şi părul îmi fusese tăiat la o lungime de doi centimetri de scalp, în anumite zone. Am verificat perna şi

pe ea nu era nicio urmă de păr. În noaptea precedentă nu fusese nimeni în dormitorul meu", întâmplările lui Judy şi Mary nu sunt verificabile. Cu toate acestea, au existat schimbări fizice în jurul casei lui Judy şi chiar în corpul lui Judy, care pot fi văzute şi, poate, legate de experienţele de răpire suferite de familie, începând cu prima răpire a lui Judy, din 1989, inele ciudate de iarbă au apărut periodic în jurul casei ei Vezi Foto 33). *Sightings* i-a cerut doctorului William C. Levengood, un cercetător recunoscut în biofizică, cunoscut pentru studiile sale asupra cercurilor de iarbă, să examineze aceste cercuri şi să le analizeze.

Doctorul Levengood descrie cercurile pe care le-a evaluat începând cu 1993: „Sunt cercuri de vegetaţie luxuriantă, de multe ori mai întunecate decât iarba din jur, şi care

au diametre variate, între şaizeci de centimetri şi şase metri. Grosimea cercurilor variază de la douăzeci la treizeci de centimetri şi cercul este format din iarbă extrem de verde, 1 ceea ce indică un conţinut de clorofilă mult mai mare decât la iarba din jur. În decembrie 1993, deşi iarba din curtea lui Judy era maronie, cercurile erau verzi. Iar în februarie, după ninsorile puternice din iarnă, cercurile erau încă verzi. Cercurile erau defazate faţă de anotimpul creşterii vegetaţiei. Au o concentraţie foarte mare de ciuperci, ceea ce l-a început m-a făcut să cred că ar fi aşa numite cercuri fermecate, adică cercuri de ciuperci ce apar în mod natural. Dar după un studiu serios, am constatat că nu era aşa. Cercurile nu sunt rezultatul ciupercilor. Ciupercile sunt rezultatul apariţiei

cercurilor. Programul de studiu pe care l-am realizat a implicat luarea de probe din acea iarbă verde, din iarba neafectată din epicentrul cercului şi din iarba normală aflată la mai mult de zece metri depărtare. Am dus acele probe în laborator şi le-am descompus, ca să mă uit la componentele celulare. Iar din asta am putut deduce că la iarba foarte luxuriantă exista un grad mai mare de respiraţie, în comparaţie cu cel de la iarba normală. Ca să mă exprim în termeni mai simpli, iarba din inele pur şi simplu produce mai multă energie decât cea normală. Apoi există un fel de energie care stimulează creşterea ierbii din inele. În acest moment, nu cred că putem spune de ce se întâmplă asta, dar sunt semne clare că există o energie electromagnetică implicată în formarea inelelor”.

Pe lângă inelele de iarbă, Judy şi familia ei au simţit şi alte efecte electromagnetice ciudate în interiorul casei lor. Judy îşi aminteşte că, după prima răpire: „Mingi de lumină pluteau prin casă. Mingi de lumină care erau de mărimea unei mingi de volei şi care lăsau în urmă o dâră şi scântei roşii şi albe. Televizoare care nu mai erau în priză de luni de zile au început să funcţioneze. Aplicele se aprindeau singure, chiar dacă nu erau alimentate”. Unul dintre vecinii lui Judy a spus unui investigator de la *Sightings* că văzuse o aură ciudată apărând deasupra casei lui Judy. „Eu lucrez noaptea”, explică vecinul, „şi uneori, atunci când vin acasă, văd un fel de ceaţă, de pâclă, în jurul proprietăţii lui Judy. Se vede numai în jurul proprietăţii ei, nu şi a altora. E ca un fel de înveliş strălucitor”.

Doctorul Levengood a fost şi el martorul unor anomalii energetice produse în casa lui Judy. „De când am început să investighez cazul, au avut loc numeroase activităţi electrice neobişnuite în zona casei lui Judy. Lucruri pe care nu le poţi explica”, spune doctorul Levengood. „Aparate electrice care pornesc singure, inexplicabil: spălătorul de vase, alarme de fum, radiouri. Am fost martor personal la pornirea unui radio – şi asta în timpul unei căderi de tensiune, când electricitatea în întreaga zonă era la o treime din puterea normală. Comutatorul aparatului de radio era pe «oprit», dar acesta funcţiona. Când am mişcat comutatorul pe poziţia «pornit», a continuat să meargă, dar-pe alt post. Nu am nicio explicaţie referitor la ce tip de energie ar putea produce aşa ceva”.

De unde vine această energie anormală? Oare este emanată de o sursă extraterestră sau este un fenomen terestru care îi atrage cumva pe vizitatorii extratereştri? Judy crede că această energie ciudată vine din interiorul ei. „Pe 11 noiembrie 1989”, îşi aminteşte Judy, „în partea mea stângă era un cenuşiu, care îmi punea în creier ceva ce păreau să fie nişte obiecte tip laser. Mi-a pus câte unul la fiecare tâmplă, unul pe frunte şi unul la ceafă. L-am întrebat ce făcea şi el mi-a spus: «Asta va împiedica atacuri de apoplexie la apariţia energiei». Nu am înţeles la ce se referea. Mi s-a spus că aş avea o energie cu ajutorul căreia voi putea ajuta oamenii bolnăvi. De la acea dată am lucrat cu 500 – 800 de oameni”.

David Jacobs spune: „Unele persoane răpite simt, după întoarcerea lor dintr-o

astfel de experienţă, că puterile le-au crescut, fie puterea fizică, fie puterea de vindecare. Acest lucru este extrem de neobişnuit şi foarte controversat. Judy a simţit că avea capacitatea de a vindeca prin atingere, ca să spun aşa, iar acest lucru ar putea fi adevărat. Este ceva ce nu putem explica şi s-ar putea să aibă legătură cu fenomenul de răpire. Dar trebuie făcută o investigaţie foarte obiectivă şi ştiinţifică”. Ron Westrum e de acord: „Este dificil să evaluezi capacitatea de vindecare prin atingere a lui Judy. Am citit multe mărturii ale oamenilor pe care i-a tratat şi este evident că există ceva adevăr în asta. Apropierea mâinilor ei creează ceva în corpurile oamenilor, dar nu ştiu celeste acest ceva”.

Sightings a reuşit să vorbească cu o

femeie care credea că fusese vindecată de energia extraterestră a lui Judy. Şi ea a cerut păstrarea anonimatului, mai mult ca să o protejeze pe Judy, decât pe sine. „Rose” suferea de complicaţii serioase produse de Zona Zoster, o boală epuizantă, care poate dura o viaţă întreagă. „Într-o noapte mi-a fost foarte rău, iar durerea era atât de puternică, încât am leşinat”, explică Rose. „Aveam febră, ameţeli şi băşici de la mijlocul spatelui, pe abdomen şi pe şoldul drept”.

Rose nu fusese niciodată la un vindecător şi nu i se spusese ce gen de tratament îi va acorda Judy. „Când m-am dus să o văd, Judy mi s-a părut o persoană foarte normală, caldă şi sensibilă. Eu mă simţeam foarte rău. Durerea era puternică. Judy şi-a pus mâinile pe mine şi, cam după

trei minute, am sesizat că începe să-mi fie foarte cald, iar în zonele în care se aflau mâinile ei am simţit o căldură puternică. Apoi întreg corpul a început să-mi tremure şi să se relaxeze. Am întrebat-o pe Judy: «Este normal să simt această căldură?», iar ea pii-a spus ca da. Apoi şi-a mişcat mâinile spre Zona Zoster şi am avut senzaţia că un milion de ace îmi erau înfipte în piele, într-un ritm foarte rapid. Era foarte, foarte dureros şi ardea. După douăsprezece ore, ameţeala a dispărut. După un al doilea tratament, băşicile s-au micşorat considerabil şi durerea apărea doar din când în când. La al treilea tratament nu m-a mai durut atât de mult. Iar acum, după cinci luni, băşicile au dispărut, şi la fel şi durerea. Eu cred că energia lui Judy a rămas în mine. Nu îmi era tot timpul cald, dar mă simţeam

mai bine pentru că această energie mă vindeca”. Doctorul Levengood a încercat să găsească o corelaţie între energia descrisă de Rose şi anomaliile electromagnetice care înconjoară casa lui Judy; „Investigaţia mea referitoare la posibilele emanaţii din mâinile lui Judy este într-o fază foarte incipientă. Nu pot da prea multe detalii, dar pot spune că există dovezi că, în timpul şedinţelor ei de vindecare, Judy emite un nivel ridicat de potenţial electromagnetic. Orice organism viu are acest tip de energie, dar al ei pare să aibă valori foarte mari”.

Judy a ajuns să creadă că groaza şi durerea pe care le-a simţit în timpul răpirilor sunt preţul pe care trebuie să-l plătească pentru puterile de vindecare. „Am văzut pacea de care sunt cuprinşi oamenii care primesc tratamentul. Văd dureri fizice

care sunt vindecate şi am decis că este ceva ce trebuia să fac”.

Povestea răpirii lui Judy de fiinţe extraterestre conţine informaţii ce sunt fantastice şi de neînchipuit. Dacă nu ar fi existat urmările răpirii – energia anormală, inelele de iarbă şi puterea de vindecare – povestea lui Judy poate nu ar fi fost spusă niciodată. Probele fizice care înconjoară presupusele ei răpiri merită investigaţii ulterioare. Lucrurile care se întâmplă în modesta ei casă din sudul Michiganului nu pot fi etichetate drept halucinaţii sau psihoze. Prea mulţi oameni auvăzut inelul, au simţit energia şi au împărtăşit amintirile ei din timpul răpirii. Dar se vor mai alătura şi alţi oameni de ştiinţă serioşi studiului doctorului Levengood?

David Jacobs se îndoieşte de asta.

„Bariera ştiinţifică reprezintă un impediment foarte serios pentru noi. Mulţi oameni de ştiinţă consideră că fenomenul de răpire de către extratereştri nu merită niciun gen de studiu, nu merită nici măcar să fie luat în considerare. Şi totuşi există zeci de mii, poate sute de mii de oameni care au văzut OZN-uri şi care pretind că au fost răpiţi. Aici este vorba de un fenomen la scară mondială, despre care comunitatea academică consideră că nu merită studiat. Este singurul subiect de acest gen care a avut loc şi căruia comunitatea oamenilor de ştiinţă refuză să-i acorde atenţie”.

1991 – Prezent

Amintiri comune despre răpiri

Prieteni noi descoperă o legătură cutremurătoare) încă din copilărie

Sunt un cobai. Ei au un program din

care fac parte şi eu, şi mi-au spus că sunt proprietatea lor Au spus că pot face tot ce vor cu mine şi că atunci când sunt sub controlul lor, chiar o fac.

Diana Graves, persoană răpită de extratereştri

Este ceva ce se întâmplă aproape tuturor. Te întâlneşti cu un necunoscut şi simţi ceva familiar. Vă cunoaşteţi de undeva, dar nu vă puteţi da seama de unde. Clare Holcomb şi Diana Graves au avut acest sentiment de legătură ciudată, prima dată când s-au întâlnit. Şi-au stors creierii timp de peste patru ani, încercând să-şi dea seama de unde se cunoşteau, iar când au găsit în sfârşit legătura din lanţul ce le unea vieţile, a fost ceva terifiant şi ciudat de liniştitor.

Spre sfârşitul lui 1987, Clare Holcomb

căuta o schimbare. Voia o slujbă nouă, să locuiască într-un oraş nou, voia un stil total nou de viaţă. I se păru că găsise ceea ce căuta într-un anunţ dintr-un ziar din Virginia de nord, prin care se căuta un ajutor. „Decisesem că nu eram deloc mulţumită de ceea ce făceam. Nu-mi aducea nicio împlinire şi aveam senzaţia că trebuia să existe ceva mai

C-da 238 coala 16

mult, undeva”, îşi aminteşte Clare. „Diana dăduse un anunţ prin care căuta pe cineva care să muncească şi să locuiască la ranch-ul ei, şi ceva din acele rânduri a atins o coardă sensibilă. Am răspuns la anunţ şi imediat ce am intrat cu maşina pe proprietate, am ştiut că voi rămâne acolo pentru totdeauna. Acolo era *acasă*”. Acest sentiment de apartenenţă la acel loc a

devenit şi mai profund când Clare a cunoscut-o pe Diana. „Ne-am recunoscut instantaneu – ca şi cum ne ştiam de o viaţă”, spune Clare.

Diana îşi aminteşte că a simţit şi ea aceeaşi legătură inexplicabilă. „Senzaţia a fost: «Hei, eu o cunosc pe această persoană». Se simţea foarte bine în preajma cailor şi am avut impresia că o recunosc din prima clipă. Am angajat-o pe loc”, îşi aminteşte Diana. Iar Clare adaugă: „Simţeam că ne mai întâlnisem cândva. Am petrecut ceva timp încercând să ne dăm seama când şi unde, întrebându-ne una pe cealaltă unde ne-am fi putut cunoaşte, dar nu am găsit nicio ocazie în care am fi putut locui în acelaşi loc, în acelaşi timp”. Abia spre sfârşitul lui 1991, piesele jocului de puzzle au început să se potrivească la locul

lor, atunci când Clare a avut o întâlnire bizară pe un drum de ţară şi a început să pătrundă în gândurile întunecate ale memoriei propriei copilării.

„În seara aceea mă întorceam acasă mai devreme”, îşi aminteşte Clare. „Era o seară călduţă pentru decembrie. Am văzut lumini pe cer şi am crezut că era un avion care zbura la mică înălţime, dar nu se auzea niciun fel de zgomot. M-am gândit că poate motoarele avionului se opriseră. Am tras la marginea drumului şi am fost orbită de acele lumini. Am îngheţat, neştiind ce se întâmpla. Nu puteam să văd, deoarece lumina era foarte puternică. Apoi am clipit. Atâta tot. Am clipit. Iar când am deschis ochii din nou, parcă doar după numai o fracţiune de secundă, eram din nou în maşină, la şase kilometri depărtare,

conducând nebuneşte. Pierdusem aproape o oră, cât clipisem din ochi. Mi-era rău de la stomac, eram dezorientată, speriată. Nu aveam idee ce se întâmplase. Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am observat cracă îmi lipseau lentilele de contact – şi sunt sigură că le aveam atunci când conduceam”.

Diana îşi aminteşte că Clare era panicată. „Clare a venit acasă în acea seară”, povesteşte Diana, „şi era foarte, foarte zdruncinată. Cred că amândouă ne-am gândit că înnebunea. Poate că era din cauza stresului prea mare, sau poate că leşinase. Nu puteam explica timpul lipsă. Nu ştiam despre ce era vorba”. Diana a încurajat-o pe Clare să uite toată acea întâmplare neplăcută, sugerându-i că fusese un incident izolat şi că puţin somn era

suficient ca să treacă totul. Dar peste mai puţin de două săptămâni, Clare a avut o nouă întâlnire bizară.

„Conduceam din nou spre casă, spre sfârşitul după-amiezii”, explică Clare. „Şi am văzut din nou luminile venind spre mine. Instinctiv, de undeva din adâncul minţii, am recunoscut că se întâmpla ceva ce ar fi trebuit să-mi fie. Familiar. Interiorul maşinii s-a luminat atât de puternic, încât nu mai puteam să văd afară. Era o lumină albă orbitoare. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Din nou, era vorba de o oră sau puţin mai mult, în care nu ştiam ce se întâmplase când mi-am recăpătat cunoştinţa, ca şi prima dată, conduceam, pe drum. Era ca şi cum maşina s-ar fi condus singură şi nu am reuşit să-mi recapăt controlul decât după câteva secunde. Când

am ajuns acasă, cerceii mei erau puşi invers. Eu nu aş fi putut să-i pun aşa nici dacă aş fi încercat. Lobii urechilor mă dureau şi sângerau”.

Clare şi Diana au început să caute o explicaţie a acelui incident, care nu mai putea fi numit izolat. „Primul lucru pe care l-am făcut a fost să încerc să aflu dacă mi se întâmplase ceva unic, sau mai erau şi alţi oameni care relataseră acelaşi lucru”, spune Clare. „Nu mi se părea că eram stresată sau că aveam alt gen de probleme emoţionale care ar fi putut cauza o amnezie temporară. Eram foarte echilibrată”. Diana este de acord cu părerea despre starea mentală a lui Clare din acea perioadă. „După al doilea incident”, spune ea, „am avut senzaţia că se întâmpla ceva, nu o simplă cădere nervoasă a lui Clare. Ea îmi

spusese că văzuse lumini. Mi-a spus că văzuse nişte lucruri ciudate, inclusiv o amintire despre o mână ciudată, pe care a şi desenat-o. Vezi Foto 34 – 36). Mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor. Ştiam că nu mai pot face faţă singură”.

Cum Clare spunea că văzuse lumini ciudate şi siluete, Diana a luat legătura cu Fondul pentru Cercetarea OZN-urilor, o organizaţie care investiga evenimente extraterestre, în încercarea de a le separa de ficţiune. „Am căutat la OZN în cartea de telefon” „îşi aminteşte Diana, râzând. „Atâta ştiam pe atunci despre acel subiect”. La început, căuta alţi martori oculari ai luminilor pe care le văzuse Clare în cele două întâlniri. „Când am contactat Fondul pentru Cercetarea OZN-urilor, era ca un fel de eliminare a explicaţiilor”, spune Clare.

„Eram sigure că organizaţia ne va spune că asta nu se mai întâmplase niciodată şi atunci puteam începe să cercetăm alte posibilităţi”.

Dar Richard Swiatek, investigatorul de la Fondul pentru Cercetarea OZN-urilor care a răspuns apelului Dianei, nu i-a spus acesteia că astfel de lucruri nu se mai întâmplaseră niciodată. El era de părere că Clare manifesta un simptom clasic ale unei răpiri de către extratereştri şi a aranjat o întâlnire cu Diana şi Clare... „Eram foarte familiarizat cu cazurile de răpire. În acea perioadă desfăşuram un studiu pilot în Washington D.C., în zona metropolitană, şi luasem deja contact cu multe persoane răpite de extratereştri”, explică Swiatek. „Citisem mult şi făcusem cercetare, şi multe dintre lucrurile pe care le spunea Clare –

deşi nu erau unice – erau lucruri tulburătoare, despre care doar citisem înainte. Nu aveam niciun motiv să cred că inventa sau că povestea ei era falsă”.

„Prima consultaţie cu Richard ne-a înspăimântat”, îşi aminteşte Clare. „Am aflat că lucruri similare fuseseră raportate şi de alţii şi era uimitor să descoperi că oricine ar fi putut trece prin aşa ceva, iar noi nu am fi auzit niciodată – de asta”. Swiatek a fost atent să nu dea femeilor detalii din ceea ce relataseră alţii în aceeaşi situaţie. Nu voia să le influenţeze sau să le dea informaţii pe care vreun denigrator să poată pretinde ulterior că le „plantase” el.

„Odată cu trecerea timpului, am început să acceptăm într-un fel răpirea de către extratereştri drept o explicaţie a celor ce mi se întâmplaseră”, spune Clare. „În acel

moment, Diana a preluat rolul de cercetător. Era fascinată de fenomen, dar şi puţin speriată de el. Voia să mă ajute şi făcea totul ca să mă sprijine. Dar în timpul încercărilor de a înţelege ce mi se întâmplase, am început să discutăm amintiri din copilărie. Erau unele lucruri ciudate care ne tulburau, şi în timp ce aveam aceste discuţii, am realizat că aveam amintiri din copilărie aproape identice”. Diana adaugă: „La început, mi-am dat seama că aveam o mulţime de amintiri din copilărie pe care nu le puteam explica. Crescând, le ascunsesem undeva într-un cotlon al memoriei, dar aveam încă un fel de depozit întreg de lucruri care nu prea aveau sens”.

„Diana începuse să creadă că era posibil să fi fost şi ea implicată într-un fenomen de răpire, şi nu voia asta”, continuă Clare.

„Cred că a fost înspăimântată atunci când a început să se îndoiască de imparţialitatea ei ca observator. Oamenii normali nu au astfel de experienţe. Doar oamenii nebuni, nu noi”.

Printr-o turnură stranie a sorţii, întâlnirea cu un psihiatru sceptic este ceea de le-a făcut până la urmă pe Clare şi Diana să tragă concluzia că amândouă fuseseră răpite de extratereştri. „Revelaţia s-a produs pentru mine atunci când am cunoscut o hipnoterapeută, la nunta unei cunoştinţe comune”, explică Diana. „I-am spus ce se întâmpla şi care era părerea noastră, iar această terapeută a fost complet şocată de ideile noastre. Era sigură că nu era vorba de răpire şi, de fapt, era foarte sceptică în legătură cu acest fenomen. Ea avusese de-a face cu oameni cu

personalităţi multiple sau abuzuri suferite în copilărie şi mi-a spus că despre asta. Era vorba”. Diana a stabilit o şedinţă la psihiatru şi a fost de acord să fie hipnotizată.

„Am fost la acea şedinţă cu ea”, îşi aminteşte Diana, „Şi categoric prima amintire pe care o am este că ţipam, pentru că exact în faţa mea apăruseră nişte ochi de extraterestru, de care nu puteam scăpa. Asta m-a convins că fusesem cu adevărat răpită, pentru că psihiatra nici măcar nu credea în acel fenomen, deci nu avea cum să-mi fi introdus această informaţie în cap, şi totuşi aveam aceleaşi amintiri pe care le aveau şi alţi oameni sub hipnoză”.

Priiltr-o terapie continuă, Diana a început să pună cap la cap amintirile terifiante despre experimente, tortură şi

reproducere forţată. „Prin hipnoză am reuşit să mă întorc într-o vreme când eram pe terenul din spatele fermei şi smulgeam buruieni. Mi-am amintit că s-au apropiat de mine patru cenuşii, şi am fost dusă în locul unde aştepta o navă spaţială, o navă mică, de numai şapte sau zece metri diametru. Am fost urcată la bordul navei şi inseminată artificial. Au folosit un tub foarte lung ca să scoată un ovul din mine, pe care presupun că apoi l-au fertilizat, pentru că după aceea au folosit un alt tub ca să îl plaseze la loc, în corpul meu. A fost o experienţă foarte tulburătoare pentru mine”, îşi aminteşte Diana; cu dificultate. „În timpul unei regresii ulterioare, mi-am amintit că eram pe o masa şi că aveam dureri groaznice. Crampe puternice în stomac. Erau foarte, foarte puternice. Apoi, brusc, durerea a

dispărut, şi mi s-a arătat un lucru cam de mărimea unei pere, care fusese scos din corpul meu. Era un fetus. După ce mi l-au arătat, l-au luat de acolo”.

Hipnoterapeuta, Marilyn Carlson, este convinsă că Diana îşi aminteşte evenimente reale, care fuseseră adânc îngropate în subconştientul ei. „După prima şedinţă cu Diana, mi-am dat seama că avusese parte de nişte evenimente foarte importante”, explică Carlson. Ea a luat cazul Dianei de la psihiatrul iniţial, considerând că acesta nu o trata cu eficienţă. „Din modul în care a intrat în regresie – agitaţia corpului, emoţiile şi teama care le simţea – am ştiut că păţise într-adevăr ceva în timpul pe care nu* şi-l amintea, şi am explorat împreună ce se întâmplase”: Carlson a hipnotizat-o şi pe Clare. A avut grijă să le ţină pe cele două

femei separate în timpul şedinţelor şi să le ceară să nu-şi povestească nimic despre amintirile lor una celeilalte. Într-una dintre şedinţele de la început, Clare a încercat să umple intervalul de timp dintr-un episod în care se trezise cu efecte fizice palpabile: nişte răni pe tălpi.

„Am fost răpită din dormitorul meu”, îşi aminteşte Clare sub hipnoză. „Eram în cămaşă de noapte şi nu aveam ciorapi. De obicei nu dorm cu ciorapi. Iar când m-au adus înapoi, extratereştrii au făcut o greşeală. În loc să mă ducă în casă, m-au lăsat afară. Era viscol şi foarte frig. Nu am putut intra în casă. Uşile erau încuiate. Uşa garajului îngheţase şi nu o puteam deschide. Stăteam pe pietrişul îngheţat, la doi centimetri în faţa ei, şi picioarele mi se lipeau de gheaţă. Am crezut că o să mor, că

nu mă vor găsi decât dimineaţă. Când am început să mă gândesc la moarte, extratereştrii s-au întors, m-au luat şi m-au dus în casă/ A doua zi dimineaţă, pielea de pe tălpi era plină de răni, din cauza lipirii de gheaţă”.

Regresia a fost şi continuă să fie foarte traumatizantă pentru ambele femei. „Este dureros pentru Diana”, spune Carlson. „Ţipă. Le spune: Nu-mi faceţi rău. Sunt momente în care este pusă să bea ceva sau i se injectează ceva, iar în starea de hipnoză ea începe să se înece şi se simte ameţită. Clare este extrem de încordată. Are senzaţia că nu poate scăpa. Este foarte agitată, extrem de nervoasă. Când am vizitat-o acasă? au fost ocazii în care a spus: *Nu vreau să stau în camera asta. Trebuie să ies*. Ar vrea să poată spune: *Gata,* dar nu

poate”.

În efortul de a se opune fricii şi neliniştii, Diana şi Clare au luat legătura cu un cercetător al fenomenului de răpire recunoscut pe plan mondial, Budd Hopkins. „Erau extrem de impresionante, pline de o mulţime de emoţii despre experienţele lor, multă furie şi multă teamă”, spune Hopkins. „Iar în ceea ce priveşte credibilitatea, sunt doi dintre cei mai credibili oameni cu care am lucrat. Sunt extrem de inteligente, deschise la explorarea unor experienţe dificile şi sunt foarte curajoase. Sunt foarte. Credibile şi nu au câştigat nimic făcându-şi publice întâmplările”.

În timpul unei şedinţe de hipnoză, după prima lor întâlnire cu Hopkins, Diana şi Clare au făcut o descoperire drâmatică. Ele cred nu numai că au fost amândouă răpite,

dar şi că au fost răpite de mai multe ori împreună, încă dinainte să se cunoască, în 1987. Clare este cea care a avut prima o amintire despre răpirea comună. „Eram amândouă într-o cameră mare. Pe pereţi erau proiectate scene foarte tulburătoare, scene de dezastre: tornade, uragane, inundaţii, viscole, tot felul de dezastre naturale. Era foarte tulburător. Ni s-a spus să privim, să învăţăm din asta şi să înţelegem că acele lucruri aveau să ni se întâmple, aşa că trebuie să fim pregătite. Ne ţineam de mână una pe cealaltă. Nu voiam să privim, dar am fost forţate”.

Oare Clare şi-a proiectat această amintire asupra Dianei? Femeile se influenţau mintal reciproc sau erau influenţate de doctorul lor? „Clare îşi aminteşte că a fost în aceeaşi cameră cu

Diana”, explică Carlson. „Iar poziţiile în care spune că stătea Diana coincid cu poziţiile în care Diana a spus mai târziu că era. Le-am separat în timpul acţiunii de regresie, aşa încât să nu existe influenţe externe, şi totuşi apăreau multe similitudini în experienţele lor – ceea ce m-a făcut să cred că, într-adevăr, îşi amintesc perioade de răpire comună”.

După părerea lui Budd Hopkins, Diana şi Clare nu sunt primele şi nici ultimele persoane care îşi amintesc o răpire comună de către extratereştri. Hopkins spune: „Problema abducţiei comune este cea pe care ar trebui să o rezolvăm aici. Mulţi, foarte mulţi oameni sunt răpiţi împreună cu alţii. Este ceva tipic. Există un gen de mit cum că asta s-ar întâmpla numai câte unei persoane, pe rând. Primul caz de abducţie

despre care a auzit lumea este cel al lui Betty şi Barney Hill, deci răpirea simultană a doi oameni. Dar ceea ce face diferită situaţia lui Clare şi Diana şi ceea ce este extrem de interesant este faptul că se pare că ele au fost răpite separat şi aduse împreună, încă din copilărie”.

Diana şi Clare cred că există un anumit incident din trecutul lor comun care dovedeşte că au fost răpite împreună în copilărie. „Când aveam doisprezece ani, am fost la un picnic, cu nişte prieteni de la şcoală”, îşi aminteşte Clare. „Eu m-am dus să stau pe o bancă. Am văzut o fetiţă de noue ani venind spre mine, o fetiţă pe care nu o cunoşteam. Avea păr blond lung şi purta o uniformă albastră. A venit la mine şi m-a salutat. Avea un accent care mi s-a părut britanic. Fără să ne oprim sau să

discutăm de ce făceam asta, ne-am depărtat amândouă de zona picnicului şi am intrat în pădure. Am ajuns la un luminiş şi de acolo am fost răpite. Când am ajuns la bordul navei, am ştiut cine era ea şi că o mai văzusem de multe ori înainte”.

„Fata pe care o descrie Clare seamănă cu mine, la acea vârstă”, spune Diana. Clare continuă povestea: „Diana mi-a povestit că a fost la şcoală în Anglia în acea perioadă şi mi-a spus cum obişnuia să se îmbrace”.

„Când Clare mi-a descris ce purta acea fetiţă”, continuă Diana, „m-am dus la dulapul meu şi am scos un sacou al uniformei de pe vremea când aveam nouă ani şi care se potrivea exact cu descrierea ei. Eu eram celălalt copil”.

„Nu am vrut să cred că ea era cealaltă fetiţă”, spune Clare. „Am vrut să-mi spună

că nu ştia despre ce vorbeam, că nu a fost niciodată în Anglia şi că nu a purtat acel gen de uniformă. Eram speriată şi nu voiam să cred. Dar apoi Diana a adus nişte poze ale ei de când era copil copil, cam de la acea vârstă, iar eu am adus poze ale familiei mele, poze pe care nu le mai văzusem de ani de zile, şi amândouă ne-am recunoscut în acei copii, precum şi faptul că ne-am văzut la bordul unei nave, cu aceiextratereştri”. Budd Hopkins consideră această amintire şi altele din copilărie drept o probă importantă a realităţii extratereştrilor. „Am descoperit un tipar”, explică Hopkins. „Clare şi Diana au fost răpite separat, încă din copilărie, apoi aduse împreună şi făcute să se împrietenească, ca şi cum extratereştrii ar fi interesaţi de studierea relaţiilor umane şi a

prieteniei dintre oameni”.

A fost greu pentru Diana şi Clare să încerce să răspundă la acuzaţiile că aceste aşa-zise amintiri comune erau doar invenţii, sau cel mult o înţelegere între ele. Clare spune: „Când am început să studiem aceste amintiri din copilărie, prin folosirea regresiei şi hipnozei, am început să ne testăm una pe cealaltă. Îmi amintesc cum odată ne-am amintit amândouă că ne jucam la bordul acelei nave, când eram mici. Am scris separat amintirile despre jocurile pe care le jucam, chiar dacă nu le discutasem niciodată înainte. Unul dintre jocurile despre care îmi amintesc că fuseserăm obligate să le jucăm l-am numit amândouă: «jocul cu băţul fierbinte». Eram plasate la distanţe egale faţă de unul dintre cenuşii. El împingea un băţ spre noi şi noi încercam să-

l prindem, iar când îl atingeam, frigea. Nu ştiam ce ar fi trebuit să facem, dar după câteva arsuri dureroase şi după ce am refuzat să-l mai prindem, am realizat că fiinţa aceea nici nu-l atingea. Îl mişca doar uitându-se la el. Aşa că data următoare când l-a aruncat spre noi, ne-am concentrat asupra băţului, iar acesta s-a întors în aer şi a pornit direct spre extraterestru”.

Dezvăluirea acestor amintiri pe care Diana şi Clare le consideră comune, despre abducţia lor repetată, nu le-a ajutat prea mult să-şi învingă starea de anxietate. Deşi le linişteşte gândul că nu sunt singure, groaza continuă să rămână cea mai vie amintire a experienţelor lor comune. „Nu pot ridica telefonul ca să formez 911 şi să spun: *Veniţi repede, sunt răpită de extratereştrf*\ spune Clare. „Nu pot să iau

pastile sau să urmez vreun tratament pentru ca asta să dispară. Mi-aş dori ca evadarea să fie posibilă. Şi am încercat-o. Amândouă am încercat să scăpăm. Ne-am gândit că ar fi bine să nu mai fim în acelaşi loc în acelaşi timp, dar fuseserăm răpite împreună chiar şi când eram separate de câteva state şi sute de kilometri. Nu ştiu cum să scăpăm de ei. Dacă aş şti cum, aş fi făcut-o deja”.

Diana are un ton şi mai sinistru: „Sunt un cobai. Ei au un program din care fac parte şi eu şi mi-au spus că sunt proprietatea lor. Au spus că pot să facă orice vor cu mine, iar atunci când sunt sub controlul lor, chiar o fac. Sunt convinsă că ei au plănuit întâlnirea dintre mine şi Clare. Ne-au adus împreună toată viaţa noastră şi nu pot crede că venirea lui Clare la fermă a

fost o coincidenţă. Ei au aranjat-o. Nu le înţeleg planul, dar mă bucur că am întâlnit-o pe Clare”.

Clare şi Diana continuă şi azi să aibă amintiri comune din răpiri, iar Budd Hopkins să cerceteze în căutarea de probe mai solide ale fenomenului de abducţie în comun. El spune: „Una dintre cele mai incitante întrebări pe care o ridică această poveste este: Extratereştrii manipulează oamenii aşa încât să-i aducă împreună în lumea reală? Am cercetat şase cazuri în care am putut studia ambele persoane, şase perechi de oameni care s-au întâlnit în lumea reală şi şi-au amintit de experienţe anterioare de abducţie comună, încă din copilărie. Este un tipar foarte răspândit? Extratereştrii aranjează lucrurile aşa încât anumite persoane să se întâlnească şi să

dezvolte o formă de relaţie? Nu ştim, dar este o întrebare foarte incitantă”.

1995 – Prezent

Abducţii inter-generaţii

Trei generaţii au contacte cu extratereştrii

Avantajul faptului că toată familia a trecut prin asta este faptul că putem discuta deschis despre acest subiect. Nu trebuie să o iei de la început ca să explici întregul concept. Şi nu trebuie să dovedeşti nimănui ceea ce ştiu deja toţi cei din familie.

Debbie Magill

Se întâmplă multor familii. Doar că ei nu o ştiu încă.

Shannon Hernandez

Debbie Magill şi Shannon Hernandez sunt mamă şi fiică. Amândouă pretind că au

avut contacte repetate cu vizitatori extratereştri, încă din copilărie. Şi nu sunt singurele care cred asta. „Mama mea, tata, sora, fiica mea, fiul meu mai mare şi posibil şi cel mai mic – nu suntem siguri încă în cazul lui – şi chiar şi soţul meu am avut cu toţii experienţe cu extratereştri, ET cum le spunem noi”, relatează Shannon Hernandez. Vezi Foto 37). Familia ei face parte dintr-un fenomen paranormal ce ia amploare, cunoscut sub numele de *abducţie inter-generaţii*, sau *întâlniri inter-generaţii*, de către cei care văd acest fenomen într-o lumină mai pozitivă.

„Întâlnirile inter-generaţii sunt definite ca o serie de contacte între extratereştri şi mai mulţi membri ai aceleiaşi familii. Cea mai comună formă este cea care cuprinde părinţi şi copii, iar uneori vedem trei sau

chiar patru generaţii consecutive care au avut contacte cu extratereştrii”, explică Richard Boylan, doctor în filosofie, un psiholog ale cărui lucrări cu persoanele răpite, sau „experimentatori”, au fost controversate, chiar şi în cadrul comunităţii ufologilor. „ET au spus (clienţilor lor) că ei au urmărit anumite persoane de-a lungul timpiflui, atât pentru a le cunoaşte foarte temeinic, cât şi pentru că se pare că există un gen de program educaţional şi fizic care are scopul de a-i pregăti pe cei asupra cărora se fac experimentele pentru evenimente ulterioare. Rezultatul acestei urmăriri pe termen lung este că viaţa se scurge, oamenii au copii, iar ET încep să aducă copii în experiment, obişnuindu-i cu ideea contactului extraterestru. Experienţa familiei Magill-Hernandez este un caz clasic

de întâlnire cu extratereştrii de-a lungul a trei generaţii”, continuă dr. Boylan. „Debbie, mama, a avut câteva contacte în copilărie, care au continuat şi au devenit mai frecvente în prezent. Fiica ei, Shannon, a început să aibă astfel de contacte de la vârsta de trei ani, iar apoi din ce în ce mai frecvent. Iar acum, fiul lui Shannon, Zachary, la cinci ani, are şi el multe contacte cu extratereştrii”.

Spre deosebire de majoritatea celor care se autoproclamă răpiţi de extratereştri, familiile Magill şi Hernandez cred că contactul lor extraterestru a fost pozitiv şi benefic. Din acest motiv, au renunţat la termenul de „răpiţi” şi îl preferă pe cel de „experimentatori”. „«Răpit» are o conotaţie negativă. Înseamnă furat”, explică Debbie

Magill. „Eu. Mă consider un

experimentor, pentru că mă duc de bunăvoie. Este ca şi cum ar suna telefonul. Pot răspunde sau nu/ Este alegerea mea. Există o mare diferenţă atunci când eşti luat cu forţa. Atunci când te duci pentru că vrei şi pentru că este opţiunea ta, nu te mai simţi fără putere”.

Debbie Magill crede că prima ei întâlnire cu extratereştrii a avut loc în jurul vârstei de unsprezece ani. Deşi nu îşi aminteşte această primă întâlnire, crede că are o cicatrice rămasă în urma acelei experienţe. „Am nişte semne mici pe degetul mare de la mâna stângă, mici adâncituri care apar după un contact EL. Primul a apărut când eram în clasa a cincea. Atunci nu i-am dat prea multă atenţie, gândindu-mă că poate mi-l făcusem tăind cartofi – singura problemă este că eu sunt

stângace. Cu ani mai târziu, când am început să-mi amintesc alte contacte, mi-a dat seama că acele adâncituri proveneau de la o experienţă ET”.

Prima amintire conştientă a lui Debbie despre o întâlnire cu extratereştrii datează din 1972, când era o tânără mamă cu doi copii mici. „Locuiam în Walnut Creek, California, pe vremea aceea. Era cam cinci şi jumătate, şase fără un sfert – ora de vârf, a traficului – şi mă întorceam acasă de la salonul de coafură, împreună cu copiii. Shannon avea cam doi ani şi jumătate, Brynna era bebeluş. Era vară. Afară era lumină. Când am parcat în garaj, am văzut o navă uriaşă, fără geamuri şi fără însemne, care stătea în curtea noastră, fără să scoată niciun sunet. Am simţit cum mi se ridică părul de la ceafă, i-am luat repede pe copii

şi am fugit în casă”, îşi aminteşte Debbie. Ceea ce Debbie nu-şi aminteşte este ce s-a întâmplat în Continuare, dar câteva şedinţe recente de hipnoterapie au făcut-o să ajungă la concluzia că atât ea, cât şi copii au fost răpiţi şi duşi la bordul unei nave extraterestre.

După întâlnirea ei cu OZN-ul, zdin 1972, Debbie Magill a început să aibă tot mai mult senzaţia că era contactată de extratereştri, „Nu-mi amintesc cum ajungeam din camera mea în navă”, povesteşte ea. „Era ceva mai mult la nivel telepatic, sentimentul că „în noaptea aceasta vor veni după mine”. Totodată aveam gentimentul că mergea toată familia mea, dar nu-mi amintesc de o persoană anume în acest pat, sau de vreuna pe alt pat, aşa cum îşi amintesc alţii. Îmi amintesc că vedeam mereu aceiaşi EL, ca şi

cum ei ar fi fost nişte profesori, iar eu eram la şcoală. Pe unul dintre ei mi-l amintesc în mod deosebit. Era parţial cenuşiu, parţial reptilian. Era foarte înalt, de aproximativ doi metri şi zece, foarte întunecat la faţă şi foarte blând. Nu simt niciun fel de teamă sau animozitate faţă de el. Mă simt foarte, foarte legată de el, ca şi cum ar face parte din mine. Simt că el e acolo ca să mă înveţe. Numele lui e Thigma”.

Spre deosebire de mulţi dintre cei răpiţi de extratereştri, Debbie nu simte niciun fel de frică în timpul contactului ei extraterestru. „Singura dată când mi-a fost teamă a fost în 1972”, spune Debbie. „Era teama de necunoscut, şi cred că acesta este motivul pentru care mulţi oameni se tem – din cauza necunoscutului şi pentru că nu-şi amintesc că au acceptat să se ducă. Eu nu

simt la fel. Eu cred că ei vor să ne înveţe ceva, că au un mesaj pe care vor să ni-l transmită. Nu sunt personaje negative, ci pozitive. Sunt mai inteligenţi decât noi. Au dezvoltat o parte mentală a personalităţii lor şi au scăpat de neplăcerile produse de emoţii. Sunt surprinşi când văd că oamenii se tem de ei. Nu ne înţeleg reacţiile emoţionale faţă de anumite lucruri”.

Debbie nu şi-a împărtăşit aceste experienţe familiei timp de peste douăzeci de ani. Doctorul Boylan a constatat că reticenţe de genul celei manifestate de Debbie sunt destul de comune în cele 150 de cazuri pe care le-a cercetat. „Este ceva obişnuit ca un copil care are pentru prima dată un contact cu extratereştrii să vorbească despre acest lucru unui părinte. Acesta este momentul în care copilul află că

şi părinţii lui au avut astfel de contacte în viaţa lor, dar nu au vorbit despre ele”, explică doctorul Boylan. De fapt, fiica lui Debbie, Shannon, este cea care a discutat pentru prima dată în mod deschis cu familia ei despre propriul contact extraterestru.

„Ştiam că Shannon şi Brynna erau contactate”, spune Debbie, „dar se părea că ele nu îşi dădeau seama de asta. Nu afli totul decât atunci când eşti pregătit să afli. Într-o zi, am făcut o aluzie la un contact ET faţă de Shannon – ca să o încerc – dar ea s-a arătat speriată, aşa că am lăsat-o baltă. Şi asta este părerea mea, că mulţi oameni sunt contactaţi, singura problemă fiind faptul că nu eşti gata să accepţi asta în mod deschis decât atunci când eşti pregătit”. Shannon îşi aminteşte şi ea acea primă conversaţie cu mama ei. „Nu, nu eu, în niciun caz”, îşi

aminteşte Shannon că gândise. „Cred că trebuia doar să ajung la o anumită stare de spirit, în care să pot accepta ceea, ce mi se întâmpla. Când mama a văzut că nu eram pregătită să aud asta, s-a retras şi a aşteptat”.

Câţiva ani mai târziu, în 1995, când Shannon avea douăzeci şi cinci de ani şi era şi ea mamă, i-a vorbit lui Debbie despre un vis ciudat. „Eram trasă de cei pe care toată lumea îi numeşte «cenuşii». Mă ţineau de antebraţe şi de braţe”, i-a spus Shannon mamei sale, „şi mă trăgeau într-un OZN. Peste tot în jurul meu erau ET şi m-am trezit îngrozită. Nu ştiam ce se întâmpla”. Imaginile îi erau **c-da 238 coala 17**

foarte familiarului Debbie, al cărei contact cu extratereştrii fusese aproape identic cu „visul” lui Shannon. Apoi, imediat

după primul vis, Shannon. A avut o experienţă sinistră, trează fiind, care repeta aproape perfect întâmplările mamei ei. „Dormeam acasă la unchiul meu”, relatează Shannon. „Tocmai mă sculasem, îi dădusem copilului biberonul şi adormisem la loc. Următorul lucru de care am fost conştientă a fost acela că auzeam nişte sunete foarte ciudate şi paşi pe hol – nişte paşi foarte uşori. Am auzit un zumzet ciudat. Era întuneric beznă şi am avut senzaţia că cineva mă privea fix. Apoi totul s-a oprit, zumzetul, paşii, totul. A fost foarte ciudat”.

Când Shannon i-a povestit mamei sale ciudata ei întâmplare, Debbie a simţit că era timpul potrivit să readucă în discuţie subiectul contactelor extraterestre. Ea i-a dat lui Shannon cartea doctorului Boylan, *întâlniri cu extratereştrii*. „Am luat cartea,

în concediu, cu mine”, spune Shannon, „iar atunci când m-am întors, am vorbit cu mama şi din acel moment am fost cu toţii într-un fel de vârtej extraterestru. Ei există. Toate acestea ni se întâmplă nouă. Iar familia este foarte deschisă în faţa lor. Suntem cu toţii foarte sinceri şi înţelegători cu ceilalţi şi cred că asta creează o mare diferenţă, faţă de ceea ce se întâmplă în alte familii. Noi nu ţinem secrete. Totul este spus pe faţă, cu sinceritate”. Debbie este de acord cu fiica ei. „Avantajul faptului că toată familia a trecut prin asta este faptul că putem discuta deschis despre acest subiect. Nu trebuie să o iei de la început ca să explici întregul concept. Şi nu trebuie să dovedeşti nimănui ceea ce ştiu deja toţi cei din familie”.

„Debbie şi Shannon au fost primele

membre ale familiei care au încercat să-şi amintească de contactele extraterestre trecute. Ele au luat legătura cu doctorul

Boylan şi au început să lucreze cu el într-o serie de şedinţe de hipnoterapie. Controversele legate de folosirea hipnozei pentru recuperarea unor amintiri adânc îngropate nu sunt legate numai de comunitatea OZN. Mai mulţi cercetători de vază pun la îndoială folosirea hipnozei ca metodă validă de recuperare a amintirilor legate, mai ales, de ritualuri satanice abuzive sau răpiri de către extratereştri. S-a sugerat că filmele, televiziunea, cărţile şi chiar doctorii respectivi alimentează în mod inconştient imaginaţia subiectului, creând amintiri false. Cu toate acestea, mulţi doctori care s-au specializat în fenomenul răpirilor se opun cu vehemenţă acuzaţiei că

ei ar induce amintirifalse. „Hipnoza este o stare specială de spirit, în care memoriile conştientă şi inconştientă sunt accesibile în acelaşi timp persoanei respective”, spune dr. Boylan. „Amintirea unui eveniment care a fost împins parţial în subconştient poate fi accesată prin hipnoză”. Clienţii, printre care Debbie Magill şi Shannon Hernandez, insistă şi ei că hipnoza este singurul mod prin care îşi pot reaminti întreaga întâmplare. „Este foarte greu să-ţi aminteşti”, explică Shannon, „pentru că ei pot să-ţi blocheze efectiv memoria. ET nu vor ea noi să aflăm prea multe, prea repede. Ei ne ajută să primim totul cu încetul”. Pentru Shannon, Debbie şi mulţi alţii, amintirile prin hipnoză ale contactelor cu extratereştrii nu sunt halucinaţii sau simplă imaginaţie. Ele reprezintă o realitate

obiectivă.

„Timp de câteva săptămâni, când am început să-mi amintesc mai multe din cele ce mi se întâmplau, am fost cu adevărat speriată”, povesteşte Shannon despre primele ei săptămâni. De hipnoterapie. „Principala mea teamă erau ochii. Eram foarte speriată de ochii lor mari şi negri. Dar, cu cât avansam în starea de hipnoză, cu atât mai mult scăpăm de acea frică şi am început să realizez că, atunci când te uiţi în ochii unui EL, în ei se vede dragoste. Este ca şi cum ar fi un prieten vechi. Este un sentiment minunat”. Printre primele amintiri care i-au revenit se afla şi incidentul de la casa unchiului ei, când auzise acel zumzet ciudat şi paşii de pe hol. „Prin hipnoză mi-am amintit că am fost pe o navă spaţială. Îmi amintesc că mă uitam

spre pământ. Treceam în viteză foarte mare pe deasupra terenului, vedeam planete, diferite sisteme solare şi îmi amintesc de o cometă care a trecut pe lângă noi. Cel despre care ştiu acum că este extraterestrul-şef mi-a spus să mă grăbesc. Numele lui e Timmon. Acum ştiu că el este cel care a fost cu miné, încă de când eram mică. El este cel care m-a adus înapoi la casa unchiului meu. La plecare mi-a făcut un semn cu mâna şi apoi a dispărut. Am realizat că paşii lui erau cei pe care-i auzisem pe hol”.

Ca şi mama ei, Shannon nu ştie cum a fost transportată între casa ei şi nava extraterestră. Are aceeaşi senzaţie telepatică a lui Debbie în legătură cu apropiérea unei întâlniri şi totodată simte uneori cum patul se zgâlţâie chiar înainte şi

imediat după întâlnire. „Uneori aud şi un ţiuit în urechi”, spune Shannon. „Ei îmi zguduie patul şi apoi plec. O dată au ieşit cu toţii afară. Patul a început să se cutremure, pe fereastră a intrat o lumină şi l-am văzut pe unul dintre ei în cameră. Mi-a spus: *Suntem aici. E timpul să mergem*. Pe vremea aceea nu eram atât de deschisă ca acum şi am spus: **JVM**/ *Aşteptaţi să adorm!”.* Totul s-a oprit şi am adormit instantaneu, am trecut brusc la starea de inconştienţă. M-am trezit câteva ore mai târziu. Inima îmi bătea puternic în piept şi patul încă se mai zgâlţâia”.

Aceasta a fost amintirea conştientă a lui Shannon relativă la acel incident. După câteva şedinţe de hipnoză, ea a început să umple golurile, cu imaginile pierdute ale contactului. Shannon crede că totul este

conform tiparului clasic al sutelor de întâlniri pe care le-a avut, încă din fragedă copilărie. „Când am realizat prima dată că veneau, am fost foarte speriată. Dar încet-încet mi-am dat seama că ei nu se aflau acolo doar ca să ne facă acele examene fizice. Ei ne învaţă diverse lucruri. Încearcă să ne ajute. Scaunul tip stomatologic în care atât de mulţi oameni spun că au fost examinaţi şi testaţi – toţi spun că sunt îngroziţi când se află pe el. Ei bine, eu m-am aşezat pe acel scaun de bunăvoie şi îmi amintesc că a fost chiar o experienţă plăcută. Au executat diverse proceduri asupra mea şi eu mi-am dat consimţământul. Nu fac nimic ce nu aş vrea să fac, iar ei nu mă forţează. Mi-au pus ceva la ceafă, ca să îmi îmbunătăţească capacitatea de a-i auzi, ca să amplifice

telepatia dintre noi, aşa încât să putem comunica. Mie asta nu mi se pare ceva negativ. Dacă mă face mai bună, atunci sunt de acord”.

Deşi Shannon şi Debbie şi-au împărtăşit experienţele celorlalţi membri ai familiei, au avut grijă ca discuţiile să nu fie auzite de copilul de cinci ani al lui Shannon, Zachary, de teamă ca acesta să nu se alarmeze. Nu era cazul să se străduiască atât. „Într-o zi, Zachary mi-a spus că nişte extratereştri au aterizat în curtea din spate. Mi-a arătat unde au parcat”, spune Shannon. „Zachary mi-a spus: *M-au dus într-o navă spaţială, şi ne-am jucat. A fost distractiv*. Pur şi simplu am răftias cu gura căscată, gândindu-mă: *Ooo! Nu e posibil* Dar era. Aşa că am avut o discuţie deschisă despre asta, iar el s-a acomodat cu ideea. De atunci, ştiu că au

existat câteva nopţi în care a fost plecat. Îl aud mergând, şi apoi plecând. Unii oameni m-au întrebat*: „Nu ţi-e teamă să-ţi laşi fiul să facă asta?”.* Dar pe mine nu mă deranjează. I-am explicat totul, aşa încât să poată vedea partea bună a lucrurilor – şi dragostea – iar el se distrează. Îi place”.

Doctorul Boylan a constatat că, de fapt, copiii sunt cei care au cele mai multe întâlniri pozitive cu extratereştrii. „Din cercetarea mea, copiii pari mult mai liniştiţi, mai naturali şi pozitivi decât adulţii, în urma întâlnirilor extraterestre. Copiii se află deja într-o lume imaginară. Pentru ei nu este neobişnuit să apară o persoană cu aspect ciudat, care să comunice cu ei. Ei sunt obişnuiţi ca în viaţă să li se întâmple mereu câte ceva nou. Copiii nu cunosc limitele realităţii, aşa că atunci când li se cere să

urce pe o rază de lumină într-o navă spaţială, ei sunt gata să o facă”.

La cinci ani, Zachary este un copil deştept şi precoce, care a spus în mod repetat echipei de investigatori de la *Sightings* că îi place să se distreze cu EL, deşi recunoaşte că la început a fost foarte speriat. „Au intrat în camera mea”, povesteşte-Zachary despre prima lui întâlnire cu extratereştrii. „M-am speriat. Am ţipat şi au fugit. Atunci, am strigat: «Veniţi înapoi, veniţi înapoi». Acum mă vizitează şi ne distrăm cu toţii. Mergem în spaţiu. Ei mă lasă să iau cărţi despre spaţiul extraterestru, dintr-o bibliotecă specială. Ne jucăm puţin cu jucării, şi sunt jocuri numite Finkop şi Wanwan Sing-a-log, în care eu cânt ce cântă ei şi apoi fac ce fac ei”.

Doctorul Boylan, mama lui Zachary,

Shannon bunica lui, Debbie, nu cred că este vorba doar de un copil cu prea multă imaginăţie. Ei cred că el are întâlniri cu extratereştrii, iar Debbie şi Shannon au văzut efectele fizice ale acestui contact. „Zachary are vânătăi pe el”, spune Debbie. „Ca nişte urme de degete pe braţe şi pe picior, iar eu cred că au apărut atunci când ET au încercat să-l transporte. Ei nu rănesc în mod intenţionat. Doar că sunt ceva mai puternici decât îşi dau seama”. Debbie crede că, una peste alta, experienţele ET ale lui Zachary îi fac acestuia mai mult bine decât rău. „Într-o noapte a avut un coşmar”, îşi aminteşte Debbie. „Vorbea despre o jucărie care venea ca să-l prindă – şi era în dulap, de unde voia să iasă ca să-l prindă. Atunci, noi l-am calmat şi s-a culcat la loc. Iar dimineaţă i-a spus lui Shannon că EL

veniseră şi îi spuseseră că pl, nu aveau să permită să iasă ceva din dulap ca să-l prindă, că ei îl vor proteja. Aşa că Zachary s-a simţit mai bine, iar eu nu sunt deloc îngrijorată. Este mult mai în siguranţă cu ei, decât dacă s-ar juca pe stradă”.

Doctorul Boylan este de acord că întâlnirile lui Zachary sunt pozitive, şi observă o anumită precocitate a copiilor care fac parte din fenomenul întâlnirilor inter-generţii. „Examinându-l pe Zachary”, spune dr. Boylan, „îmi este clar că el pare avansat pentru vârsta lui în ceea ce priveşte statura şi capacităţile de vorbire, iar aceasta pare să fie o caracteristică statistică a copiilor care au avut contacte EL. Ei par să aibă un nivel de performanţă deasupra mediei. E greu de crezut că este doar o coincidenţă. Ştim că EL manipulează

metabolismul şi posibil chiar genele subiecţilor lor, şi este posibil ca o parte din aceşti copii să fie produsul unui gen de inginerie genetică”.

În 1995, când *Sightings* a intervievat pentru prima dată familia Magill-Hernandez, o echipă de investigare a fost invitată să participe la o şedinţă de hipnoterapie cu Debbie, Shannon şi doctorul Boylan. Şi Debbie, şi Shannon erau interesate să descopere amintiri ale unei întâlniri recente pe care o avuseseră separat şi care le lăsase cu un sentiment ciudat de pericol. Sub hipnoză, mama şi fiica au dezvăluit detalii izbitor de asemănătoare. Fiecare şedinţă începe cu un proces lung de relaxare gradată într-o stare hipnotică. Apoi doctorul Boylan începe să pună întrebări simple, despre care el

pretinde că nu sugerează şi nici nu influenţează răspunsurile femeilor. Iată un fragment din şedinţa de hipnoză a lui Shannon. Ea îşi aminteşte apariţia unui gen de televiziune în interiorul navei spaţiale în care crede că se afla şi călătorea:

DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN:

SHANNON: DR. BOYLAN:

SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN:

SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON:

Vezi ceva în jurul tău? Imagini.

Unde sunt imaginile? Pe un ecran cu ce sunt imaginile? Nu sunt sigură.

Există vreo imagine pe care o poţi descrie?

Prea multe imagini.

Imaginile rămân pe ecran pentru o vreme? Nu.

Vin rapid una după cealaltă? Da.

Ştii de ce vezi aceste imagini?

Ca să învăţ.

Cine vrea să înveţi?

EL.

Mai este cineva în locul în care vezi aceste poze?

În dreapta.

Este uman?

Nu.

Este un ET? Da.

Îi cunoşti numele?”

Nu.

Este bărbat sau femeie? Bărbat.

DR. BOYLAN:

SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: „SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN:

SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN:

SHANNON:

Shannon, aş vrea să sari la punctul în care se întâmplă, din nou ceva şi să observi ce se întâmplă. Nu sunt sigură.

Imaginile continuă să se mişte? Da.

Sunt imagini familiare? Unele.

Sunt şi imagini cu oameni? Nu.

Sunt imagini cu ET? Multe.

unt imagini cu lucruri care se întâmplă acum?

Nu.

Sunt despre trecutul pământului? Nu.

Sunt despre viitorul pământului? Da.

Aceste imagini arată un viitor, bun al Pământului?

După aproape o oră sub hipnoză, Shannon este adusă treptat înapoi în stare de conştienţă. Odată ce se trezeşte, ea începe să prezinte o relatare mult mai detaliată a celor petrecute. Doctorul Boylan, şi mulţi alţi hipnoterapeuţi specializaţi în cazurile contactelor ET au constatat că se întâmplă regulat ca informaţiile adunate imediat după şedinţa de hipnoză să fie cele mai valoroase pentru cercetarea lor. Iată o parte a interviului post-hipnoză al lui Shannon cu doctorul Boylan.

Nu sunt sigură.

DR. BOYLAN: SHANNON: DR. BOYLAN:

SHANNON:

DR BOYLAN: SHANNON:

DR. BOYLAN: SHANNON:

DR. BOYLAN: SHANNON:

DR. BÖYLAN: SHANNON:

DR. BOYLAN: SHANNON:

DR. BOYLAN:

Unde erai?

Categoric, într-o navă spaţială. Cum ţi-ai dat seama că era o navă spaţială?

După faptul că eram în spaţiu. Planetele treceau rapid pe lângă noi. Erau ca nişte boabe mici de mazăre, care treceau repede pe lângă mine... Şi ai spus că era un ET în dreapta ta? Cel de lângă mine era tipul gen călugăr ascet, cu braţe foarte subţiri şi un corp înalt şi slab. Îşi ţinea mâna pe umărul meu.

Cum era mâna?

Cred că avea trei degete. Nu m-am uitat, dar le simţeam pe umăr.

Cum era atingerea ei?

Foarte caldă şi blândă. El voia să mă calmeze.

Dar ochii?

Ca nişte sâmburi de pepene. Din când în când îmi arăta imaginile. Unele dintre ele erau simboluri pe care nu le înţelegeam. Erau simboluri ciudate sau le văzusei în reviste sau în altă parte? Nu, nu erau simboluri cunoscute, sau orice alt fel de semn cu care sunt obişnuită. Nu pot să cred că simbolurile pe care le-am văzut erau de pe pământ. Păreau diferite şi ciudate... Ai spus că ai petrecut mult timp stând şi uitându-te la o serie de imagini care se schimbau rapid. Poţi să-mi spui despre ce erau acele imagini? SHANNON: Vom trece

printr-o serie de schimbări geologice importante. Am văzut lanţuri montane, cum ar fi coasta Pacificului, căzând în ocean şi oceanul ridicându-se, iar o parte a lanţului muntos cade în ocean, împărţindu-l efectiv în două. Nu ca un cutremur, mai mare decât orice-ne putem imagina Am văzut insule care erau înghiţite de ocean. Dar în mesajul primit de la ET se spunea că deşi pământul se reajustează, lucrurile vor merge bine în continuare, pentru că toate schimbările sunt în bine.

Într-o şedinţă de hipnoză separată, mama lui Sahannon, Debbie, îşi aminteşte că a fost şi ea pusă în faţa unui ecran cu imagini rapide. Şi ea a văzut imagini cu schimbări geologice terifiante. În timp ce se afla încă sub hipnoză, într-o stare de adâncă relaxare, Debbie descrie schimbările

Pământului care i-au fost arătate de „profesorii” extratereştri:

DR. BOYLAN: Ai recunoscut vreunul dintre locurile care au fost arătate? DEBBIE: Florida. DR. BOYLAN: Ce se vedea în acea imagine? DEBBIE: Schimbări. DR. – BOYLAN: Schimbări? DEBBIE: Schimbări ale Pământului.

DR. BOYLAN: Schimbările sunt pe continent sau în apropierea coastei?

DEBBIE: Pe coastă.

DR. BOYLAN: Care este schimbarea liniei de coastă?

DEBBIE: Mişcări

DR. BOYLAN: Când se mişcă, linia de coastă se vede

mai mult sau mai puţin?

DEBB Mai puţin.

IE:

DR. BOYLAN: Cu alte cuvinte, apa urcă spre continent?

DEBB Apa oceanului.

IE:

DR. BOYLAN: Cât de adânc în interior? Un cvartal sau doi kilometri?

DEBB Mai mult.

IE:

DR. BOYLAN: Acum se întâmplă asta?

DEBB Nu.

IE:

DR. BOYLAN: În trecut?:

DEBB Nu.

IE:

DR. În viitor?

BOYLAN:

DEBB Da.

IE:

DR. Un viitor foarte

BOYLAN: îndepărtat?

DEBB Nu.

IE:

DR. Anul următor?

BOYLAN:

DEBB Nu ştiu.

IE:

DR. În următorii cinci

BOYLAN: ani?

DEBB Da.

IE:

După această şedinţă şi altele care au urmat, Debbie şi Shannon au simţit o nevoie

inexplicabilă să se mute din casele lor din California de Nord, în Santa Fé, New Mexico. Shannon descrie acel sentiment ca cel simţit de personajul interpretat de Richard Dreyfuss în filmul *întâlnire de gradul III.* „Impulsul pe care îl simte Rithard Dreyfuss în acel film seamănă cu ceea ce mi se întâmplă mie”, spune Shannon. „Simt această dorinţă imensă de a pleca. Trebuie să merg într-un loc în care nu am fost niciodată şi cil care nu am văzut poze. Simt dorinţa de a merge la Santa Fé, pentru că simt că trebuie să facem ceva acolo. Nu ştiu ce. Presupun că vom afla mai multe când vom ajunge acolo”. Debbie a avut aceeaşi dorinţă inexplicabilă. „Într-o zi, m-am trezit şi am spus: Trebuie să mă mut în New Mexico. Pur şi simplu ştiam că asta trebuia să fac. Aşa că mi-am spus: Atunci, ar

fi bine să caut o hartă şi să văd unde este şi cât de mare este. Nu ştiam nimic despre acea zonă”.

La câteva luni după interviul lor cu *Sightings*, membrii familiei Magill-Heranndez au strâns totul, şi-au vândut casa şi s-au mutat în New Mexico. Ei cred că fac parte dintr-un val nou de subiecţi care trebuie să-i pregătească pe ceilalţi pentru inevitabil: schimbări geologice masive şi un contact pe scară mai mare cu vizitatorii extratereştri. „Oamenii trebuie să aibă o minte foarte deschisă”, spune Shannon. „Trebuie să fie foarte deschişi la asta, pentru că totul este adevărat. Diferite tipuri de suflete, ai putea spune, toate venind aici pentru un scop bun – şi anume de a se ajuta unii pe ceilalţi. Cred că e nevoie ca oamenilor să li se expună

aspectele mai pozitive ale EL, aşa încât teama să fie redusă. ET vor cu adevărat să ne ajute. Şi sunt disperaţi că noi ne opunem”.

INCREDIBIL

Oamenii în negru

Gangsteri extratereştri hărţuiesc martorii oculari?

Eu unul sunt sigur că suntem urmăriţi de extratereştri şi cred că ei au renunţat la folosirea maşinilor lor Cadillac negre şi au trecut la elicoptere negre.

Shirley Coyne, fost investigator UFO

UFO-logii îi numesc MIB *Men în Black),* misterioşii oameni în negru care apar parcă din senin ca să-i hărţuiască sau chiar ca să-i ameninţe pe martorii oculari ai OZN-urilor. MIB pretind deseori că lucrează pentru FBI sau agenţii ale ordinii publice locale şi arată

cărţi de identitate ce par autentice. Dar martorii îi descriu în mod frecvent ca având o aură ciudată, un gen de stângăcie a vorbirii şi că par ciudat de nelalocul lor acolo. Mişcările lor ca de robot, hainele care nu le vin bine, lipsa de cunoaştere a obiceiurilor locale i-au făcut pe cuiţi dintre ufologi să susţină ipoteza că MIB sunt extratereştri prost deghizaţi, care pozează drept oficiali ai guvernului.

Misiunea lor? Să afle ce ştiu martorii oculari şi să-i intimideze ca să păstreze tăcerea în legătură cu ceea ce au văzut. În timp ce majoritatea denigratorilor insistă că MIB

sunt produse ale unor imaginaţii prea active şi paranoice, aceştia au fost văzuţi şi întâlniţi de prea multe ori ca ufologii să accepte ideea că explicaţia acestui fenomen

este o simplă halucinaţie colectivă. Luate separat, poveştile despre întâlnirile cu Oamenii în negru par absurde. Cercetătorii recunosc asta. Totuşi, luate la un loc, poveştile despre MIB din întreaga lume merită o investigaţie serioasă.

Fenomenul MIB a începufoficial pe 21 iunie 1947, când Harold A. Dahl, un operator implicat în recuperări din ocean, pretinde că el şi micul lui echipaj au fost martorii unui rendez-vous cu un OZN, în apropiere de Insula Maury, Washington. Mai mult, Dahl, a spus că a adunat resturi metalice şi pietre care au zburat de pe una dintre navele extraterestre. A doua zi, după cum avea să relateze mai târziu *Tacoma Times*, Dahl a întâlnit un străin misterios care purta un costum negru şi conducea un sedan negru. Străinul l-a avertizat să nu

vorbească despre ceea ce văzuse şi să-i predea resturile pe care le strânsese, „dacă îşi iubea familia şi nu voia ca aceasta să păţească ceva”. La sfârşitul lui iulie 1947, Dahl a fost vizitat şi de nişte ofiţeri reali ai armatei, care i-au luat un raport complet asupra incidentului OZN şi au luat şi ei nişte presupuse resturi extraterestre. Ofiţerii au tras concluzia că povestea lui Dahl era o înscenare. Şi nici măcar una prea bună. E

A doua zi după întrevederea cu Dahl, amândoi ofiţerii au fost ucişi, când un B-25 s-a prăbuşit în apropiere de Kelso, Washington» *Inâacoma Times* a apărut un articol cu titlul: „Bănuială de sabotaj în prăbuşirea unui bombardier al armatei, la Kelso”. În articol se spunea că avionul fusese sabotat sau doborât ca să se

împiedice transportarea „fragmentelor de farfurie zburătoare” şi a materialului strict secret. În zilele şi săptămânile care au urmat, au ieşit la iveală alte rapoarţe despre camere de hotel ale investigatorilor în probleme OZN în care se găsiseră microfoane, cărora li se înregistrau convorbirile telefonice şi cel puţin încă o apariţie „confirmată” a misteriosului Om în negru. Indiferent dacă povestea lui Dahl a fost sau nu o minciună, dezvăluirile lui au deschis un capitol absolut nou în evenimentele OZN. La începutul anilor 1950, MIB au început să apară peste tot.

În 1956, Gray Baker scria *Ei ştiau, prea multe despre farfuriile zburătoare*, prima operă de non-ficţiune despre fenomenul MIB. Barker redă povestea lui Albert K. Bender, fondatorul Biroului International în

Problema Farfuriilor Zburătoare, o organizaţie de început a ufologilor. Experienţa din 1953 a lui Bender cu un Om în negru care l-a ameninţat este considerată în general ca fiind prima întâlnire MIB verificabilă. „Bendena fost de-a dreptul îngrozit după ce a fost vizitat de un om îmbrăcat în haine negre, cu un costum demodat, din anii ’40”. Bender spunea că omul era destul de palid. Aproape că puteai să vezi prin pielea lui. Se mişca aproape ca un robot şi a pus mai multe întrebări despre interesul lui Bender faţă de OZN-uri. Omul în negru l-a avertizat să nu îşi mai continue investigaţiile, iar după această conversaţie, Albert Bender a părăsit într-adevăr afacerea OZN”.

În anii ’50,60 şi 70, MIB au continuat să apară la uşile martorilor oculari ai

evenimentelor OZN. Relatările despre aceste întâlniri au multe puncte comune în ceea ce priveşte aspectul MIB şi scopul urmărit de aceştia. Vezi Foto 38). În general, MIB apar câte doi, deşi uneori un al treilea aşteaptă afară, lângă portiera unui sedan negru cu patru uşi, de obicei un Cadillac sau un Buick. Deseori se spune că din maşină se vede os strălucire purpurie. Atunci când sunt verificate numerele de înmatriculare ale **c-da 238 coala 18** maşinilor, acestea se dovedesc întotdeauna a fi numere nealocate, nerelevând astfel nimic despre identitatea posesorilor lor. MIB sunt îmbrăcaţi cu totul în negru, de obicei cu o pălărie „de fetru şi deseori sunt descrişi ca semănând cu agenţii secreţi dintr-un film de serie B. Sunt stângaci în mişcări şi vorbesc tărăgănat şi întretăiat,

uneori aşezând cuvintele greşit sau întrerupându-şi propoziţiile în momente ciudate.

„Îşi dau nume false şi par să nu ştie prea multe despre manierele şi obiceiurile noastre. De exemplu, există un raport despre un MIB care a încercat să mănânce supa cu furculiţa”, îşi aminteşte Fenwick din cercetarea lui. „Am aflat despre un incident în care un martor ocular a declarat că a văzut un fel de cordon, ca un fel de cablu electric, ieşind de sub un crac al pantalonilor unui MIB. Şi de multe ori MIB au spus că energia lor este pe terminate sau că trebuie să plece rapid – iar atunci când spun asta, vocea lor este mai lentă, ca şi cum ar fi o înregistrare pe o bandă”.

„Oamenii în negru sunt de diferite mărimi şi forme”, spune Don Ecker,

investigator UFO, moderator radio şi editor al lui *UFO Magazine*. „În multe cazuri, ei sunt înalţi, nişte indivizi cu aspect cadaveric, cu păr rar şi nişte ochi adânci, pătrunzători. În alte cazuri sunt scunzi şi cu aspect asiatic, având între 1,50 şi 1,60. Au fost şi cazuri cu MIB care erau de tip android, iar martorii au spus că văzuseră cabluri care le ieşeau din corp. În multe situaţii, au o anumită calitate paranormală, ceva ce pare să vină din senin”, explică Ecker. „Într-un caz, de exemplu, un om care fusese ameninţat de MIB a încercat să-i urmărească, alergând după maşina lor, la plecare. El a spus că maşina a dispărut brusc”.

În toate cazurile, MIB au obiective foarte clare. Ei vor ca martorii oculari să le spună ce ştiu şi apoi să păstreze tăcerea.

Deşi MIB ameninţă cu vătămări fizice în cazul în care martorii oculari sunt necooperanţi, moartea unor oameni a fost semnalată foarte rar. „Deşi nu a existat niciodată vreo legătură directă între MIB şi aceste decese, s-a creat o tendinţă paranoică în acest sens”, spune Ecker. „Într-un anumit caz, un investigator OZN din New Jersey care tocmai avusese o întâlnire destul de dramatică cu un OZN, a fost abordat de un bărbat foarte saturnian, care s-a – aşezat lângă el la masă şi a început să vorbească despre lucruri lipsite de importanţă. Apoi, brusc, el s-a uitat la martor şi i-a spus: „Ştii, oamenii care se uită după OZN-uri dau uneori de necaz”. Iar martorul susţine că MIB-ul a ridicat o Jialbă, a ţinut-o în mână şi halba s-a dezintegrat. Omul a fost îngrozit şi cam şase luni mai

târziu, conform cercetărilor ufologului John Keel, care a investigat cazul, martorul respectiv a avut un atac de cord şi a murit. Avea numai treizeci şi cinci de ani, Bineînţeles, după acest caz factorul paranoic a crescuţimediat”.

În 1967, guvernul SUA a recunoscut în mod oficial posibilă existenţă a MIB, într-un memorandum ultrasecret şi Forţelor Aeriene, scris de asistentul şefului de personal, general-locotenent Hewitt T. Wheless:

La Cartierul General al Forţelor Aeriene ale SUA au fost primite informaţii, neverificate, conform cărora persoane ce pretind că ar aparţine Forţelor Aeriene sau altor servicii ale Apărării au contactat civili care văzuseră obiecte zburătoare neidentificate. Într-unul dintre cazurile

relatate, un „individ în haine civile, care s-a prezentat drept membru al NORAD, a cerut şi a primit fotografii ce aparţineau. Unui – cetăţean civil. Într-un alt caz, o persoană în uniforma Forţelor Aeriene a abordat membrii ai poliţiei locale şi alţi civili şi le-a spus că nu au văzut ceea ce credeau că au văzut şi că nu trebuie să mai vorbească cu nimeni despre asta. Toţi membrii personalului militar sau civil… care aud despre astfel de cazuri trebuie să anunţe imediat la Biroul Local de Investigaţii Speciale.

După spusele lui Don Ecker, FBI-ul a fost, de asemenea, „implicat foarte serios în urmărirea cazurilor MIB şi în încercarea de a aresta anumiţi indivizi ce se dădeau drept agenţi secreţi, dar nu au reuşit să prindă niciunul”. În 1992, când *Sightings* a început

pentru prima dată să exploreze fenomenul MIB, puţini oameni au vrut să vorbească în public despre întâlnirile lor. Majoritatea poveştilor cu contacte MIB datează din anii 1970 şi sunt istorisiri la mâna a doua sau de la surse anonime. Ufologul Larry Fenwick a fost unul dintre cei câţiva care a acceptat să povestească experienţa lui în faţa unui aparat de filmat. „Pe 16 noiembrie 1977, mergeam pe Bather Street, în Toronto, Canada”, îşi aminteşte Fenwick. „Şi iată ce s-a întâmplat: un obiect luminos în formă de ţigară a trecut exact pe deasupra acoperişurilor caselor de pe partea vestică a străzii. Era silenţios, strălucind de la un capăt la celălalt, şi se deplasa constant spre nord, cu o viteză de aproximativ cinci kilometri pe oră. La colţ era parcată o maşină de poliţie, iar unul dintre ofiţeri a

coborât din maşină şi a rămas acolo, cu gura căscată. Am fost uimit de frumuseţea OZN-ului. Nu eram înspăimântat tocmai din cauză că era atât de frumos. Eram doar copleşit de aspectul lui”.

„Dar atunci când am ajuns acasă”, continuă Fenwick, „soţia mea mi-a spus: „Tocmai te-a căutat cineva **la** telefon”. Respectivul i-a spus soţiei mele că, dacă **vorbesc** presei despre ceea ce am văzut, «Fiica ta va muri». Ei bine, cam o lună mai târziu soţia mea a făcut cancer. Nu ştiu dacă asta este o coincidenţă sau nu. Poate că au fost implicaţi Oamenii în negru, pentru că nu-mi pot da seama cine altcineva ar fi putut da acel telefon. Nu spusesem nimănui despre OZN-ul văzut”.

După întâlnirea lui din 1977, Fenwick şi-a intensificat interesul faţă de fenomenul

MIB şi a luat interviuri unui număr mare de canadieni care avuseseră acelaşi gen de interacţiune cu Oamenii în negru. Pat de La Franier, cercetător OZN din Stratford, Ontario, a fost convins să-şi repovestească istoria MIB pentru *Sightings*: „Pe 25 aprilie 1978, eram membră în CUFORN, Reţeaua de Cercetare OZN Canadiană, pregătindu-mi notele de cercetare pentru un interviu radio la un post local. Eram în biroul meu, răsfoind câteva rapoarte OZN detaliate pe care voiam să le prezint în program, când am auzi un ciocănit la uşă. Dată fiind amplasarea biroului meu, eu pot auzi pe toată lumea cum intră pe uşa principală, este admis şi apoi merge pe hol. Dar ciocănitul acesta a venit din senin şi când am deschis uşa, am văzut în pragul ei un bărbat cu un aspect foarte ciudat.

Era îmbrăcat în întregime în negru, avea cam un metru nouăzeci, era extrem de slab, cu un cap puţin cam mare. Avea părul foarte mic, ca şi cum se răsese complet şi acum îi creştea din nou. Pielea lui avea o ciudată nuanţă măslinie. Avea buzele foarte subţiri şi obrajii erau atât de supţi, încât parcă erau prinşi pe interior cu ceva. Avea ochii negri şi extrem de lungi. Parcă îi ajungeau efectiv la tâmple. Nu am mai văzut niciodată astfel de ochi. Pur şi simplu mă străpungeau. Stătea pe loc şi mă privea fix. Nu m-am mişcai Eram împietrită de ochii aceia, şi mă simţeam atacată la nivel mintal. În cele din urmă, după un minut întreg, a vorbit. Mi-a spus: *V-ar plăcea o fotografie a familiei dumneavoastră?* Era o întrebare ciudată, iar vocea lui era de asemenea ciudată. Era joasă şi ezitantă, iar acest om

nu avea absolut nicio idee cum să vorbească, cum să facă o propoziţie să sune corect. Nu era vorba de vreun accent străin. Engleza lui era impecabilă, dar se chinuia să rostească propoziţia. Am spus: *Nu, am suficiente fotografii.* Şi atunci el a făcut un pas în spate, să răsucit şi a dispărut. Omul a dispărut efectiv. Mai târziu am descoperit că multe dintre hârtiile şi dosarele mele lipseau”.

Prin anii 1980, întâlnirile cu MIB au început să fie raportate din ce în ce mai rar. Încă mai erau zăriţi Oameni în negru în maşini sedan negre, cu ferestre fumurii şi existau poveşti despre ameninţări voalate din partea unor străini ciudaţi, dar majoritatea cercetătorilor care urmăreau rapoartele MIB de la începuturi au declarat că Oamenii în negru erau de domeniul

trecutului şi că fenomenul se încheiase. Cu toate acestea, deşi profilul MIB clasic dispăruse de pe scena UFO, o nouă varietate de oameni şi vehicule, cu aceleaşi metode de hărţuire şi intimidare au apărut, luând locul Oamenilor în Negru.

Când *Sightings* i-a intervievat pe Shirley George Coyne în 1992, ei erau directori statali ai UN FON Mutual UFO Network). Soţii Coyne au spus echipei de investigare de la *Sightings* că fuseseră urmăriţi nu de maşini negre, ci de elicoptere negre sinistre, de mai multe ori, începând cu 1988. Totodată ei au dezvăluit că de atunci, din casa lor începuseră să dispară dosare şi benzi originale importante. „Eu cred că suntem urmăriţi de extratereştri şi cred că ceea ce s-a întâmplat de fapt este că au renunţat la Cadillacurile negre şi au început

să folosească elicoptere negre”, spunea Shirley Coyne în 1992.

„Elicopterele arată ca nişte Huey modifícate”, descrie ea, „cu boturile mai aerodinamice. Elicopterul este în întregime negru. Chiar şi geamurile sunt negre. Există un gen de cablu care pleacă de la coadă spre cabină, despre care ni s-a spus că s-ar putea să fie o antenă de joasă frecvenţă. Elicopterele nu au niciun fel de numere pe ele. Nu au marcaje de niciun fel, cu excepţia unei embleme ciudate pe o parte, un cerc alb mic, cu un altul mai mic şi negru în interior. Uneori, elicopterul se învârtope deasupra casei de trei sau patru oris în cercuri strânse, exact deasupra acoperişului. Alteori, când suntem în maşină, se opresc pe loc, în aer, în spatele unui pod sau al unui dig şi imediat ce

trecem pe lângă, elicopterul se înalţă şi vine după noi”.

Prima întâlnire a lui Shirley Coyne tu un elicopter negru a avut loc pe 10 ianuarie 1988, în timp ce ea participa la regresia hipnotică a unei femei care cisdea că fusese răpită de extratereştri. În timp ce hipnoterapeutul lucra cu femeia, Shirley lua notiţe şi în acelaşi timp înregistra şedinţa pe o casetă. „Regresia tocmai începuse”, îşi aminteşte Shirley, „când dintr-odată am auzit un elicopter apropiindu-se. Se apropia din ce în ce mai mult şi era tot mai zgomotos, aşa că m-am ridicat şi am ieşit afară, să văd ce se întâmpla. Un elicopter negru plutea deasupra casei, cu botul în jos. Era foarte înspăimântător. Am simţit că încerca să mă intimideze. Dar m-a şi înfuriat, pentru că eu încercam acolo să ajut

pe cineva care trecea printr-o experienţă traumatică, şi asta era răsplata pe care o primeam, acel elicopter care ne hărţuia. Sunt foarte convinsă că era ceva legat de Oamenii în negru”.

După şedinţă, elicopterul a plecat. Câteva săptămâni mai târziu, Shirley Coyne a rulat banda ei la o şedinţă MIFON, pentru ca participanţii să poată auzi sunetul elicopterului ameninţător. „Am început să rulez banda regresiei, şi chiar înainte să apară elicopterul şi să se audă pe bandă, nu s-a mai auzit niciun sunet”, explică Shirley. „Cineva ştersese exact secţiunea dintre sosirea şi plecarea elicopterului. Dar noi nu eram proşti. George şi cu mine făcusem trei copii ale casetei, aşa că încă avem sunetul elicopterului, dar originalul a fost şters”. Era începutul unui tipar: vezi un elicopter

negru, apoi descoperi că benzile şi dosare importante au fost deranjate sau furate. „Aveam multe piese antice scumpe acasă”, spune Shirley. „Eu aveam o colecţie de păpuşi vechi, George tot felul de monede şi o colecţie de timbre. Nu a dispărut nimic din toate acestea, numai dosare OZN”.

Familia Coyne a declarat că nu. A ajuns niciodată faţă în faţă cu un Om în Negru, dar se teme că elicopterele negre sunt pilotate de aceştia. „Îmi aduc aminte cum o dată un elicopter a coborât atât de jos deasupra porţii din spate încât aş fi putut să fi ating cu un băţ mai lung”, îşi aminteşte Shirley. „Stătea pe loc, cu botul în jos, ca şi cum ne-ar fi privit. Era de un negru mat, inclusiv geamurile. Nu-mi plăcea ideea că cineva mă privea, fără să-l pot vedea şi eu. Era înspăimântător să fii la douăzeci de

metri de chestia asta neagră şi să nu ştii ce e înăuntru. George a alergat la maşină să-şi ia aparatul de fotografiat, dar imediat ce a ieşit din maşină, elicopterul a întors şi a plecat, zburând foarte repede".

George Coyne a jurat să nu mai rateze niciodată" o astfel de ocazie. Pe 1 mai 1992, avea camera pregătită şi a reuşit să filmeze unul dintre elicopterele negre. Vezi Foto 39). „Eram în drum spre o şedinţă a MUFON din Lansing, Michigan, şi unul dintre elicopterele negre ne-a urmărit până acolo", povesteşte George. „Plutea jos, în spatele unui dig, iar când am intrat pe autostradă, a trecut în faţa noastră şi a însoţit maşina până la Lansing. Când am **ajuns** la întâlnire, elicopterul a început să execute opt-uri deasupra parcării. I-am scos afară pe toţi cei care se adunaseră deja

pentru întrunire şi am avut astfel cincizeci şi trei de martori care l-au văzut. Aveam o cameră video acolo şi am început să-l filmez imediat. Mai târziu, am arătat banda „unor aviatori din Garda Naţională şi toţi patru mi-au spus că nu era unul din elicopterele lor şi nici nu semăna cu vreun elicopter văzut vreodată de ei. Tot ei ne-au spus că era împotriva legii să pilotezi un elicopter atât de jos”.

De ce nu s-au dus cei doi Coyne imediat să raporteze incidentul la FAA sau altor autorităţi? Shirley spune că din cauză că se „arseseră” şi altă dată. „Nu te ajută cu nimic să suni pe cineva”, spune ea cu resemnare. „Când am văzut primul elicopter, pe zece, am contactat aeroporturile, poliţia metropolitană şi FAA-ul. Tipul de la FAA ne-a spus că era un

elicopter de ştiri de la NBC. Ei bine, aveam un prieten care lucra şi el la FAA şi l-am rugat şi pe el să verifice. El ne-a spus că a sunat şi a întrebat dacă era un elicopter de la NBC, iar tipul cu care a vorbit i-a răspuns: „Sigur că nu”. Prietenul nostru a întrebat: „De ce ai – spus asta familiei Coyne?” Iar el a zis: „Ca să scap de ei”. De aceea ne-a spus povestea respectivă”.

În ciuda ridicolului cu care au fost acoperiţi de cei din comunitatea lor care nu-i credeau şi a intimidării constante – a elicopterelor negre, Shirley şi George au spus că nu le e frică de MIB. Shirly spunea: „Nu ne-au făcut nimic încă. Şi am impresia că, cu cât vorbesc mai mult despre asta, cu atât trebuie să-mi fie mai puţin frică. Dacă trebuie să trăiesc cu ei, asta este. Dar am de gând să continuăm ceea ce facem. Există

mii de martori şi persoane răpite care au nevoie de ajutorul nostru şi, pentru Dumnezeu, am de gând să-i ajut. Nu mă voi lăsa intimidată". În ciuda acestei poziţii vehemente, la scurt timp după interviul acordat celor de la *Sightings*, George şi Shirley au demisionat din MUFON şi şi-au încetat implicarea în orice cercetare UFO. Când George a murit, Shirley s-a recăsătorit şi continuă să păstreze distanţa faţă de comunitatea OZN.

Alte probe ale schimbării la faţă a MIB pot fi găsite în experienţele prin care au trecut două femei, una reporter la ziar, cealaltă ufolog, care i-au întâlnit pe misterioşii străini în timpul investigării unei serii de întâlniri cu OZN-uri de la nord de Scranton, Pennsylvania. Apariţiile au început în 191, şi, timp de mai mult de un

an, zeci de oameni – inclusiv din poliţia statală şi locală – au fost martorii unui spectacol fantastic de lumini deasupra lui Newton Township. Christy Steier a fost prima care a observat OZN-urile, în timp. Ce conducea spre casă, noaptea târziu. „La început am crezut că era o altă maşină care venea după mine, dar când am privit în spate, nu era nicio maşină. Am reglat oglinda şi am văzut un obiect pe cer – luminos, nişte puncte strălucitoare. Mă urmărea, în timp ce mergeam pe drum, iar când am virat la dreapta, obiectul a cotit şi el şi m-a x urmărit până acasă. Acum eram deja speriată”, îşi aminteşte Christy. În acea primă ocazie, Christy a fost singura care a pretins că a văzut un OZN. Familia ei i-a crezut povestea, dar au considerat că Probabil ea văzuse vreun avion sau o

planetă. Apoi, câteva luni mai târziu, luminile s-au întors şi de data aceasta, tatăl lui Christy, Gary Steier, a prins OZN-ul pe o casetă video. Vezi Foto 40).

„Eram foarte entuziasmat”, îşi aminteşte Gary de prima noapte în care a văzut un OZN. „Lucrul acesta apăruse chiar în faţa ochilor mei. Nu ştiam ce se întâmpla sau ce era cu acele lumini, dar mi se părea o aventură grozavă”. Gary Steier a sunat la poliţia din Newton Township şi sergentul Anthony Caii Jr. A fost trimis la locul incidentului. „Prima dată, când am primit telefonul, nu am crezut că e vorba de ceva serios”, spune sergentul Caii. „Dar cum am coborât din maşina de poliţie, în locul respectiv, am ridicat privirea spre cer şi am văzut patru sau cinci obiecte strălucitoare în aer”.

Sergentul Caii a sunat la dispecer şi i-a cerut să ia legătura cu turnul aeroportului local şi să verifice dacă aceştia vedeau ceva pe radar. Turnul a raportat că nu aveau niciun fel de obiecte necunoscute pe radar, dar controlorul de trafic aerian William Wallick, a văzut OZN-urile cu binoclul. „Atunci când a sunat dispecerul”, spune Wallick, „am întrebat: „Lumini? Ce fel de lumini?”. Eu nu aveam nimic pe radar. Dar am spus: „Bine, o să arunc o privire”. Era o noapte perfect senină. Nu era niciun nor pe cer. M-am uitat pe fereastfă spre locul despre oare îmi spusese şi am văzut luminile acolo. Nu ni se raportase existenţa nici unui avion în aer în acel moment şi nu aveam nimic pe radar”.

În timpul anilor 1991 şi 1992, luminile au apărut deasupra Muntelui Bald, cel mai

înalt punct din zonă. Pam Zikoski a fost reporterul local de ziar care a publicat prima un articol despre OZN-uri – şi tot prima persoană care a încercat să urce pe vârful Muntelui Bald, în căutare de indicii. Era însoţită de investigatorul UFO Irene McDonald. Cele două femei ajunseseră aproape de vârf, când au avut o întâlnire terifiantă cu doi bărbaţi: Cei doi nu erau îmbrăcaţi în negru, dar păreau persoane oficiale.

Femeile s-au gândit că erau angajaţi ai serviciului forestier. „Ne învârteam pe acolo, încercând să vedem dacă putem zări casa lui Gary Steier din vârful muntelui. Doi bărbaţi într-o camionetă s-au apropiat pe drumul de acces, au oprit lângă noi şi au coborât. Erau unul mai tânăr şi unul mai în vârstă, dar nu-i mai văzusem pe niciunul

dintre ei prin oraş”, spune Zikoski, un reporter care considera că era de datoria ei să cunoască pe toţi oamenii din oraş.

„Aveau amândoi arme”, îşi aminteşte ufologul lrene McDonald. „Ne-au spus: «Aţi intrat într-o zonă interzisă. Ştiţi asta. Ce căutaţi aici?». Le-am spus că ne plimbam doar. Doar nu era să le spun că eram în căutarea unor dovezi despre OZN-uri. Când am văzut cât de furioşi erau şi armele lor, am ştiut în treizeci de secunde că ori aveau să mă creadă, ori o încurcasem”, continuă Zikoski. „Am fost de acord să plecăm, chiar dacă eram acolo de cel mult cinci minute. Ceea ce este foarte ciudat în legătură cu această întâlnire este faptul că mai toţi cei din zonă urcaseră acolo la un anumit moment, pentru recreere sau în excursie, şi nimeni nu mai fusese ameninţat până

atunci. Şi în niciun caz cu o armă”. Zikoski şi McDonald nu i-au mai văzut niciodată pe cei doi bărbaţi. Pam Zikoski a încercat să dea de „urma numărului de înmatriculare al maşinii, dar asta nu a făcut decât să adâncească şi mai mult misterul şi le-a amintit din nou celor două femei de caracteristicile întâlnirilor cu MIB. Numărul de înmatriculare nu exista în niciun dosar al vehiculelor din Pennsylvania, trecut sau prezent. Identitatea celor doi bărbaţi nu a fost descoperită niciodată.

Erau MIB? Jurnalistul Mark Farmer, care cercetase mai multe proiecte secrete, are o teorie convingătoare: „În perioada anilor ’50,60, exista o percepţie stereotipă a Oamenilor în negru, bazată pe observaţia foarte reală că reprezentanţii guvernului purtau costume negre şi conduceau sedane

de model vechi. Poate că MIB sau agenţii guvernamentali – sau cum vreţi să fi numiţi – îşi schimbaseră pur şi simplu modul de acţiune şi astfel deveniseră mai puţin vizibili. Uitaţi-vă la tipii din Serviciul Secret de azi. Ei poartă pantofi maro şi cravate ţipătoare. Vremurile se schimbă”.

Epilog: Un ufolog ripostează în 1992, Don Ecker a povestit celor de la *Sightings* detaliile unei întâlniri terifiante cu MIB, aşa cum îi fuseseră relatate de un coleg investigator, pe care Ecker îl cunoştea şi în care avea încredere. Povestea ilustrează linia fină existentă între cunoaştere şi credinţă:

„Un cercetător a ieşit din armată cam cu un an şi jumătate în urmă şi pretinde că a fost foarte hărţuit în timpul carierei militare din cauza interesului lui pentru OZN-uri. S-

a întors acasă, după douăzeci de ani de serviciu mjlitar şi şi-a continuat cercetările în domeniul UFO. Într-o zi, era în curte, făcând treabă, şi un bărbat – poate un MIB – a sărit peste gard, s-a apropiat de el şi a început să vorbească despre experienţa lui UFO. Străinul a spus că voia să-l ducă pe investigator în deşert, ca să-i arate o farfurie zburătoare. În timp ce plecau, investigatorul şi-a strecurat un revolver în haină. Au mers acolo cu maşina şi omul respectiv a spus că văzuse un OZN aterizând cam la Cincizeci de metri în faţa lor. O fiinţă a coborât din OZN şi a pornit spre ei. Investigatorul s-a simţit în pericol şi a scos pistolul. Creatura aceea a continuat să se apropie. Investigatorul pretinde că a tras şase focuri direct în corpul creaturii, fără să producă niciun efect. Spune că

gloanţele lui nici măcar nu l-au atins pe individ.

Acesta este genul de poveste în care este foarte greu să înţelegi dacă se bazează pe realitate sau este pură imaginaţie. Pare ridicol, dar asta este problema la care trebuie să lucrezi, cu excepţia cazului în care ţi se întâmplă ţie”.

1877 – Prezent

Viaţa pe Marte

Dezvăluirea unor semne ale civilizaţiei marţiene

Este foarte posibil ca NASA să ştie mai multe decât ne spune nouă, despre structurile stranii de pe Marte şi despre existenţa extratereştrilor.

David Childress, arheolog

Mult timp s-a crezut că Pământul este un avanpost singular în vastul nostru,

sistem solar, că această planetă verde este singura capabilă să întreţină forme de viaţă conştiente, dintre toate cele nouă planete. Oameni de ştiinţă susţin de mult că, dacă există extratereştri, atunci ei trebuie să vină din alte zone ale metagalaxiei infinite. Mercur; Venus, Marte, Júpiter, Saturn, Uranus, Neptun şi Pluto nu sunt altceva decât nişte stânci gigantice, cu atmosfere incapabile să permită existenţa oricărui alt organism mai evoluat decât amoebele, sau chiar nici a acestora. Asta înseamnă că cea mai apropiată planetă care să fie un cămin posibil al unui vizitator extraterestru trebuie să se afle la mai mult de 1300 de milioane de kilometri depărtare, o distanţă imposibil de acoperit pe durata unei vieţi.

Lăsând deoparte teoriile despre călătoria temporală intergalactică şi

existenţa spaţiului ultradimensional, noile descoperiri ştiinţifice i-au făcut pe toţi – ufologi şi savanţi – să se gândească din nou la posibilitatea existenţei unor forme de viaţă extraterestră în sistemul nostru solar. Atenţia se concentrează acum asupra lui Marte, iar întrebarea care se pune nu mai este: *Există viaţă pe Marte?* ci: *Ce fel de viaţă există?*

Totul a început în 1995, când astronomii au făcut un anunţ surprinzător. Ei descoperiseră unul dintre elementele de bază esenţiale vieţii plutind în spaţiu: un aminoacid numit glicină. Keay Davidson, scriitor de ştiinţă pentru *San Francisco Examiner,* descrie astfel importanţa acestei descoperiri: „E ca şi cum ai fi găsit o cărămidă plutind în spaţiu. De la acea cărămidă poţi deduce existenţa unor case

din cărămizi în spaţiul extraterestru. Acum, nu ştim sigur dacă descoperirea glicinei înseamnă că în spaţiu se formează structuri mari, de aminoacizi, dar este un indiciu că formarea blocurilor de construcţie ale vieţii sunt un lucru obişnuit în univers". –

Apoi, în 1996, cercetătorii de la NASA au anunţat că un fragment de pe Marte, care căzuse pe Pământ sub forma unui meteorit, conţine globule de carbonat, compuşi ce conţin carbon şi structuri microscopice ce arătau ca nişte bacterii fosilizate Vezi Foto 41). Fiecare dintre aceşti compuşi, separat, ar fi putut avea alte explicaţii, dar luaţi la un loc, compuşii sugerează foarte serios că la un moment dat a existat viaţă pe Marte, spun cu prudenţă cei de la NASA. Redând părerile comunităţii mondiale a oamenilor de ştiinţă, şeful NASA

Dan Goldin, a avut un răspuns scurt la conferinţa lui de presă din 7 august 1996. El a spus: „*Ooor*.

„Jeff Kargel, astrogeolog la U.S. Geological Survey, oferă un scenariu interesant pentru posibilitatea existenţei vieţii pe Marte. „Pe Pământ a existat o perioadă lungă de evoluţie, care a permis microorganismelor să supravieţuiască şi să se adaptefe la condiţiile schimbătoare ale planetei. Avem 3,8 miliarde de ani de încercări şi erori, pentru adaptarea la aceste condiţii. Nu se ştie dacă microorganismele de pe Marte au avut sau nu o perioadă similară de adaptare, dar dacă gândim optimist, este posibil. Viaţa este plină de imaginaţie şi găseşte modalităţi de adaptare la o gamă extraordinar de mare de medii. Găsim

creaturi vii în izvoarele fierbinţi din Yellowstone/ Le găsim trăind sub gheaţă, în Antarctica. Nu am nicio îndoială că, dacă li se oferă timpul necesar, formele de viaţă pot trăi pe Marte, la fel cum există pe Pământ”.

Părerile lui Kargel, Davidson, Goldin şi ale altora sunt acceptate acum de public, din cauza descoperirii unei simple pietre. Dar ei nu sunt primii oameni de ştiinţă care au declarat că există viaţă pe Marte. Cu mult înaintea ca descoperirea posibilelor fosile organice într-un meteorit marţian să apară pe prima pagină în lumea întreagă, au existat savanţi care credeau în viaţa pe Marte şi care au luptat întreaga lor carieră împotriva ridicolului cu care erau întâmpinate teoriile lor. Oare ştiinţa începe abia acum să dea satisfacţie pionierilor ei?

În 1877, Marte s-a apropiat cel mai mult de Pământ, de la invenţia telescopului, permiţând astronomului american Asaph Hall să descopere că Marte avea două luni. Cu toate acestea, importanta descoperire a lui Hall a fost aproape în întregime umbrită de descoperirile făcute în acelaşi timp de astronomul italian Giovanni Schiaparelli, care a pretins că a descoperit structuri artificiale pe suprafaţa planetei Marte. Schiaparelli a zguduit întreaga viziune cosmică a

Pământului cu declaraţia că cineva construise pe Marte un sistem evoluat de canale. „Atunci când Schiaparelli şi-a început observaţiile asupra planetei, se credea că zonele întunecate de pe Marte erau corpuri de apă. Erau numite oceane sau mări”, explică Leonard Martin,

cercetător planetar la Observatorul Lowell din Flagstaff, Arizona. „Schiaparelli a crezut că vede nişte linii care conectau aceste acumulări de apă, şi el le-a interpretat drept canale ce legau diversele mări şi oceane. Mai târziu, când s-a decis că zonele întunecate probabil nu erau acumulări de apă, s-a schimbat şi interpretarea liniilor – dar cuvântul «canale» a rămas”.

Chiar dacă Schiaparelli. A descoperit canalele, astronomul american Percival Lowell este cel care a popularizat noţiunea că aceste canale marţiene erau create artificial, nu geologic. Lowell a făcut primele observaţii asupra canalelor marţiene dintr-un observator pe care îl construise în Arizona, în 1894. În timp ce cowboy-ii călăreau pe câmpiile, preeriile şi deşerturile Vestului Sălbatic, Lowell stătea

la telescopul lui, visând la Marte.

„Lowell a fost principalul promotor al ideii că aceste canale era posibil să fi fost construite artificial, de către fiinţe inteligente. Şi a petrecut mult timp încercând să convingă comunitatea ştiinţifică şi publicul că ideea lui era corectă. El credea că există marţieni”, spune Leonard Martin.

Arhivar al Observatorului Lowell, Martin Hecht este cel responsabil de păstrarea unui număr mare de documente, schiţe şi globuri create de Lowell în timpul vieţii lui. „Percival Lowell a creat nişte jurnale despre Marte, pe care le folosea la telescop, ca să-şi noteze observaţiile”, explică Hecht. „Totodată, a inclus aici şi schiţe ale observaţiilor lui. Schiţele erau necesare, pentru

C-da 238 coala 19 că la sfârşitul anilor 1800 şi la începutul lui 1900, fotografia nu evoluase încă până la fotografierea prin telescop. Dacă te uiţi cu atenţie la schiţele lui Lowell, poţi vedea ceea ce numea el canale Vezi Foto 42). Aceste schiţe au fost transformate mai târziu în globuri marţiene, care sunt o adevărată comoară pentru observatorul Lowell”.

Mai multe descoperiri importante, inclusiv descoperirea planetei Pluto, au fost făcute la Observatorul Lowell, care acum este muzeu deschis publicului, dar cea mai importantă realizare a lui Percival Lowell poate să fie foarte bine faptul că el a făcut lumea să se gândească la posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete. „Eu cred că oamenii credeau în marţieni înaintea lui Lowell”, spune Martin, „dar categoric

Lowell este cel care a adus în atenţia multor oameni posibilitatea existenţei vieţii undeva în sistemul nostru solar. Şi Percival Lowell era de părere că cele mai bune şanse pentru apariţia vieţii le avea Marte. Eu cred că orice cercetare a vieţii extraterestre trebuie să-l cuprindă şi pe Lowell, pentru că el a creat un interes serios faţă de viaţa extraterestră, şi este. Sigur că influenţa lui se mai simte şi azi, şi va fi simţită întotdeauna".

Lowell a rămas în avangarda studiilor referitoare la viaţa pe Marte, până când o descoperire uimitoare, din 1925, a eclipsat teoriile lui despre canalele marţiene. Pe 24 august 1924, doi oameni de ştiinţă americani, unul astronom, celălalt un geniu al mecanicii, au urcat într-un balon, deasupra Washington-ului, D.C. Iar când s-

au întors pe Pământ, au declarat că intraseră în contact cu marţienii. „Este destul de sigur că Marte a fost locuit în trecut şi este locuit şi acum”, scria David Todd, astronomul care a urcat în acel balon ca să îşi demonstreze teoria lui şocantă în faţa lumii.

„David Todd era astronom la Colegiul Amherst, acum o sută de ani şi, ca mulţi oameni din acea perioadă, credea în existenţa unor fiinţe inteligente pe Marte, din cauza existenţei aparente a unor structuri ce păreau artificiale, nu naturale”, explică David A. Blerkon, astronom la Universitatea din Massachusetts, care a scris o biografie a lui Todd. „Todd era de părere că dacă existau fiinţe inteligente pe Marte, acestea erau mai avansate decât eram noi în momentul respectiv şi probabil

că ne făceau semne şi se întrebau de ce eram atât de proşti şi nu le răspundeam. Aşa că ideea lui era de fapt să ascultăm Marte şi să vedem dacă nu putem prinde ceva semnale radio îndreptate spre noi”.

Astăzi, telescoape radio de putere mare şi receptoare computerizate continuă să scaneze cosmosul în căutarea de semne de viaţă inteligentă în spaţiu, dar în 1924 lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu existau telescoape radio, nici computere, nici măcar casetofoane pentru înregistrare. Recepţionarea şi păstrarea unor semnale din spaţiu era o sarcină descurajantă, iar dr. Todd ştia că exista un singur om în lume. Care-l putea ajuta să realizeze contactul la care visa: C. Francis Jenkins. „Dacă exista cineva în lumea invenţiilor din acel timp care să aibă toate uneltele necesare

realizării dorinţei lui Todd, cred că Jenkins era cea mai logică alegere”, spune David Hollenbeck, profesor asistent de comunicaţii la Universitatea din New York, Cortland. „Jenkins avea peste 300 de brevete, atât în radio, cât şi în optică. În 1923, Jenkins a fost cel care a transmis prima imagine de televiziune de care avem ştiinţă”.

Jenkins a fost fascinat de provocarea prezentată lui de către Todd: să construiască o maşinărie care să înregistreze semnale din spaţiu. „Jenkins a creat un dispozitiv ciudat numit detector radio, pentru ascultarea semnalelor radio de pe Marte şi înregistrarea optică a acelor semnale”, explică dr. Hollenbeck, „pentru că dacă primeşti semnale radio, trebuie să reuşeşti cumva să le reproduci. Pentru noi

este uşor ázi. Avem casetofoane cu înregistrare, şi chiar şi înregistratoare digitale. Dar pe vremea aceea era mult mai dificil. Jenkins trebuia să creeze un dispozitiv care să convertească semnalele radio în lumină şi apoi să le pună pe film”.

Aşa că s-au urcat în balon, împreună cu nou-inventatul detector radio. Au ales data de 24 august 1924 pentru că Marte se afla în acel moment în punctul cel mai apropiat de Pământ. Dr. Todd a cerut tăcere radio totală serviciilor armate ale Statelor Unite şi a primit-o. În timpul zborului lui nu a fost făcută nicio transmisiune de pe Pământ. „Din câte am înţeles, Todd şi Jenkins au folosit dispozitivul îndreptându-l efectiv Spre Marte şi încercând să înregistreze semnalele ce veneau din acea direcţie. Sperau să stabilească contactul”.

Uimitor este că a fost realizat contactul. Pentru prima şi ultima dată în istoria umană, un mesaj straniu venind din direcţia planetei Marte a fost înregistrat pe film. Vezi Foto 43). „Au adus filmul înapoi şi au început să analizeze marcajele de pe acesta, care erau foarte greu de descifrat”, spune dr. Blerkon. „Exista acolo ceva ce semăna cu o faţă care se repeta constant pe o margine a filmului”. Era aşa-numitul cod al feţei de pe Marte, care a reprezentat numărul unu în subiectele de conversaţie ale cercurilor ştiinţifice din 1924. Mulţi oameni au început să-l numească codul marţian şi au cerut să fie descifrat. David Todd i-a prezentat filmul lui William Friedman, cel mai bun criptolog din ţară. Friedman avea să devină ulterior şeful decodării secretelor militare pentru

guvernul Statelor Unite şi naşul recunoscut al CIA-ului.

„William Friedman este una dintre cele mai importante figuri din criptologia secplului XX, datorită problemelor de securitate naţională”, spune Thomas Camden, director de cercetare la Institutul Militar Virginia. „El lucra pentru guvern în arena securităţii, decodând mesaje din primul şi al doilea război mondial, şi realizând inclusiv faimoasa decodare a Codului Purpuriu japonez. El a lucrat, de asemenea, întreaga lui viaţă la decodarea hieroglifelor egiptene şi a codului mayaş. Jenkins şi Todd erau de părere că aveau în mâini un mesaj extraterestru şi că singura persoană care putea ajuta la decodarea lui era William Friedman”.

Ce s-a întâmplat când cei doi oameni de

ştiinţă de vârf ai Americii l-au întâlnit pe maestrul criptologiei? * Răspunsul a rămas învăluit în mister, până când o echipă de investigatori ai lui *Sightings* au descoperit în cele din urmă filmul marţian de mult pierdut al lui Jenkins. Era în arhiva personală a lui William Friedman, la VMI, într-un dosar zdrenţuit, cu eticheta*: „J-utem decoda mesajele de pe Mţirte*?”. „William Friedman s-a uitat la cod şi a încercat’s. Ă-1 descifreze”, explică Thomas Camden. „Dar nu există nicio dovadă în dosar care să indice că a reuşit să spargă codul. Nu există nimic în înregistrările noastre care să indice faptul că el a confirmat existenţa extratereştrilor prin acest mesaj codat, dar nici nu a renunţat la această informaţie. A păstrat-o în dosarele lui, şi nu se ştie de ce nu a returnat mesajul domnilor care i-au

supus acest subiect atenţiei”. Deşi arhivele lui Friedman au fost văduvite de cele mai importante articole de către Agenţia Naţională de Securitate, există totuşi o scrisoare despre dosarul marţian. Scrisoarea, datată 5 septembrie 1924, era scrisă de un prieten al lui Friedman, care pe vremea aceea era căpitan în Corpul de Semnalizare al SUA. Camden explică: „Un bărbat numit căpitan John P. Ferriter îi scrie lui Friedman: „În perioada în care Marte era în punctul cel mai apropiat de Pământ, am avut trei staţii radio care urmăreau posibile semnale. În noaptea de 24, am auzit nişte semnale ciudate şi… din câte mi-am putut da seama, erau aceleaşi semnale care fuseseră raportate. Ele constau în linii de şase secunde durată, separate de intervale de şapte secunde. Erau urmate de o voce ce

pronunţa cuvinte, care erau cuvinte izolate de una până la patru silabe”. El menţionează faptul că presupune că erau o parte a unui fel de test radio, dar spune că nu a putut determina limba care era folosită”.

Oare existenţa codului marţian al lui Todd şi Jenkins şi scrisoarea căpitanului Ferriter indică faptul că Friedman ştia mai multe despre cod decât voia să recunoască? Thomas Camden nu vrea să rişte o afirmaţie categorică, dar spune: „Să decodezi un mesaj de pe o altă planetă, care poate indica existenţa vieţii extraterestre – părerea mea este că Friedman ar fi privit asta drept cea mai mare provocare”. Detaliile lucrărilor asupra codului făcute de Friedman în cazul semnalelor din 1924, s-au pierdut. Ideea marţienilor, codul feţei de pe

Marte, undele radio extraterestre, toate au dispărut în obscuritate, împreună cu David Todd şi C. Francis Jenkins.

Următoarea cheie a misterului vieţii pe Marte nu a venit decât 52 de ani mai târziu, când misiunea ***Vikingi*** pe Marte a trimis înapoi fotografii de mare rezoluţie de pe suprafaţa marţiană. Acolo toată lumea putea să vadă că existau stânci roşii şi praf, o crustă de hidrogen îngheţat şi terenul plin de bolovani pe care-l preziseseră astronomii. Dar mai era şi ceva care nu fusese prezis de oamenii de ştiinţă, şi care a readus în atenţie codul lui Todd şi Jenkins. Viking I a trimis o fotografie a ceva ce semăna cu o faţă omenească, pe suprafaţa lui Marte. Vezi Foto 44).

Era o coincidenţă cosmică, o stâncă ce doar semăna cu o faţă umană? Sau a fost

construită de mâini necunoscute, ca un totem sau un posibil semnal pentru vecinii pământeni ai marţienilor? „imaginea feţei este foarte convingătoare”, spune Stanley McDaniel, profesor emerit al Universităţii de Stat Sodoma, care a făcut un studiu amănunţit al fotografiilor lui Viking I. „Asemănarea izbitoare cu o faţă umană este cea care mi-a atras atenţia şi m-a făcut să-i acord interes. Faţa a fost măsuratei antropometric, ceea ce înseamnă măsurarea conform cu proporţiile umane standard, şi faţa de pe Marte s-a înscris în domeniul de toleranţă al proporţiilor umane. Asta nu e prba probabil să se întâmple la ceva care este strict geologic sau un joc al luminii. Există două orbite şi, adânc în cea mai clară dintre ele, o pupilă. Aceasta a fost evidenţiată printr-o muncă de mărire a

imaginii foarte migăloasă. Dar cei de la NASA au crâs de întregul proiect, spunându-mi: «O pupilă, ha-ha-ha! Nu se poate aşa ceva, aşa că nu am de ce să mă uit la date». Asta mi-a amintit de preoţii care nu voiau să se uite prin telescopul lui Galileo”.

McDaniel şi mulţi alţii care au studiat zona care înconjoară faţa de un kilometru şi jumătate lungime cred că sunt mult mai multe structuri potenţial artificiâle în regiunea topografică marţiană cunoscută sub numele de Cydonia. „Cei mai mulţi oameni au auzit doar de faţă, şi NASA se comportă ca şi cum faţa este singurul obiect care prezintă cât de cât interes, dar de fapt este vorba de un întreg grup de obiecte, apropiate unul de celălalt”, continuă McDaniel. „Există probe suficiente care

indică faptul că unele dintre aceste obiecte de pe Marte ar putea fi artificiale. Eu am acţionat cu ideea că dacă există cea mai mică posibilitate de viaţă pe Marte, investigarea ei ar trebui să obţină o prioritate absolută, dar nu există nici măcar un studiu oficial al NASA despre obiectele de pe Marte”.

„Este vorba de faţă, şi apoi, cam la treisprezece kilometri spre vest, există un complex de structuri care include un obiect foarte ciudat, numit fortul”, continuă McDaniel. „Numele acestea, cum este «fortul», nu au decât intenţia să fie sugestive. Nu înseamnă că ştie cineva dacă a fost un fort sau nu. Mai există şi ceea ce noi numim piramida principală şi formele piramidale mai mici, de treizeci de metri înălţime, aranjate într-o manieră ordonată,

care au fost numite piaţa oraşului. Vezi Foto 45). Totodată, pe cealaltă parte a feţei, spre est, există un alt grup neobişnuit de obiecte, numit faleza, piramida crater şi un obiect cu cinci feţe, numit piramida D & M (de la Vincent DIP ietro şi Gregory Molenaar, cei care au descoperit-o). Piramida D & M este destul de mare, de aproximativ 2,5 kilometri lungime, peste un kilometru şi jumătate lăţime şi are cam cinci sute de metri înălţime. Este o figură geometrică foarte neobişnuită. Şansele de a găsi un munte natural care să se potrivească acestei geometrii unice sunt-foarte, foarte mici".

Poziţia oficială a NASA este că pe suprafaţa lui Marte nu s-a construit nimic, niciodată, şi că faţa, piramidele şi alte structuri ce par artificiale sunt doar jocuri ale luminii şi umbrelor. Totuşi, mulţi

cercetători au arătat imaginile computerizate tridimensionale ale feţei de pe Marte, ca să dovedească faptul că aceasta este foarte clar vizibilă, indiferent de poziţia faţă de soare. „Am fost foarte interesat de primele fotografii ale feţei de pe Marte”, spune arheologul David Childress, autorul *Arheologiei Extraterestre.* „Dar am fost şi mai interesat de structurile piramidale, pentru că o parte dintre aceste piramide par să aibă o scară centrală care urcă până în vârf şi coboară pe cealaltă parte. Cu cât ne uităm mai mult la aceste structuri, cu atât vedem că este ceva uimitor aici”.

Ceea ce Stanley McDaniel consideră cel mai interesant este plasarea matematică exactă, deliberată, a piramidelor în cadrul complexului. „Aceste obiecte, dacă măsori

cu atenţie de la vârfurile celor cinci piramide ce înconjoară piaţa oraşului, formează un pentagon aproape perfect simetric”, a descoperit McDaniel. „Este ca şi cum ar fi fost făcut de un arhitect. Un profesor de matematică a calculat că şansele să se întâmple aşa ceva în mod natural sunt de 1 la 50.000”.

David Percy este un autor şi cercetător al paranormalului care a studiat şi el pe larg complexul de pe Marte. Percy crede că acest complex a fost proiectat în mod deliberat şi construit de extratereştri. Şi a descoperit o conexiune uimitoare între structurile misterioase de pe Marte şi nişte monumente la fel de misterioase chiar de aici, de pe Pământ. În zona rurală din partea central-sudică a Angliei, într-un cătun numit Avebury, se află nişte structuri

de piatră vechi de 5.000 de ani, de origine necunoscută. Mai sunt şi nişte movile circulare enorme, construite pentru un scop pe care nimeni nu l-a aflat încă. Zona Avebury a fost locul în care au fost zărite sute de OZN-uri, începând cu secolul al XVI-lea şi are cea mai mare concentraţie de cercuri în lanurile de cereale din lume. Este paradisul cercetătorilor în paranormal, şi în timp ce cerceta cercurile de iarbă din Avebury, în 1991, David Percy crede că a descoperit legătura acelei zone cu Marte.

„Complexul de pe Marte este extrem de important, după părerea mea”, spune Percy. „Şi pe când studiam cercul de pietre din Avebury şi movila de la Silbury Hill, din apropiere, ceva în legătură cu poziţia acestor două structuri mi-a amintit de structurile de pe Marte. Am luat o hartă de

supraveghere obişnuită a zonei Avebury – şi am suprapus peste ea fotografia NASA a întregului complex şi, spre surpriza mea, am descoperit că se potriveau. Vezi Foto 46). Extraordinar de convingătoare este corespondenţa dintre craterul de pe Marte din partea estică a complexului şi cercul de piatră din Avebury, şi potrivirea dintre muntele în spirală de pe Marte şi Silbury Hill".

„Cercul de piatră din Avebury", explică Percy, „are cam patru sute de metri diametru, aproape aceeaşi mărime cu craterul de pe Marte. Acum aproximativ 5.000 de ani, un grup de aici a mutat aproximativ patru milioane de blocuri cubice de material, şi întrebarea este: De ce? Teoria mea este că aceasta este o copie a craterului de pe Marte. Apoi, la mică

distanţă de acesta, avem Silbury Hill. Este de aceeaşi mărime relativă cu muntele spirală de pe Marte şi la aceeaşi distanţă relativă de crater ca distanţa faţă de cercul din Avebury. Mai mult, dacă tragi o linie de la ceea ce ei numesc faleza marţiană sau peretele marţian spre capătul sudic al muntelui spirală şi apoi în sus spre piramida cu cinci laturi, obţii un unghi de 19,5 grade. Dacă faci acelaşi lucru în Avebury, obţii exact aceeaşi valoare. Vezi Foto 47). Nu poţi obţine o astfel de corespondenţă numai din dorinţa de a o obţine”.

Poate că cea mai interesantă piesă din acest puzzle este cea pe care Percy a descoperit-o după ce făcuse calculele referitoare la corespondenţele dintre Avebury. Şi Marte. „Într-un document din 1700, am descoperit că, pentru foarte mult

timp, Silbury Hill a fost numit Dealul lui Marte. Este un nume vechi. Nimeni nu ştie cât de vechi. Acum, avem aici o conexiune veche cu Marte şi suprapunerea modernă dintre cele două hărţi, care se potrivesc remarcabil de bine. Trebuie să spun că asta pare o relaţie intenţionată şi cred că ceea ce avem aici, în Avebury, este un model al Cydoniei pe Pământ. Scopul ar putea fi verificarea descoperirii unei nave marţiene, dar când şi dacă s-a întâmplat asta, nu putem spune”.

În ciuda teoriei provocatoare a lui Percy, Stan McDaniel crede că problema principală este tot originea complexului de pe Marte. „Eu nu cred că aceste structuri sunt neapărat făcute de oameni”, spune el. „Dar cred că există aici suficiente probe că ar putea fi făcute de oameni, şi măcar

pentru acest motiv ar trebui să privim mai cu atenţie aceste obiecte”. Când sondele spaţiale ulterioare s-au apropiat mai mult, s-a întâmplat ceva straniu: ceva ce i-a făcut pe cercetătorii complexului de pe Marte să strige: Minciună.

În 1990, o sondă rusească pe Marte numită *Phobos* II a încercat să facă alte poze Cydoniei, dar sonda a dispărut înainte să ajungă pe orbita lui Marte. În 1993, o sondă americană numită *Mars Observer* a avut o soartă similară. Exact când *Mars Observer* părea să fie capabilă să arunce o privire mai de aproape Cydoniei, NASA a anunţat că a apărut o defecţiune mecanică şi că nu există noi fotografii. „Este foarte posibil ca NASA să ştie mai multe despre structurile anormale de pe Marte şi despre existenţa extratereştrilor, decât ni se spune

nouă”, sugerează David, Childress. Mulţi cercetători sunt de acord că NASA ascunde fotografii importante şi date luate din regiunea Cydoniei. S-a sugerat că NASA a creat povestea defecţiunii lui *Mars Observer* ca să ascundă cea mai mare descoperire arheologică a tuturor timpurilor.

„Unii oameni vor să meargă mult peste limită, în ceea ce poate fi acceptat referitor la imaginile de pe Marte”, spune James Oberg, inginer, specialist în computere şi furnizor în programul spaţial, care nu crede că NASA ascunde ceva. „Dacă oamenii vor să vadă tipare în stâncile de pe Marte sau de pe Lună, sau în inelele lui Saturn, punctul meu de vedere este, *mazel iov*, daţi-i drumul şi faceţi presupuneri. Eu am un citat favorit din fizicianul britanic J.B.S.

Haldane, care a spus că «universul nu este doar mai ciudat decât ne imaginăm noi. Este mai ciudat decât ne putem imagina». Există lucruri bizare acolo. Dar eu nu cred că piramidele de pe Marte sunt unul dintre ele”.

Dacă NASA are informaţii noi despre aceste structuri presupus artificiale, de ce ar ascunde aceste descoperiri publicului american? Un raport de la Institutul Brookings, creat de un grup de lucru din Washington, D.C., s-ar putea să conţină răspunsul. „Există o secţiune în care se estimează ce s-ar putea întâmpla dacă pe alte planete se descoperă probe ale existenţei extratereştrilor”, explică Stanley McDaniel. „Ei spun că NASA sau guvernul s-ar putea să vrea să ascundă aceste informaţii publicului, motivul fiind că asta

ar putea produce o nelinişte socială pe scară mare şi posibilă deteriorare a controlului guvernului”.

După spusele NASA, *Mars Observer* a suferit o defecţiune electrică fatală, care l-a făcut* inoperabil. „Cunosc o mulţime de oameni care vor să creadă că există un program NASA secret, prin care se studiază fotografii ale Cydoniei, iar rezultatele sunt ţinute secrete, că toţi oamenii de ştiinţă pe care-i vedem în public sunt fie, penibili, fie marionete ale serviciilor secrete”, spune James Oberg. „Uneori îmi doresc să fie aşa. Mi-aş dori să avem fonduri ca să facem asta, dar eu cred că noi, ca societate, şi oamenii de ştiinţă ca indivizi, nu avem nici construcţia mentală necesară, nici dorinţa de a realiza o muşamalizare de asemenea amploare. Viaţa este mult mai complexă

decât imaginaţia noastră. Se fac lucruri prosteşti. Există nave spaţiale care explodează, mai ales unele atât de prost proiectate ca *Mars Observer*, lucru pe care acum îl ştim”.

Stan McDaniel îl contrazice cu fervoare. „Mars *Observer* nu şi-a întrerupt transmisia. Ei au oprit-o. Şi au oprit-o după ce au fost încărcate în navă instrucţiile de a intra pe orbită. Este posibil ca nava să fi putut merge mai departe, să-şi urmeze instrucţiile şi să intre pe orbită, fără ca cineva să ştie asta, pentru că NASA i-a oprit staţia radio”. James Oberg ripostează: „Trebuie să înţelegem cât de dificile sunt aceste proiecte. Acolo, în spaţiu, facem lucruri pe care nimeni nu le credea posibile, cu numai câţiva ani în urmă. Trebuie îndeplinite misiuni cu adevărat dificile”.

McDaniel rămâne neconvins. „Tot ce ştiu este că am rapoarte la mâna a doua care spun că oameni de la NASA, care nu vor să-şi divulge numele, au spus că *Mars Observer* funcţionează încă, şi că trimite acasă rapoarte clandestine”.

În curând, vom avea o nouă şansă de a afla mai multe despre misterele incitante de pe Marte. În timp ce sunt scrise aceste rânduri, NASA a lansat *Mars Global Observer*, care va orbita în jurul lui Marte şi va face fotografii noi, cu o rezoluţie mai mare. Totodată, se plănuieşte lansarea lui *Mars Paihfinder*, care va duce acolo un vehicul de teren, pentru explorarea solului marţian. „Suntem fiinţe vii, conştiente de măreţia universului din jurul nostru”, spune filosofai astro-geologul Jeff Kargel. „Ne folosim propriul intelect ca să încercăm să

ne înţelegem locul în univers. De ce existăm? *Mars Paihfinder* nu ne va răspunde la asta. Cu toate acestea, toate fiinţele umane sunt fascinate de existenţă, şi Marte este o lume care în mod categoric are ingredientele cheie ale vieţii. Marte a atras şi va continua să atragă atenţia imaginaţiei umane”.

Cu mai puţin de o sută de ani în urmă, o nanosecundă în timpul cosmic, mergeam cu vehicule trase de cai şi ne bazam pe diligenţe. Astăzi trimitem un robot să sondeze suprafaţa lui Marte. S-ar putea ca mai devreme decât credem să avem capacitatea de a intra în contact cu forme de viaţă extraterestre, pe care acum ni le putem doar imagina.

Filmul autopsiei de la Roswell

Cyberbunk

Acesta este, fără îndoială, un corp omenesc, modificat cumva. Iar asta face ca totul să fie unul dintre cele mai condamnabile falsuri prezentate vreodată.

Kent Jefifrey, Declaraţia Roswell

Eu sunt foarte convins că filmul este autentic. Altfel nu aş fi fost atât de nebun să mă pun în situaţia în care mă aflu acum, mai ales atunci când nu scoatem cine ştie ce bani din el

Ray Santilli, promotor în vara lui 1995, imaginile bizare ale unei creaturi umanoide au explodat pe World Wide Web. În câteva ore, mii de utilizatori ai Internet-ului transmiteau şi încărcau poze din ceea ce fusese promovat drept prima probă solidă că nişte corpuri de extratereştri fuseseră

recuperate, examinate şi ascunse de public de către afmata SUA. Timp de aproape cincizeci de ani, ufologii căutaseră proba finală, care să dovedească odată pentru totdeauna că guvernul minţea în legătură cu ceea ce se prăbuşise la douăzeci de kilometri nord-vest de Roswell, New Mexico, în iulie 1947. Primele imagini care au apărut pe Internet păreau veriga lipsă în povestea de la Roswell, dar de atunci, originea instantaneelor şi controversa asupra autenticităţii lor au eclipsat incidentul Roswell iniţial, devenind povestea OZN cea mai fascinantă şi m.ai controversată a secolului.

Cândva, între 3 şi 7 iulie 1947, ceva s-a prăbuşit în deşert, în apropiere de Roswell, New Mexico. Prima informaţie dată publicităţii de biroul de informaţii al

Grupului 509 Bombardiere de la Baza Forţelor Aeriene şi a Armatei Roswell declara că obiectul era „Un disc prăbuşit”. *Roswell Daily Record* a înfrumuseţat acest raport suficient cât să declanşeze cel mai faimos incident OZN din istorie, scriind, în numărul din 8 iulie 1947, titlul: RAAF CAPTUREAZĂ O FARFURIE ZBURĂTOARE, ÎN REGIUNEA ROSWELL. În ciuda negărilor vehemente, mai întâi ale generalului Forţelor Aeriene Roger Ramey şi apoi ale tuturor purtătorilor de cuvânt ai Forţelor Aeriene până în prezent, aproape toţi cercetătorii din comunitatea internaţională OZN cred că guvernul încă ascunde ceea ce ştie, «şi anume că în 1947 s-a prăbuşit o navă extraterestră, iar Forţele Aeriene ascund epava. În 1994, când Forţele Aeriene au dat un „Raport de la

Roswell” prin care recunoşteau că nava de la Roswell nu fusese un balon meteorologic – cum declaraseră iniţial – ci un balon strict-secret din Proiectul Mogul, ufologii au strigat: „Minciună”, şi convingerea lor că era că muşamalizarea globală s-a adâncit doar.

Încă de la început, au existat martori care au apărut cu poveşti incitante despre locaţia şi dispunerea resturilor farfuriei zburătoare prăbuşite. Cu toate acestea, niciunul dintre martorii de la locul prăbuşirii nu a raportat că a văzut corpuri, nici chiar maiorul Jesse Marcel, ofiţerul de informaţii care a însoţit epava până la Baza Forţelor

Aeriene şi a Armatei Carswell, în Fort Worth, Texas, şi care mai târziu avea să dezvăluie că el credea că nava era de

origine extraterestră. Prima aluzie că de la locul prăbuşirii fuseseră recuperate corpuri dintr-o altă lume a apărut abia în 1984, când a fost descoperit şi făcut public un document guvernamental neautentificat. Numit documentul Majestic-12 sau MI-12, acesta este presupus a fi un memorandum strict-secret din 18 noiembrie 1952, prin care preşedintele Truman era informat de situaţia problemelor OZN din Statele Unite.

Documentul MI-12 (despre care Forţele Aeriene susţin că e un fals) începe cu o descriere scurtă a OZN-ului văzut de Kenneth Arnold în 1947 (vezi capitolul*, farfuriile zburătoare sunt reale*”), apoi trece la un raport detaliat asupra incidentului de la Roswell, incluzând următoarele declaraţii uluitoare:

În timpul acestei operaţiuni de

recunoaştere aeriană, s-a descoperit că patru fiinţe mici, cu aspect omenesc, au fost catapultate din navă, înainte ca aceasta să explodeze. Corpurile jiu căzut pe pământ cam la trei kilometri de epavă. Toţi patru erau morţi şi corpurile erau rău descompuse din cauza acţiunii. Animalelor de pradă şi a expunerii la efectul elementelor naturale, în timpul de aproximativ o săptămână ce a trecut până la descoperirea lor. O echipă specială de oameni de ştiinţă a preluat corpurile pentru studiu. Martorii civili şi militari din zonă fuseseră interogaţi, iar reporterilor de la ştiri li se oferise povestea de acoperire că obiectul fusese un balon meteorologic de cercetare prost ghidat.

Echipa specială de oameni de ştiinţă, condusă de doctorul Detlev Bronk,

preşedintele Consiliului Naţional de Cercetare, a ajuns la concluzia că, deşi aceste creaturi aveau aspect uman, procesele biologice şi evoluţioniste responsabile pentru dezvoltarea lor se pare că fuseseră foarte diferite de cele observate şi acceptate ca fiind valabile la *homo – sapiens.* Echipa doctorului Bronk a sugerat ca termenul de „Entităţi biologice extraterestre”, sau ERB, să fie adoptat ca termen standard de referire la acele creaturi, până când se putea ajunge la un acord asupra unei denumiri definitive.

În 1989, în timpul unui interviu al lui *Sightings* cu presupusul fizician din Area 51, Bob Lazar, a fost discutată posibilitatea existenţei unor fotografii ale unei „autopsii a extratereştrilor”. Lazar a spus că atunci când a ajuns prima dată la sediul de testare

şi proiectare a avioanelor supersecrete ale aviaţiei, din Area 51, i se dăduseră spre studiu o serie de documente. După spusele lui Lazar, informările erau aranjate ca scurte articole, fiecare despre câte un subiect extraterestru diferit. Lazar recunoaşte că nu ştie dacă aceste articole erau reale sau dacă aveau doar scopul de a testa capacitatea lui de a păstra secretele, dar a povestit celor de la *Sightings* conţinutul uneia dintre aceste informaţii.

„Fotografiile pe care le-am văzut erau dintr-un raport de autopsie, presupus a fi fost efectuată asupra unui cadavru extraterestru”, spune Lazar. „Extraterestrul era întifts pe un fel de masă. În zona pieptului fusese efectuată o incizie în T şi pielea fusese trasă într-o parte. Mai erau fotografii şi ale unui organ central mare

care fusese scos din corp, şi pe care l-aş asemăna cu ficarul pe care-l poţi vedea într-o băcănie. Era o masă cu aspect umed. Nu-l pot descrie altfel decât ca pe un ficat. Faţa era triunghiulară, cu ochi negri mari, o despicătură drept gură, fără nas şi mai ales fără urechi. Şi nu avea nici păr”.

— 305 –

C-da **238** coala **20**

Apoi, în 1995, *Sightings* a luat un interviu unui om care pretindea că unchiul lui văzuse cum corpurile unor extratereştri fuseseră examinate la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson, din Dayton, Ohio. Acum, după ce unchiul lui murise, horticultorul James Donohoe a spus celor de la *Sightings* că era gata să dezvăluie secretul familiei. „Unchiul meu Jack avea permis de trecere în zona strict secretă, pe vremea când lucra

la Wright-Patterson”, începe Donohoe. „Cea mai ciudată poveste pe care mi-a spus-o vreodată a fost în ziua în care m-a întrebat dacă auzisem vreodată de prăbuşirea unui OZN în Arizona. Mi-a spus: „Avem cadavrele din acea prăbuşire”. Donohoe pretinde că unchiul lui, Jack Donohoe, i-a spus că în 1953 fusese condus pe o serie de holuri întortocheate până într-o cameră secretă.

„În camera aceea aranjată ca Un laborator era o masă metalică. Un bărbat i-a zis: Uită-te la asta. Şi unchiul Jack mi-a spus că a văzut un corp, că ei făceau autopsia unor cadavre. Capul avea o formă asemănătoare cu a unui om, numai că era mai mic. El a spus: „Ar fi mai bine să nu petrecem prea mult timp aici”, şi au ieşit din cameră. Am încercat să discut povestea de mai multe ori cu unchiul meu, după ce

îmi povestise prima dată, dar el spunea mereu: „Uită, uită tot incidentul”. Eu l-am întrebat: – „Cum adică să uit?”. Iar el răspundea: „Uită şi gata. Nu s-a întâmplat nimic, niciodată ”.

Zvonurile despre cadavre extraterestre aflate la Wright-Patterson circulau de mai mulţi ani. Un ufolog legendar, Leonard Stringfield, a declarat celor de la *Sightings*, cu puţin înainte de moarte: „O sursă de la informaţii mi-a spus cu câţiva ani în urmă că numai la Wright-Patterson au treizeci de cadavre extraterestre”. Din cercetările reporterului de ştiri şi investigator din Dayton, Carl Day, referitoare la poveşti despre corpuri extraterestre, a apărut această informaţie: „Una dintre cele mai interesante descoperiri este aproape sigur maxilarul presupus extraterestru care a fost

descoperit. Oficialităţile din cadrul comunităţii de informaţii a Forţelor Aeriene mi-au spus că în anii 1970, posibil înainte, au identificat un maxilar extraterestru. Totuşi, nu am reuşit să găsesc pe nimeni care să fie de acord să fie înregistrat zicând asta. Eu cred că Forţele Aeriene ascund multe lucruri".

Poliţia Guvernului SUA este clară. Conform Raportului Roswell din 1995 al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, nu au fost găsite niciun fel de cadavre, extraterestre» sau de alt gen, la Roswell, şi nici în alte locuri în care se presupune că s-ar fi prăbuşit nave extraterestre. Trăgând o concluzie asupra descoperirilor Forţelor Aeriene, colonelul Richard L. Weaver, director de securitate şi programe speciale, spune:

În urma cercetării Forţelor Aeriene nu a apărut nicio informaţie din care să reiasă că „Incidentul Roswell” a fost un eveniment OZN. La fel, nu există nicio indicaţie în înregistrările* oficiale din acea, perioadă că ar fi existat vreo activitate operaţională militară sau de securitate, acţiuni care ar fi fost. Iniţiate dacă ar fi fost cu adevărat recuperate imateriale şi/sau cadavre dintr-o altă lume. Armata – americană postbelică (sau cea de azi, de fapt) nu are capacitatea să identifice rapid, să recupereze, să coordoneze, să muşamalizeze şi să minimizeze rapid cercetările publice, în cazul unui astfel de eveniment. Supoziţia că ei au făcut asta fără să lase nicio hârtie «compromiţătoare timp de 47 de ani este imposibil de acceptat.

Grupurile proOZN care expun teorii

despre corpuri extraterestre nu pot nici măcar să se pună de acord între ele referitor la ce fel de cadavre, câte sau din ce loc se presupune că au fost recuperate. În plus, unele dintre aceste supoziţii au fost expuse drept falsuri chiar de către alţi ufologi. Multe dintre persoanele care fac cele mai ample declaraţii despre „cadavre extraterestre” îşi câştigă existenţa pe baza „Incidentului Roswell”. Deşi faptul că există un interes comercial nu înseamnă automat că este vorba despre ceva suspect, asta ridică totuşi nişte întrebări interesante relativ la autenticitate. Astfel de persoane trebuie încurajate să-şi prezinte probele direct guvernului… dacă într-adevăr ceea ce se doreşte este aflarea adevărului.

Deşi rezumatul Forţelor Aeriene ale SUA a fost scris înainte de apariţia filmului

presupusei „autopsii extraterestre” şi nu se făcuse niciun comentariu oficial legat de el, putem presupune că răspunsul oficial ar fi identic cu cel de mai sus. Dar pentru zecile de mii de ufologi entuziaşti şi pentru câţiva cercetători serioşi, filmul „autopsiei extraterestre” lansat de producătorul de documentare şi promotorul de muzică londonez Ray Santilli reprezintă o probă serioasă că au existat extratereştri printre noi. Cercetătorul în fizică nucleară şi ufologul Stanton Friedman declară: „Dacă filmul este autentic, atunci devine focarul recunoaşterii la scară mondială a faptului că planeta noastră a fost vizitată, că guvernele ştiau asta de aproape o jumătate de secol şi nu ne-au spus. Lumea nu va mai fi niciodată la fel”.

Zvonurile despre un film al autopsiei de

la Roswell există încă din 1993, când Ray Santilli a spus celor de la BUFORA, Asociaţia Britanică de Cercetare OZN, că descoperise douăzeci şi două de role de film de şaisprezece milimetri, în colecţia particulară a unui fost cameraman militai „Ray Santilli a spus: «Am pus *mâna* pe nişte material», îşi aminteşte un membru BUFORA, Colin Andrews. „Mi-a spus: «Eu nu ştiu nimic despre Roswell, dar omul care mi-a vândut filmul mi-a spus că a fost cameraman militar în Statele Unite în 1947, şi a spus că are înregistrarea oficială a unui eveniment care a avut loc acolo», şi anume prăbuşirea unui OZN şi recuperarea de corpuri extraterestre şi a epavei”.

Într-un interviu din 1995, luat de *Sightings*, Ray Santilli descrie cum a intrat în posesia acestui film uimitor. El lucra la un

documentar despre Elvis Presley, când a auzit că exista un fost cameraman militar care avea o peliculă cu Elvis în Armata SUA, care nu mai fusese văzută niciodată înainte. În timpul vizitei la acest cameraman, Santilli spune că i s-au arătat douăzeci şi două de role de film alb-negru pe care cameramanul le făcuse după prăbuşirea de la Roswell. S-a zvonit că Santilli a plătit 150.000 de dolari pe film. După spusele lui Santilli, omul a hotărât să vândă filmul pentru că îmbătrânea şi voia să-i cumpere nepoatei lui o casă, înainte să moară. De ce nu a făcut chiar el public filmul, obţinând astfel sume şi mai mari? Santilli spune că din cauză că omul ar fi încălcat legea, deţinând o proprietate a guvernului. „Tipul are vreo optzeci şi cinci de ani”, a spus Santilli celor de la *Sightings.* „Nu este

interesat de OZN-uri. El se gândeşte la familia lui, iar familia este singura lui grijă. Totodată este veteran şi nu vrea să-şi piardă pensia. Ştiţi, din punct de vedere tehnic, el a vândut ceva ce aparţinea guvernului american şi deci ar putea fi privit ca un trădător”. Pentru protejarea respectivului cameraman, Santilli insistă că el nu va revela public identitatea acestuia.

Imediat ce vestea despre presupusul film al autopsiei a ajuns la urechile comunităţii ufologilor, entuziasmul a fost temperat de scepticism. Cum ar fi putut acest cameraman să păstreze peste o oră de film ultrasecret despre cel mai uluitor eveniment extraterestru al lumii? Cercetătorilor care petrecuseră decenii întregi încercând să obţină câteva documente secrete despre cazul Rosweel, li se părea ceva de

neimaginat.

„A tras sute de role de film în timpul evenimentului propriu-zis”, explică Sântilli. „Fiecare dintre cutii conţine x o rolă de film cu o durată de trei minute. În timpul filmării, omul a pus de-o parte rolele care credea că sunt cu probleme, role în care filmul se blocase, în care existau probleme de focalizare sau de expunere. A separat filmul pentru a cărui procesare urma să aibă nevoie de mai mult timp. A trimis la Washington ceea ce a rămas – partea principală a filmului. A petrecut mult timp la cele douăzeci şi două de role rămase, pe care le-a procesat. Iar o dată ce a ajuns în faza în care simţea că le putea trimite, a anunţat Washmgton-ul că puteau să vină să ia filmul, dar cei de acolo nu au făcut-o”.

Printre primii care a văzut filmul

„autopsiei extratereştre” a fost Colin Andrews. „Am călătorit la Londra cu (ufologul şi fost solist al formaţiei *The Troggs)* Reg Presley şi am fost prezentaţi lui Roy Sântilli. Acesta urmărea un film în care era o creatură umanoidă neobişnuită şi se desfăşura o anumită procedură. Am privit acel lucru foarte, foarte bizar, inclusiv autopsia în sine. Cercetătorii ca mine am speculat întotdeauna că, ţinând cont că în 1947 exista tehnologia camerei de filmat şi a filmelor, trebuia să existe o înregistrare oficială filmată. Nu puteau fi numai documente scrise. Iar după ce am văzut acest film, s-ar putea spune că aceasta era înregistrarea respectivă”.

Andrews a oferit o descriere vie a filmului pe care l-a văzut la începutul lui ianuarie 1995: „Fiinţa avea aproximativ

1,40, poate 1,50 în înălţime, şi era întinsă pe **o** suprafaţă plată, într-o cameră de aproximativ şase pe şapte metri. Doi oameni se ocupau de acest corp. Erau îmbrăcaţi complet în alb şi aveau măşti. Pe unul dintre pereţi era un panou foarte mare de sticlă şi acolo se vedeau mai mulţi oameni care priveau ceea ce se întâmpla. Personalul de acolo s-a uitat foarte atent la piciorul drept, care avea o rană serioasă. Era o rană foarte adâncă. Se putea vedea că piciorul fusese despicat până la os. Se vedeau organele genitale feminine, dar alte organe sexuale secundare nu. Era umanoid, cu cap mare, ochi mari şi negri, nas mic, gură mică. Urechile erau mult mai jos ciecât ale unei fiinţe umane normale. Picioarele erau musculoase. Stomacul era umflat, poate plin cu gaz nu ştiu, dar era mare. La fiecare

mâna şi la fiecare picior avea câte şase degete. La începutul autopsiei, a fost scoasă inima. Din zona plexului solar a fost scos un organ neidentificabil. La cap s-a făcut o incizie în jurul craniului şi a fost scos creierul”.

După ce cadre cu instantanee din film au ajuns pe Internet, *Sightings* a transmis la televiziune câteva imagini uluitoare ale filmului lui Santilli. Vezi Fbto 48 – 50). În acelaşi timp, porţiuni ale filmului au fost difuzate în faţa unor cercetători, medici şi tehnicieni de film, presă şi potenţiali cumpărători. Pe măsură ce filmul ajungea la tot mai mulţi oameni, atitudinea faţă de el a trecut de la entuziasm, la condamnare. Kent Jeffrey este pilot pe un avion de linie internaţional, un entuziast ufolog şi autor al Declaraţiei Roswell, o petiţie prin care se

cere scoaterea de sub regimul secretului a tuturor documentelor guvernamentale despre Roswell. El aştepta cu nerăbdare difuzarea filmului lui Santilli: „Ni s-a spus că filmul era în cincisprezece role de zece minute, în cutiile originale. Mie asta mi s-a părut foarte încurajator, căci m-am gândit că dacă ar fi falsificat un film, nu ar fi făcut-o cu unul de 150 de minute. Eram plin de speranţă. Mi-am spus că dacă filmul este autentic, ar fi proba cea mai covârşitoare, care ar duce la rezolvarea cazului Roswell. Dar numai după câteva secunde din film, am ştiut că este un fals. Pe masa de autopsie era un corp omenesc. Nu aveam nicio îndoială. Acum cred că este o probabilitate foarte mare ca la Roswell să se fi produs prăbuşirea unei nave extraterestre, aşa cum s-a raportat original. Totodată, cred că acest

film nu reprezintă în niciun caz un material documentar sau o parte a acelui eveniment”.

Jesse Marcel Jr., fiul maiorului Marcel, un martor ocular de la Roswell, este de aceeaşi părere cu Jeffrey. „Eu cred că, în iulie 1947, o navă nepământească s-a prăbuşit lângă Roswell, New Mexico. Cred că guvernul Statelor Unite a pus la cale o operaţiune militară majoră şi cred că au recuperat cadavre. Aş vrea să cred că filmul autopsiei este autentic, dar intuiţia îmi spune că este probabil să fie un fals”. Iar Walter Haut, ofiţerul de informare a publicului de la Baza Aeriană a Armatei Roswell, în iulie 1947, este şi el de acord: „Eu cred că s-a prăbuşit într-adevăr un OZN în noaptea de patru. Rămăşiţe ale lui au fost culese pe cinci şi pe şase şi apoi am jucat

diverse jocuri cu presa până pe opt. OK, dar acum apare acest film şi, sincer, eu nu sunt impresionat. Nu cred că este. O autopsie reală. Cred că este un fals şi că probabil cineva scoate ceva bani din asta”.

După spusele lui Kent Jeffrey, „Ray Sântilli a declarat de la început că el este interesat de asta numai pentru bani, şi asta este una dintre puţinele declaraţii făcute de Sântilli pe care o cred”. Sântilli nu a negat niciodată că scopul lui era să scoată bani, din vinderea videocasetelor şi a drepturilor de difuzare ale filmului „autopsiei extraterestre” dar, în interviul cu *Sightirigs* din 1995, el a declarat că încă nu obţinuse un profit semnificativ. „În ceea ce priveşte profitul”, a spus Sântilli, „încă nu ne-am scos nici pe departe banii. Scopul final este comercializarea, dar încă trebuie să mai

trecem peste prima fază – şi anume să demonstrăm reţelelor de difuzare, lumii ufologilor şi publicului că filmul este autentic”.

Dar Santilli a făcut foarte puţine pentru autentificarea filmului, contraatacă criticii. „Nu am nicio îndoială că filmul este un fals şi foarte puţine îndoieli că cei care se află în prezent în posesia lui cunosc acest fapt”, spune Jeffrey. „E clar că ei nu acţionează ca nişte oameni care se cred în posesia unui articol autentic. Dacă ai ceva despre care eşti convins că este autentic, nu faci totul ca să demonstrezi asta? Dar Santilli nu a dat nicio bucăţică din filmul original, nimănui. Nu am găsit pe nimeni care să fi văzut mai mult decât prima difuzare”.

Santilli a auzit criticile lui Jeffrey şi ale altora şi a ripostat că nu este rolul lui de

promotor să autentifice filmul. „Daţi-mi voie să vă spun clar ceva”, insistă Santilli. „Nu mă interesează de loc subiectul OZN-urilor sau paranormalul. OK? Nu am capacitatea de a cerceta sau investiga filmul. În consecinţă, am discutat cu reţele de difuzare din diverse domenii şi responsabilitatea le revine lor”: Reţelele de difuzare la care se referea Santilli includ reţele de televiziune şi companii de producţie private din întreaga lume, care chiar dacă au fost „solicitate” să verifice filmul, au plătit sume mari de bani pentru „privilegiul” de a fi solicitate. Ceea ce întreabă ufologii este: Cum să te aştepţi la o analiză corectă, atunci când interesul distribuitorului este să promoveze filmul ca fiind o autopsie reală a unui extraterestru?

Deşi *Sightings* nu era una dintre reţelele

de difuzare solicitate de Santilli, am încercat să investigăm autenticitatea filmului autopsiei. Santilli pretindea că originalul fusese autentificat de Kodak, dar într-o scrisoare deschisă a celor de la Kodak către comunitatea utilizatorilor

Internetului, purtătorul de cuvânt al Kodak, P.G. Wilson, scrie:

Am văzut o serie de secţiuni din film sau din porţiunea difuzată promoţional, în trei sedii Kodak... Simbolurile pe care le văzusem pe mostrele din filmul de la Roswell sugerează că filmul a fost realizat în 1927/1947 sau 1967. În consecinţă, nu putea confirma categoric când a fost făcut filmul. Trebuie să nu uităm şi că, chiar dacă este confirmată vechimea filmului, asta nu înseamnă neapărat că Acesta a fost făcut şi procesat în acelaşi an. Deci, concluzia este

că, deşi ne-ar plăcea să ştim că extratereştrii există cu adevărat, Kodak nu poate afirma categoric nici vârsta filmului, nici când a fost făcut şi procesat acesta.

Cât despre cadavru, *Sightings* a descoperit trei grupuri de opinii foarte divizate. Câţiva ufologi cred că corpul este într-adevăr extraterestru, dar majoritatea cred că creatura din film este ori un om deformat, ori o făcătură din latex. „Opinia medicilor cu care am vorbit sau despre care am citit este că fiinţa din film nu este un manechin din latex”, spune Kent Jeffrey. „Era probabil o femeie care avea anumite deficienţe fizice şi care e posibil să fi fost „aranjată” prin folosirea cauciucului sau a altor chestii de genul acesta, ca să pară mai ciudată. Musculatura braţelor şi picioarelor este evident umană. Deşi corpul are câte

şase degete la mâini şi picioare, mâinile şi picioarele sunt umane. Se pot vedea chiar şi unghiile de la picioare. Ochii par mai mari decât normalul, dar orbitele nu. Ochii au o membrană neagră care îi acoperă. Această membrană a fost îndepărtată de chirurgi foarte uşor, ca şi cum aceştia ştiau ce aveau de făcut. Au ridicat-o direct, ca pe nişte lentile de contact. Experţii medicali au arătat că dacă membrana ar fi făcut parte din corp, dacă ar fi fost o chestie organică, nu ar fi putut fi ridicată direct. Ar fi fost ataşată şi destul de greu de scos”.

„Organismul uman”, adaugă Jeffrey, „ca toate formele de viaţă de pe Pământ, este rezultatul a miliarde de ani de evoluţie. Asta înseamnă nenumărate mutaţii şi miliarde peste miliarde de combinaţii aleatoare ale genelor. Şansele ca o altă formă de viaţă ce

se dezvoltă pe o altă planetă, chiar într-un mediu identic cu al Pământului, şansele ca această formă de viaţă să se dezvolte într-o formă atât de asemănătoare cu o fiinţă. Umană sunt aproape nule. Nu s-ar putea întâmpla aşa ceva. Acesta este un corp uman, fără îndoială modificat cumva. Iar asta face ca filmul să fie unul dintre cele mai odioase falsuri realizate vreodată".

Sightings i-a cerut părerea specialistului în efecte speciale Steve Johnson, referitor la originea „cadavrului extraterestru" din filmul lui Santilli. Johnson este proprietarul lui XFX, compania care a realizat creaturile pentru *Coşmarul de pe Strada Elm IV, Poltergeist* îl şi *Vânătorii de fantome*, plus multe altele. El este de părere că creatura din filmul autopsiei este în întregime fatiricată. „Din ceea ce am auzit, mă

aşteptam ca după ce vedeam filmul să trag concluzia că este posibil să fi fost vreun copil deformat, care fusese modificat prin injecţii cu silicon. Dar eu cred că acest lucru nu a fost niciodată viu. Pentru mine şi pentru majoritatea specialiştilor în efecte speciale, este destul de clar ele un fals bine, chiar foarte bine realizat. Eu mă gândesc acum să fac un monstru din Loch Ness la scară reală”, spune în glumă Johnson. „Cu riscul de a părea lăudăros, eu m-aş fi descurcat mai bine. Principala observaţie este că nimic nu dovedeşte că este un cadavru. De exemplu, atunci când fac o incizie, ei taie departe sau taie adânc, aşa încât să nu vezi niciodată totul. Din punctul de vedere al unui tehnician în efecte speciale, ei folosesc toate trucurile pe care şi eu le-aş fi cerut unui regizor, ca să iasă o

scenă grozavă a autopsiei”.

„Mai sunt câteva lucruri ciudate”, continuă Johnson. „Ochii: Doctorii intră direct în ei, cu un instrument ca o pensetă, scot ceva de acolo şi apoi trec indiferenţi mai departe. E posibil ca ei să fi disecat deja alt extraterestru şi să ştie despre ce e vorba, dar punctul fizic care mi se pare în neregulă aici este faptul că eu folosesc astfel de lentile ca să schimb întreg aspectul unui ochi, iar ele sunt mari şi au o formă destul de rotundă pentru că trebuie înfipte sub pleoape. Când doctorii scot acele lentile, au o formă aproape perfect ovală, ceea ce îmi spune că erau doar aşezate deasupra unui glob ocular. Ar fi fost mult mai greu să le scoată efectiv de sub pleoape. Asta este un indiciu clar că e ceva putred”.

„De asemenea, ei nu mişcă trupul”, mai spune Johnson. „Dacă făceau efectiv un documentar, de ce nu au mişcat trupul? Presupunerea mea este că deoarece asta ar fi fost greu de făcut. S-ar fi îndoit precum cauciucul, sau nu s-ar fi îndoit deloc. Ei mişcă puţin capul, dar nu mai mult decât ar fi putut suporta şi unul de cauciuc. Şi poate cel mai interesant aspect este faptul că despre extraterestrul de la Roswell s-a spus clar că avea patru degete. Acesta are şase. Este doar o greşeală sau e mai mult de atât? Eu cred că motivul ar putea fi acela că există două prim-planuri destul de convingătoare. Au adăugat un deget unei persoane reale? Posibil. Şi nu ar fi putut înlătura unul. Să faci ca patru degete să pară realiste ar fi fost cam dificil”.

Steve Johnson şi mulţi dintre colegii lui

din lumea efectelor speciale au dezbătut cine ar fi putut realiza creatura din film. Comunitatea efectelor speciale e mică, şi majoritatea creatorilor au nişte efecte specifice, care sunt uşor identificabile. „Părerea mea”, spune Johnson, „este că această chestie a fost creată în ultimii cinci ani, probabil în Anglia. Motivul pentru care spun asta este că afacerea aceasta este ca liceul, unde păstrarea unui secret este practic imposibilă. O altă posibilitate este existenţa binecunoscută – a unui tip ce se ocupă cu efectele la Hollywood şi care a lucrat mult cu CIA, pentru deghizarea şi scoaterea sau introducerea unor oameni în sau din alte state, iar acest tip a recunoscut. Aşa că ştim că s-a întâmplat. Nu, nu sunt paranoic, dar cine ştie? Prefer să cred că este cineva de meserie, care a vrut să

câştige mulţi bani, pentru că ştiu că chestia asta va fi vândută pe mulţi bani. Şi, într-un mod pervers, este incitant să poţi păcăli astfel o mulţime de oameni”.

Ca răspuns la comentariile tehnicienilor în efecte, speciale de genul lui Johnson, Ray Santilli spune: „Părerea unor anumite companii de efecte speciale este că e vorba de un fals. Cu toate acestea, o companie de efecte speciale mă poate face pe mine, sau pe dumneavoastră, să stăm în maşină cu John F. Kennedy, mergând pe Down Piaza. Cu asta se ocupă ei. Ei pot recrea orice. Dar între a recrea ceva şi evenimentul real este o mare diferenţă”.

După ce *Sightings* a transmis descoperirile celor de la Kodak, Jefifrey, Johnson, şi ale altora* am primit o mulţime de critici imediate şi acerbe. Unul dintre cei

care au sunat la linia fierbinte a lui *Sightings* a spus: „Sentimentul de respect şi integritate faţă *Sightings* pe care îl aveam eu şi prietenii mei a fost distrus de această muşamalizare evidentă şi de campania de dezinformare împotriva autopsiei extraterestre”. Pe site-ul Internet al lui *Sightings,* un cititor scrie: „Aţi pornit pe ideea că este un fals şi lăsaţi să se creadă că niciun expert nu crede că este real. Iar asta nu e adevărat”.

Sightings nu face parte din nicio manipulare. *Sightings* nu a investit niciun fel de interes în judecata finală asupra autenticităţii filmului. Noi credem că până la urmă filmul autopsiei de la Roswell va fi demonstrat ca fiind un fals şi că poate dăuna cercetărilor serioase care continuă în incidentul Roswell. „Asta este cea mai mare

grijă a mea, în legătură cu această afacere”, concluzionează Jeffrey Kent. „Ce se va întâmpla dacă acest film va primi tot mai multă publicitate, tot mai mult sprijin? Oamenii vor începe să facă o legătură între lealitatea incidentului de la Roswell şi autenticitatea filmului., Oamenii vor crede că toată povestea de la Roswell e o invenţie. Şi cred că asta ar fi o nedreptate groaznică”.

Sightings a înefercat întotdeauna să facă cunoscute opiniile experţilor din ambele părţi ale unei probleme. Cel mai bun mod de a ajunge la adevărân cazul unei controverse este să explorezi probele într-un forum deschis şi bine pregătit. Noj punem întrebările, voi daţi răspunsurile. Filmul este un fals? S-a prăbuşit o farfurie zburătoare la Roswell? Există OZN-uri?

ß

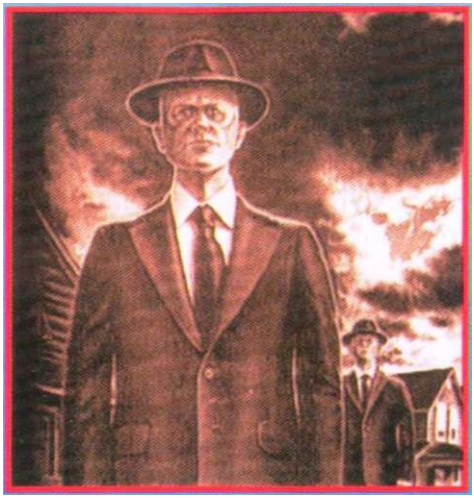

Forţele Aeriene nu au negat niciodată posibilitatea existenţei navelor spaţiale interplanetare. În aviaţie sunt mulţi oameni care cred în OZN-uri.

Al Chop, fost corespondent de presă, Forţele Aeriene ale

Statelor Unite ***întrebarea nu este dacă farfuriile zburătoare există sau nu. Întrebarea este ce sunt ele şi cui***

aparţin?

George Filer, ofiţer de informaţii în Forţele Aeriene

1958 – 197?

Acea imagine mi-a rămas în minte timp de treizeci de ani Ceea ce am văzut era un obiect circular, care semăna cu două farfurii puse una peste cealaltă, şi cu o minge de golf deasupra Era o farfurie zburătoare clasică şi trăgea cu o rază în focosu nostru.

ISBN 973 – 9439 – 84 – 5

Lt. Robert M. Jacobs, Forţele Aeriene ale Statelor Univ

Editura LV CM AN